

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

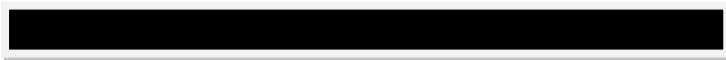
Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. července 2015 v senátu složeném z Mgr. Petra Sedlaříka, předsedy senátu, a přísedících Jaroslavy Wallové a Emy Bolemantové **t a k t o:**

Obžalovaní

G. B.,

JUDr. O. H.,

L. S.,

J. K.,

JUDr. K. M.,

████████████████████

JUDr. F. F.,

████████████████████

JUDr. B. Š.,

████████████████████

j s o u v i n n í , ž e

1/ obž. G. B.

v průběhu měsíců července a srpna 2012 v Praze, Františkových Lázních a na dalších místech pod nepravdivým příslibem zajištění příznivějšího rozhodnutí, které sliboval zajistit prostřednictvím soudce Obvodního soudu pro Prahu 2 JUDr. O. H., v trestní věci V. J., nar. ██████ jenž dne 13. 7. 2012 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, bylo proti němu vedeno Policií ČR trestní řízení pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 7. 2012, sp. zn. 8 T 191/2012, mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 24 měsíců a trest zákazu činnosti, řízení motorových vozidel všeho druhu, v trvání 24 měsíců, požadoval po V. J. částku ve výši 50.000 Kč, kterou vydával za odměnu pro JUDr. O. H., případně státního zástupce, který bude ve věci intervenovat, obžalovaný přitom intervenci opakovaně sliboval, aniž by JUDr. O. H. v tomto směru jakkoli ovlivňoval, V. J. N., nar. ██████ který pro V. J. věc sjednával; poté, kdy V. J. na uvedenou nabídku nepřistoupil, snížil obžalovaný svůj požadavek na částku 25.000 Kč a dne 3. 8. 2012 kolem 19:30 hod. v ul. (████████████████████) Praha 9–Černý Most, převzal v rámci předstíraného převodu věci od V. J. částku ve výši 10.000 Kč jako platbu za ovlivnění postupu soudce v průběhu nařízeného hlavního líčení v uvedené trestní věci, kdy cílem intervence mělo být snížení trestu uloženého V. J. trestním příkazem a dojednání dalšího postupu se státním zástupcem, který měl takto ovlivněné rozhodnutí akceptovat, a v následujících dnech požadoval obžalovaný doplatek peněz ve výši 15.000 Kč, přičemž již v průběhu požadování zaplacení peněz obžalovaný prostřednictvím V. J. N. adresoval V. J. s vědomím, že mu tato informace bude obratem sdělena, výhrůžku, že pokud požadavek obžalovaného nesplní, zajistí, že v hlavním líčení dojde ke zpřísnění uloženého trestu oproti trestu uloženému v hlavním líčení až na nepodmíněný trest odnětí svobody, jímž pro případ nezaplacení peněz ze strany V. J. obžalovaný hrozil také V. J. N., po celou dobu svého jednání ujišťoval také obžalovaný V. J. prostřednictvím V. J. N., že své jednání koordinuje s JUDr. O. H. a že v uvedené věci bude za úplatu rozhodnuto ve prospěch V. J., avšak tato jeho tvrzení se nezakládala na pravdě, neboť obžalovaný s JUDr. O. H. ve věci v žádné fázi nejednal, nežádal jej o její ovlivnění a vylákané finanční prostředky si ponechal pro vlastní potřebu,

t e d y

jednak se v úmyslu spáchat trestný čin dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že se obohatí tím, že někoho uvede v omyl, a způsobí tak na cizím majetku větší škodu, avšak k dokonání činu nedošlo,

jednak jiného pohrůzkou těžké újmy nutil, aby něco konal,

2/ obž. JUDr. O. H.

dne 12. 11. 2012 v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 v Praze 2, Francouzská 808/19, poté, kdy se od L. S., nar. 1 [REDACTED] dozvěděl, že J. H., nar. [REDACTED] má zájem o vrácení řidičského průkazu, který mu byl odebrán na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 218/2010 za řízení pod vlivem návykové látky, vyzval obžalovaný L. S., aby inkasoval od dosud neustanovené osoby částku ve výši 30.000 Kč, z nichž si 10.000 Kč ponechá jako odměnu za to, že ovlivní ve prospěch J. H. rozhodnutí svého kolegy JUDr. J. H., soudce Obvodního soudu pro Prahu 2, který bude ve věci rozhodovat a pro kterého mělo být určeno rovněž 10.000 Kč, aby rozhodl pozitivně o žádosti J. H. o upuštění výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, a zbylých 10.000 Kč si měl ponechat za zprostředkování L. S., následně po této domluvě obžalovaný instruoval L. S. o dalším postupu ohledně sepsání a podání žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel a sepsal nástin žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu, který předal L. S. pro J. H.,

t e d y žádal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby,

3/ obž. JUDr. O. H. a obž. L. S.

v době nejméně od 2. 10. 2012 do 12. 11. 2012 domlouvali prostřednictvím telefonické komunikace a při osobních jednáních v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, v Praze 2, Francouzská 808/19, v kanceláři č. 403 pozitivní ovlivnění výsledku trestního řízení vedeného uvedeným soudem pod sp. zn. 8 T 209/2012 proti J. V., nar. [REDACTED] pro trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, kdy věc byla k rozhodnutí přidělena obž. H. jakožto soudci tohoto soudu, a to na základě toho, že obž. S. předtím v nezjištěné době obdržel od nezjištěné osoby za to, že zařídí v uvedené trestní věci příznivé rozhodnutí, částku ve výši 50.000 Kč, z níž si částku 10.000 Kč ponechal pro vlastní potřebu a částku 40.000 Kč předal J. M., nar. [REDACTED] aby v dané věci ve prospěch J. V. ovlivnil státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 JUDr. F. F., o předání a rozdělení peněz obž. S. informoval dne 2. 10. 2012 obž. H. a poté, co se obž. H. dozvěděl tyto skutečnosti, vyzval obž. S., aby částku 40.000 Kč inkasoval zpět, neboť JUDr. F. F. v soudním řízení již rozhodnutí ovlivnit nemůže, a takto obž. H. jednal v úmyslu si ze získaných prostředků část ponechat, část rozdělit a v souvislosti s tím rozhodnout ve věci ve prospěch J. V., následně dne 12. 11. 2012 projednal obž. H. s obž. S. další postup spočívající v tom, že obž. H. při budoucím rozhodování uloží J. V. co nejnížší trest, tak, aby obž. S. mohl získat za toto rozhodnutí ve prospěch V. pro oba obžalované případně ještě vyšší finanční

obnos, k jehož získání obž. S. vyzval, tímto jednáním přitom obž. H. vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále postupoval v rozporu s povinnostmi soudce, uloženými mu v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t e d y

obž. JUDr. O. H.

jednak v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

jednak prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu pro sebe žádal úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba,

a obž. L. S.

jednak přijal úplatek za to, že prostřednictvím jiného bude působit na výkon pravomoci úřední osoby,

jednak pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

4/ obž. JUDr. O. H., obž. J. K., obž. JUDr. K. M. a obž. JUDr. F. F.

dne 5. 11. 2012 po předchozí telefonické domluvě při schůzce v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, požadoval obž. M. po obž. H. s tím, že „peníze nerozhodují“, aby mu pomohl ovlivnit výsledek trestního řízení vedeného pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha 1, místním oddělením Dejvice, pod sp. zn. ORI-71511/TČ-2012-00116, ve prospěch obž. K., který řídil dne 2. 11. 2012 osobní motorové vozidlo, RZ [REDAKCE] pod vlivem alkoholu, kdy mu bylo po zmařených dechových zkouškách zjištěno vyšetřením krve 1,21 g/kg alkoholu v krvi, obž. H. souhlasil a dotazoval se na podrobnosti případu, konstatoval, že je třeba věc ovlivnit ještě v průběhu přípravného řízení, a přesto, že mu bylo známo, že obž. K. byl již v minulosti trestán za totožnou trestnou činnost, inicioval odklon trestního řízení ve formě „podmíněného zastavení trestního stíhání“ tak, aby se obž. K. vyhnul trestnímu postihu zejm. ve formě trestu zákazu činnosti, obž. H. přislíbil zajistit toto pozitivní rozhodnutí u svého známého státního zástupce, obž. F., jemuž ještě v průběhu schůzky s obž. M. telefonoval a sdělil mu, „ať se podívá“ na případ obž. K., následně na konci této schůzky v přímé souvislosti s počínáním obž. H. předal obž. M. obž. H. obálku s finanční částkou ve výši 3000 Kč, obž. H. peníze přijal, přičemž tyto finanční prostředky za účelem ovlivnění své věci u orgánů činných v trestním řízení ze svého majetku poskytl obž. K. obž. M. prostřednictvím další neustanovené osoby, která se rovněž na schůzce nacházela, následně dne 6. 11. 2012 se sešel obž. H. s obž. F., aby s ním projednal postup ve věci, kdy v průběhu tohoto jednání telefonoval obž. M., že „může slavit a všechno je v naprosté pohodě“, dne 8. 11. 2012 se opětovně setkali obž. H. s obž. M. v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 v kanceláři č. 403, kde domlouvali podrobnosti postupu, který měl vyústit v podmíněné odložení návrhu na potrestání obž. F., a obž. M. následně instruoval v intencích této dohody

obž. K., a dále v průběhu uváděné schůzky obž. M. předal jako odměnu za zdárné ukončení věci obž. H. obálku s finanční částkou ve výši 50.000 Kč, přičemž peníze obž. M. předal obž. K. v přesněji nezjištěné době od 5. 11. 2012 do 8. 11. 2012 při vzájemném jednání v osobním motorovém vozidle obž. K. v Praze, po odchodu obž. M. z kanceláře obž. H. přepočítal finanční hotovost, rozdělil ji do dvou obálek a jednu s částkou 25.000 Kč předal obž. F. jako odměnu dne 28. 11. 2012 kolem 12:00 hod. před budovou Obvodního soudu pro Prahu 2, neboť obž. F. i s vědomím zákonných důsledků neodsouzení obž. K. rozhodl v trestní věci vedené u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 ZK 784/2012 usnesením ze dne 28. 11. 2012 o podmíněném odložení návrhu na potrestání dle § 179g odst. 1 tr. řádu i přes to, že pro takový postup ve prospěch obž. K. nebyly splněny zákonné podmínky, tímto jednáním přitom obž. F. vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 24 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

t e d y

obž. JUDr. O. H.

jednak vzbudil v jiném rozhodnutí, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

jednak jinému v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a takový čin spáchal vůči úřední osobě,

jednak pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

obž. JUDr. K. M.

jednak jinému poskytl úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby,

jednak pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

obž. JUDr. F. F.

jednak jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

jednak sám přijal v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba,

jednak pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

a obž. J. K.

jinému poskytl úplatek za to, že bude prostřednictvím jiného působit na výkon pravomoci úřední osoby,

5/ obž. JUDr. O. H.

dne 12. 11. 2012 po předchozích telefonických konzultacích s J. S., nar. [REDAKCE] ohledně trestní věci vedené v té době Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, službou dopravní policie, odd. dopravních nehod, pod sp. zn. KRPA-130963/TČ-2012 proti P. F., nar. [REDAKCE] pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl P. F. dopustit tím, že dne 10. 10. 2012 ve 23:00 hod. v Praze 10 řídil osobní motorové vozidlo, RZ [REDAKCE] při jízdě narazil do dvou osobních motorových vozidel, která byla zaparkována při kraji vozovky, pokračoval v jízdě a následně se střetl s protijedoucím vozidlem, z místa nehody ujel, kdy dechovou zkouškou u něj následně bylo naměřeno 1,67 g/kg alkoholu, obž. H. od J. S. zjišťoval spisovou značku věci a osobní údaje P. F. tak, aby mohl ve věci dále jednat, vyzval J. S. při osobní schůzce v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, aby vyžádal od P. F. částku 50.000 Kč pro něj osobně, 50.000 Kč pro J. S. a 50.000 Kč pro dosud neustanovenou další osobu, a to jako odměnu za to, že ovlivní řízení ve prospěch P. F. tak, že státní zástupce na základě jeho intervence řízení podmíněně zastaví, a současně instruoval J. S., co je třeba pro tento postup učinit, tedy aby si P. F. zvolil advokáta, vyrovnal se s poškozeným, zaplatil způsobenou škodu a zaslal peněžní prostředky nadaci, současně utvrzoval J. S., že ve věci již kontaktoval státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, obž. JUDr. F. F.,

t e d y žádal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby,

6/ obž. JUDr. O. H. a obž. JUDr. B. Š.

v přesněji nezjištěné době, nejpozději od října 2012 do počátku února 2013, na různých místech v Praze, zejm. v Praze 2-Vinohradech a Praze 4-Pankráci, nejprve za účelem zjištění stavu věci a ovlivnění rozhodnutí ve prospěch V. K., nar. [REDAKCE] v jeho trestní věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 1 T 2/2012, v níž mu byl kladen za vinu skutek, jímž se dopustil trestného činu zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, obž. H. opakovaně telefonicky i osobně kontaktoval soudce Vrchního soudu v Praze JUDr. Z. S. a státní zástupkyni Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. D. M., zjišťoval od nich podrobnosti o úředních osobách podílejících se na rozhodování ve věci ve stádiu řízení před Městským soudem v Praze i ve stížnostním řízení před Vrchním soudem v Praze, dne 2. 1. 2013 v jednací síni č. 137 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, Praha 2, se obž. H. s obž. Š. dohodl na tom, že řízení bude ovlivněno za částku 200.000 Kč, poskytnutou V. K. prostřednictvím obž. Š. blíže nezjištěným osobám; načež téhož dne tamtéž obž. Š. informoval obž. H. ještě o tom, že V. K. způsobil v opilosti ještě dopravní nehodu, prověřovanou Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, pod sp. zn. KRPA-161331/TČ-2012-000005-43 jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, obž. Š. také sdělil obž. H. potřebné informace o pachateli tak, aby obž. H. mohl ovlivnit i tuto trestní věc ve prospěch V. K., což následně obž. H. v

kooperaci s obž. Š. činil po příslibu, že V. K. „z toho chlastu vytáhne“, kdy s vědomím obž. Š. kontaktoval nejpozději dne 7. 1. 2013 státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 JUDr. P. S., který v naposledy uvedené trestní věci posléze věcně rozhodoval a jemuž slíbil částku 50.000 Kč, aby věc skončila rozhodnutím o „podmíněném zastavení trestního stíhání“, což obž. Š. akceptoval spolu s návrhem obž. H., že každý z obou obžalovaných dostane rovněž částku 50.000 Kč od V. K. za svou intervenci v jeho případě, přičemž finanční částku v přesně nezjištěné výši předanou obž. H. obž. Š. dne 14. 1. 2013 kolem 13:15 hod. na parkovišti poblíž budovy Obvodního soudu pro Prahu 2 předal obž. H. na tomtéž místě téhož dne kolem 13:25 hod. JUDr. P. S., dále obž. H. opakovaně instruoval obž. Š., jak má V. K. postupovat, aby mohlo být rozhodnutí o „podmíněném zastavení“ jeho trestního stíhání formálně učiněno, a rovněž kontaktoval telefonicky dne 5. 2. 2013 soudního znalce-toxikologa ing. J. Z., který byl v dané trestní věci V. K. jako znalec přibrán, s tím, ať je znalecký posudek „hezky udělaný“,

t e d y

jednak jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytli úplatek a takový čin spáchali vůči úřední osobě,

jednak pachateli trestného činu pomáhali v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

7/ obž. JUDr. F. F.

coby státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 rozhodl dne 9. 10. 2012 v budově Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, Lazarská 4/10, Praha 2, vědomě v rozporu se zákonem č. 141/1961 Sb., trestním řádem, v trestní věci vedené u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 ZK 683/2012 proti F. K., nar. [REDAKCE] pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, vedené Policií ČR, Obvodním ředitelstvím Praha IV, místní oddělení Lhotka pod sp. zn. ORIV-61701/TČ-2012-001411-ZPŘ, jehož se měl F. K. dopustit tím, že dne 4. 10. 2012 řídil v Praze 4 pod vlivem alkoholu osobní motorové vozidlo, RZ [REDAKCE], když provedenou dechovou zkouškou pomocí přístroje Dräger byla následně v jeho dechu zjištěna hodnota 2,26 g/kg alkoholu, kdy poté, co mu policejní orgán předal zprávu o výsledku zkráceného přípravného řízení, rozhodl v rozporu s ustanovením § 179c odst. 2 písm. c) tr. řádu tak, že uvedenou trestní věc odevzdal k projednání Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních agend, přestože spisový materiál obsahoval dostatečné množství důkazů odůvodňujících závěr o spáchání trestného činu a z opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývalo, že v době spáchání skutku se F. K. nacházel ve zkušební době podmíněného odložení návrhu na potrestání, která mu byla uložena rozhodnutím státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 ZK 126/2012 pro trestný čin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, i přes to, že pro takový postup ve prospěch F. K. nebyly splněny zákonné podmínky, tímto jednáním přitom obž. F. vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 24 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a současně umožnil F. K., aby se vyhnul trestnímu stíhání a pokračování prvotního trestního řízení, které bylo dočasně odloženo,

t e d y

jednak jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

jednak pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

8/ obž. JUDr. O. H.

v přesněji nezjištěné době v letech 1999 až 2000 si v Bulharsku opatřil střelnou zbraň zn. Taurus, cal. 22LR, vyr. č. AQK75635, kterou následně dovezl do České republiky, kde ji na adrese [REDAKCE] společně s jedním kusem zásobníku ke zbrani s 6 kusy nábojů ráže 22LR měl v držení bez povolení, v rozporu se zák. č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních, a následně v rozporu se zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních, až do dne 21. 2. 2013,

t e d y bez povolení přechovával střelnou zbraň,

č í m ž s p á c h a l i:

obž. G. B.

v bodu 1) pokus přečinu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečin vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. JUDr. O. H.

v bodech 4) a 6) pokračující přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující zločin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, v bodu 4) v souběhu s návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

v bodu 2) přečin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku,

v bodu 3) přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku,

v bodu 5) přečin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku,

v bodu 8) přečin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. L. S.

v bodu 3) přečin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku a přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. J. K.

v bodu 4) přečin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku,

obž. JUDr. K. M.

v bodu 4) přečin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku a přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. JUDr. F. F.

v bodech 4) a 7) pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a pokračující přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, v bodu 4) v souběhu se zločinem přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku,

obž. JUDr. B. Š.

v bodu 6) zločin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku,

z a c o ž s e o d s u z u j í:

- **obž. G. B.**

dle § 209 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tři) roků.**

- **obž. JUDr. O. H.**

dle § 331 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 350.000 (tři sta padesát tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest z 350 denních sazeb po 1000 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.**

Dle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 5. 2015, se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** nebo jiné majetkové hodnoty, a to pistole zn. Taurus, cal. 22LR, výr. č. AQK75635, s jedním kusem zásobníku s 6 kusy nábojů ráže 22LR.

- **obž. L. S.**

dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků.**

Dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 25.000 (dvacet pět tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 100 denních sazeb po 250 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se současně **zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu Praha-východ ze dne 23. 12. 2014, sp. zn. 1 T 264/2014**, jakož se i zrušují všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

- **obž. J. K.**

dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 240.000 (dvě sta čtyřicet tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 100 denních sazeb po 2400 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.**

- **obž. JUDr. K. M.**

dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) měsíců.**

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 100.000 (sto tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 100 denních sazeb po 1000 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 (pěti) měsíců.**

- **obž. JUDr. F. F.**

dle § 331 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) roků a 10 (deseti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 150.000 (sto padesát tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 150 denních sazeb po 1000 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.**

- **obž. JUDr. B. Š.**

dle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 150.000 (sto padesát tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 150 denních sazeb po 1000 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.

Obž. G. B. vypovídal jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení (byť původně v hlavním líčení odmítl vypovídat a i k jeho žádosti se hlavní líčení konalo povětšinou v jeho nepřítomnosti dle § 202 odst. 2 tr. řádu). K tomu, že obž. B. chtěl vylákat na svědku J. nejprve 50 tis. Kč, poté polovinu této částky a převzal z toho částku 10 tis. Kč, se obž. B. setrvale doznával. Jak přiznal, nikdy v trestní věci svědka J. u obž. H. neintervenoval a ani tak nehodlal učinit, k čemuž v hlavním líčení uvedl, že se mu jednalo čistě o to, aby dostal zpět peníze, které postupně napůjčoval svědku V. J. N. Pokud měl obž. B. osvětlit, proč o této motivaci nevypovídal již před policejními orgány, tak uvedl, že nechtěl svědku N. nic přivodit, jelikož se v době činu nacházel ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Toho, aby dosáhl zaplacení peněz, obž. B. chtěl docílit i tak, že může být podáno odvolání a na tom by byl svědek J. škodný, že může dostat v hlavním líčení i více, „větší zákaz řízení nebo větší pokutu“, možná i nepodmíněný trest, jak obž. B. připustil. Dále se obž. B. obšírně věnoval zejm. osobě svědka N., jehož v hlavním líčení charakterizoval jako osobu žijící z cizích zdrojů. K obž. H. uvedl, že se mu nedalo věřit, protože třeba požadoval už v srpnu zaplatit peníze, které měly být splaceny až v září, anebo chtěl podepsat půjčku peněz, kterou předtím podepsat nechtěl. Pokud měl obž. B. rozvést, že obž. H. byl lhář, jak vypověděl, uvedl, že se dělal důležitějším, než byl.

Obž. JUDr. O. H. v hlavním líčení využil svého práva a nevypovídal, proto soud dle § 207 odst. 2 tr. řádu četl jeho protokolární výpovědi z přípravného řízení. Po svém výslechu se již obž. H. hlavního líčení na základě jeho žádosti, již soud vyhověl, ve smyslu § 202 odst. 2 tr. řádu neúčastnil. Hlavní líčení takto mohlo proběhnout i za situace, kdy byl obž. H. v části hlavního líčení hospitalizován v pražské nemocnici v Bohnicích, neboť jak soud zjistil ze znaleckého posudku soudního znalce-psychiatra MUDr. K., který soud nechal urychleně zpracovat krátce před hlavním líčením s ohledem na žádost obž. H. o odročení hlavního líčení, příp. o přerušování trestního řízení, obtíže obž. H. nepředstavovaly důvod pro akutní hospitalizaci. Jednalo se tedy o dobrovolný postup obžalovaného, pokud léčbu absolvoval právě v době, kdy soud souhlasil s tím, aby se hlavní líčení konalo v jeho nepřítomnosti. A navíc ze zprávy primáře psychiatrie Psychiatrické nemocnice Bohnice je patrné, že obž. H. měl možnost léčbu podstoupit již v době, kdy by s hlavním líčením nekolidovala, čehož nevyužil. Zdravotní stav obžalovaného tedy nebyl takového charakteru, aby bránil proběhnutí hlavního líčení, natož kladnému přístupu soudu k žádosti obž. H., aby celé hlavní líčení proběhlo v jeho nepřítomnosti.

V přípravném řízení obž. H. vypovídal nejprve dne 22. 2. 2013, kdy uvedl, že v bodu 2/ jej obž. S. skutečně ve věci svědka H. oslovil a on se díval do systému ISAS. Nijak ale neintervenoval, peníze neobdržel; a pokud hovořil o finančním požadavku na 30 tis. Kč, nemyslel to vážně.

V bodu 3/ také obž. S. obž. H. dle jeho výpovědi oslovil ohledně svědka V., v jehož prospěch měl obž. S. dát peníze svědku M., aby došlo k ovlivnění obž. F. Informace od obž. S. ale obž. H. nebral vážně, obž. S. se jej ptal na trestní věc svědka V. dříve, než mu napadla. Současně ale obž. H. vypověděl, že spíše v žertu říkal obž. S., že to mohl přijít rovnou za ním

a ne se dělit s nějakým M., který to stejně nemůže ovlivnit. Obž. H. také uvedl, že vyjadřoval odhodlání svědka V. potrestat nepodmíněným trestem odnětí svobody, a obž. S. vynadal. Posléze obž. H. připustil, že obž. S. řekl, že svědku V. dá co nejnižší trest, to ale aby se jej zbavil. Vážně nebylo míněno ani to, když obž. H. říkal obž. S., že by „je měl ještě podojit“ (osoby na straně svědka V.).

K jednání popsanému v bodu 4/ se obž. H. doznal, omluvil se s tím, že se stydí, a upřesnil, že během první schůzky s obž. M., na níž od něj převzal částku dva až tři tis. Kč, telefonoval obž. F., zda jde u obž. K. rozhodnout dle § 307 tr. řádu i v přípravném řízení, a obž. F. řekl, že ano (ač fakticky šlo o to, aby v této i v jiných věcech pachatelů řídicích pod vlivem alkoholu bylo dosaženo odklonu primárně v podobě podmíněného odložení návrhu na potrestání, permanentním obsahem hovorů obž. H. s mnoha dalšími osobami bylo plánování „tři sta sedmiček“, tedy podmíněného zastavení trestního stíhání, jak je obž. H. také výslovně pojmenovával – z toho pak, jak soud již nyní předesílá, vychází i výroková část rozsudku, která popisuje snahu o „podmíněné zastavení trestního stíhání“, jak byla pravidelně pojmenovávána, nikoli vždy podmíněné odložení návrhu na potrestání, k němuž snahy zainteresovaných osob ve skutečnosti obvykle směřovaly). Poté obž. F. donesl rozhodnutí ve věci obž. K. a obž. H. mu za ně dal polovinu z obdržených 50 tis. Kč s formulací ve smyslu, že jde o poděkování, a obž. F. si obálku dal do své aktovky. Pokud obž. H. mluvil o prospektech s obž. F., šlo o to, že pro něj má ty peníze, což obž. F. musel vědět z toho, že jej o tuto službu oslovil. Jestliže o prospektech hovořil i s obž. M., šlo o to, že má už ono příznivé rozhodnutí.

Obecně obž. H. vypověděl, že se na pět skutků stíhaných v té době dívá negativně, ohledně doplňujících otázek např. připustil, že chtěl kolegyni pokálet dveře, a tvrdil, že okamžitě podá rezignaci na funkci soudce.

Následně obž. H. vypovídal ve vazebním zasedání dne 23. 2. 2013 před soudkyní rozhodující o vazbě, kdy k bodu 4/ uvedl, že se zcela doznává, jednalo se o exces, jímž si zničil život a lituje jej, k ostatním skutkům popsaným v tomto rozsudku se obž. H. opakovaně paušálně doznal s tím, že v podstatě vše již protokolárně vypověděl.

Další výpověď obž. H. učinil dne 24. 4. 2013, kdy sdělil, že zajištěnou zbraň si před lety pořídil v zahraničí, když působil jako diplomat, uložil si ji u rodičů a zapomněl na ni.

Při výslechu konaném dne 29. 5. 2013 obž. H. vypověděl, že od obž. Š. žádnou finanční částku nepřijal a nedal peníze ani státnímu zástupci S.. Pokud se s obž. Š. bavili o nějakých penězích, byly to jejich tlachy bez reálného podkladu.

Obž. L. S. v přípravném řízení k bodu 3/ vypověděl, že šel za obž. H., aby zjistil podrobnosti, co čeká svědka V., a vymyslel si, že už ve věci byly dány nějaké peníze, protože obž. H. se do toho moc nechtělo. Poté obž. S. řekl svědkyni R., že to vypadá, že jejího vnuka zavrou, a s obž. H. se už nestýkal. Žádné peníze na ovlivnění kauzy svědka V. obž. S. nikdy nedostal.

Dvakrát byl obž. S. za obž. H. i kvůli svědku H., jak to s ním vypadá a zda by nemohl dostat řidičský průkaz zpět nějak dřív. Obž. H. zjistil, že má svědek H. podmínku odjinud a že se s tím nedá nic dělat. Obž. H. neviděl obž. S. asi 20 let až do listopadu 2012, kdy za ním byl kvůli svědku V.. Svědka H. viděl obž. S. dvakrát v životě a nějak se s ním i přetřásaly řidičské průkazy, obž. S. řekl, že se tedy zeptá.

Ohledně jiného trestního stíhání obž. H. obž. S. neradil. K věci svědka H. obž. H. obž. S. žádné podklady nedával. Ani v souvislosti se svědkem V. ničeho obž. H. nepožadoval.

V hlavním líčení obž. S. korigoval, že obž. H. neviděl asi 10 let a se svědkem H. se viděli asi pětkrát až šestkrát, z toho dvakrát se spolu bavili. Obž. H. dal osnovu, co má napsat ohledně žádosti o vrácení řidičského průkazu. Se svědkem JUDr. H. se potkali na chodbě soudu a ten obž. S. řekl, že svědek H. má dávno nárok na vrácení řidičského průkazu; o Obvodním soudu pro Prahu 10 obž. S. nikdo nic neřikal. Svědek H. šel jen do podatelny, obž. H. na něj žádné požadavky neměl. Možná tam tedy dle obž. S. nějaký požadavek byl, ale obžalovaný si řekl, že když se léčí u bratra svědka H., že se mu na řidičský průkaz zeptá. Požadavek peněz jej pak překvapil. Svědka V. viděl obž. S. asi dvakrát, zná se spíše s jeho babičkou, svědkyní R., která by tehdy byla nejráději, kdyby byl svědek V. ve výkonu trestu odnětí svobody. I obž. H. svědkyni R. telefonicky sdělil, že je svědek V. na zavření. Jinou alternativu trestu neřešili. O penězích, aby se kauzy V. a H. pohnuly, se nehovořilo. To, že má sám obž. S. ve věci již nějaké peníze, které obdržel, si obž. S. vymyslel, aby to bylo zajímavější, že se něco děje. V hospodě před svědkem M. obž. S. říkal, že svědkyně R. má potíže s vnukem, a svědek M. v té věci zaangažoval nějakého advokáta. Že se ve věci svědka V. i za této situace angažoval sám obž. S., bylo proto, že to slíbil svědkyni R., že se zeptá, jak to s V. vypadá. Cílenou schůzku kvůli tomu neměli, i když byla plánována, ale svědek V. na ni nepřišel. Co by mohl chtít svědek V. po obž. S. nazpět, obž. S. netušil, protože si nikdy nic nepředali. Žádných 40 tis. Kč pro další osoby spolu s obž. H. neřešili, protože obž. S. nebyly.

Obž. J. K. jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení využil svého práva a k věci nevyprávěl. Pro další průběh hlavního líčení se z něj omluvil.

Obž. JUDr. K. M. již v přípravném řízení postupně (v nejširší míře po konfrontaci s dostupnými výstupy z odposlechnů a záznamů telekomunikačního provozu, resp. ze sledování kanceláře obž. H. – dále jen „odposlechy“ a „prostorové odposlechy“) popisoval, že na základě žádosti svého klienta, obž. K., šel (s nějakým mužem, s nímž se potkali na schodech, nějakým H.) za obž. H., zda by vyslechl jeho verzi obhajoby obž. K., je-li průchozí u soudu. Obž. H. konstatoval, že verze nedbalosti u obž. K. neobstojí a na místě začali vytvářet verzi akceptovatelnou pro orgány činné v trestním řízení. Že se má obž. K. doznat a zaplatit finanční prostředky na nějakou nadaci. Obž. H. rovněž hovořil o tom, že se zeptá na státním zastupitelství. Načež dal obž. M. obž. H. obálku s asi třemi tisíci korunami od obž. K., jíž mu poděkoval za analýzu situace, a s obž. K. postupovali přesně podle instrukcí. Od obž. K. byla i druhá obálka s penězi, kterou se obž. K. rozhodl poslat obž. H. po obž. M. jako poděkování ve chvíli, kdy se obž. M. od obž. H. dozvěděl, že státní zastupitelství tento postup akceptovalo. K předání obálky mezi obž. K. a obž. M. došlo v autě. To, co telefonoval během první schůzky obž. F., si obž. M. vyložil tak, že to zařídí obž. H. ve spolupráci s obž. F. Usnesení státního zástupce ve věci obž. K. dostal obž. M. i neoficiální cestou, aby bylo jasno, že je rozhodnuto. Obž. H. si o žádnou částku sám neřikal.

V hlavním líčení obž. M. vypovídal shodně jako před policejními orgány a svou výpověď rozšířil o to, že osobou, která s ním byla v kanceláři obž. H. na první schůzce, byl J. Z.. Ten byl s věcí obž. K., jehož svědek M. zastupoval už při jeho předešlé breclavské trestní věci, plně obeznámen, byl i na schůzce mezi obž. M. a obž. K. Své jednání ve prospěch obž. K. obž. M. za úkony právní služby nepovažoval. Obž. H. poté obž. M. telefonoval, že má v prvotní podobě usnesení, na němž nebyly žádné oficiality – razítko a podpis. O žádné souvislosti mezi ním a prospekty obž. M. ohledně obž. H. nevěděl. Celé jednání směřovalo

k tomu, že řízení bude zastaveno už na státním zastupitelství. Jak měly být užity peníze, které obž. M. předal obž. H., to nezaznělo.

Obž. JUDr. F. F. v přípravném řízení i v hlavním líčení jakoukoli trestnou činnost odmítal. Protokolárně před policejními orgány dne 22. 2. 2013 uvedl, že se obž. H. k jeho žádostem snažil vyjít vstříc, ale vždy jen v rámci zákonnosti. V době skutku popsaného pod bodem 4/ zastupoval obž. F. náměstkyni dopravního úseku Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 (dále jen „OSZ P2“), je možné, že toho využil a věc obž. K. si přidělil – v době, kdy to bylo možné, si přidělil jednu-dvě-tři kauzy na žádost obž. H., ale o které přesně šlo, obž. F. nevěděl, možná ale věc obž. K. dostal v rámci klasického pořadníku. Šlo o to, aby se na tu věc obž. F. podíval a jestli by s ní šlo něco dělat. Žádnou odměnu za to nedostal, bral to jako normální výkon povolání. Než dostal obž. F. spisový materiál od policie, obž. H. jej telefonicky dvakrát nebo třikrát kontaktoval a dotazoval se na stav věci. Když spis dorazil, zjistil obž. F., že podmínky pro odklon v trestním řízení byly splněny, a vzhledem k předchozímu odsouzení obž. K. obž. F. uložil delší zkušební dobu. O tom obž. F. obž. H. informoval, aby s delší zkušební dobou počítal, a že to s ním probere. Když se s obž. H. bavili o prospektech na Pukhet, tak mu obž. F. nesl ukázat, že už je věc skončená, zřejmě kopii usnesení, a obž. H. dal prospekt. Obž. H. dříve zajišťoval obž. F. a jeho známým cesty do Thajska, v posuzované době kvůli zdravotnímu stavu potřebovali ale destinaci zrušit, což bylo důvodem těch méně srozumitelných telefonických dohadování o prospektech. Pokud byla věc obv. K. rozhodnuta podle špatného zákonného ustanovení, pak proto, že obž. F. postupoval ze setrvačnosti. Neorazítkovaný opis rozhodnutí „strčil“ obž. F. obž. H., jak uvedl, k nahlédnutí. Na detaily konzultace s obž. H. dne 6. 11. 2013 si obž. F. nevzpomněl.

K bodu 3/ obž. F. uvedl, že obž. H. mu oznámil, že obž. S. údajně dostal od neznámé osoby 50 tis. Kč, z nichž 40 tis. Kč předal svědku M. na ovlivnění kauzy svědka V. Obž. F. se ptal svědka M., který to popřel, rozčílil se a řekl, že obž. S. za to dá pár facek. K věci pod bodem 5/ si obž. F. ničeho nevybavoval.

V závěru výslechu obž. F. je zachyceno jeho stanovisko, že se cítí být vinen ve věci obž. K., kdy jeho rozhodování bylo ovlivněno vůlí obž. H., který si takové rozhodnutí „objednal“, jednal tedy na jeho objednávku, kdy věděl, že pro postup dle § 179g odst. 1 tr. řádu nejsou splněny zákonné podmínky. Toto prohlášení považoval obž. F. za úplné doznání a vyjádřil nad svým jednáním lítost.

K věci v bodu 7/ obž. F. v přípravném řízení dne 29. 5. 2013 nevypovídal, namísto toho učinil písemné prohlášení, kde poukazoval na to, že dle metodiky Českého metrologického institutu jsou pro zjištění alkoholu v krvi nutné alespoň dvě dechové zkoušky, aby bylo možno jejich výsledky využít; dále na stanovisko znalců-toxikologů, publikované v závazném předpisu Ministerstva zdravotnictví ČR, že nutný je rozbor krve; úřední záznam s výpověďmi policistů, kteří přistihli svědka F. K. opilého řídit vozidlo, si obž. F. zřejmě vyhodnotil jako nedostatečně průkazné, stejně jako závěry lékařského vyšetření. Dále obž. F. poukázal na to, že ve věci svědka K. (který byl v inkriminované době ve zkušební době podmíněného odložení návrhu na potrestání v jiné trestní věci) by při zjištění jeho přestupku jistě došlo k rozhodnutí o jeho neosvědčení se ve zkušební době.

V hlavním líčení obž. F. nejprve vyzdvihl svou profesní kariéru a to, že neměl důvod pro aktivity, které by mu přinášely další finanční prostředky. Široce poukazoval na důvody, pro které se domnívá, že jeho postupy byly v souladu se zákonem. Opíral se při tom o prameny, které uvedl již v písemném prohlášení v přípravném řízení. Také poukazoval na

judikaturu, podle níž nebylo možno policisty provádějící dechovou zkoušku u řidiče vyslýchat jako svědky. Na druhou stranu také poukazoval na případy, že takoví policisté vyslýcháni byli, ale pro množství věcí si daný případ, v němž svědčili, nepamatovali. Předešlé zápisy v evidenci Rejstříku trestů byly u obž. K. zahlazeny, v evidenční kartě řidiče byly vesměs zápisy staršího data, v poslední době jen za rychlost a manipulaci s mobilním telefonem, nebylo jich reálně ani deset. Jako k závažné okolnosti nemohl obž. F. přihlížet k tomu, že před 7 lety řídil obž. K. motorové vozidlo a bylo mu naměřeno 0,43 promile alkoholu. Obž. F. rovněž zdůrazňoval pokyn od nadřízeného státního zastupitelství, že odklonů má být využíváno co nejvíce, a v opačném případě mohl být jako státní zástupce sankcionován. Na jednom vánočním večírku se jeden ze soudců Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále jen „OS P2“) nelichotivě vyjádřil v tom smyslu, proč státní zástupci posílají k soudu něco, co již sami mohli vyřešit v přípravném řízení odklonem. Konzultaci s obž. H. bral obž. F., jako by se na něj obrátil přímo obž. M., takové konzultace nejsou zakázány zákonem, jsou jím naopak iniciovány, a to v případě institutu dohody o vině a trestu.

Obž. H. ve věci obž. K. nic nesliboval, rozhodně nemluvili o žádných penězích. V odposleších se obž. H. otevřeně vyjadřoval, proto obž. F. nevidí důvod, proč by zrovna v jeho případě měl úplatek skrývat pod „prospekty na Thajsko“. Ty měl od obž. H. slíbeny již dříve, v srpnu je ještě neměl k dispozici, a pokud o nich mluvil později, pak je chtěl předat kvůli zajištění dovolené. Jednalo se vlastně spíše o návrhy letenek, termíny možných letů. Prospekty byly zachyceny v hovoru už den přede dnem, kdy obž. M. dal obž. H. obálku s 50 tis. Kč, takže ani nemohlo jít o úplatek. Prostorový odposlech z 8. 11. 2013 obsahuje hovor obž. M. s obž. H. o jiném vážném případě, tak ty peníze mohly být určeny na tuto jinou věc. Po konfrontaci s faktem, že obž. K. nezaplatil peníze pro nadaci HELP ze svého, ale pocházely z majetku právnické osoby, obž. F. vyjádřil myšlenku, že primárním smyslem složení peněz u odklonu je vlastně pomoc potřebným osobám. Že byl výslech obž. K. ještě v postavení podezřelého ze spáchání trestného činu dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku nezákonný, neboť mu nebyl přítomen obhájce, kterého K. označil a na jeho účasti trval, si obž. F. nevšiml. Rozhodnutí o odklonu v této věci bylo doručováno standardně, je možné, že se obž. K. dostavil pro rozhodnutí na OSZ P2, to se stávalo. Pokud byl obž. F. dotazován na telefonáty od obž. H., měl mu obž. F. sdělovat jen věci, které byly seznatelné z rejstříku nebo v kanceláři, a opakovaně také v této souvislosti uvedl, že obž. H. měl spoustu známých. Že věc obž. K. má dopadnout dobře, obž. F. usoudil z toho, že se jej na to obž. H. ptal. Naléhání obž. H. ovlivnilo obž. F. pouze co do rychlosti rozhodnutí ohledně obž. K. Zda s ním hovořil i o případě svědka K., si obž. F. nevybavoval.

K dotazům státní zástupkyně pak obž. F. vypověděl, že prospekty na Thajsko znamenají katalog zájezdu, byly to barevné desky, pevné, uvnitř s různými středisky. Vendulu Zadákovou obž. F. zná, je to jeho známá. Jeho i její společný známý se na obž. F. obrátil, jestli jí mohou nějak pomoci, protože měla nějaký problém s řízením pod vlivem alkoholu. Věc dozorovala svědkyně D.. Měl-li obž. F. uvést, proč se zajímal o cizí trestní věc, sdělil, že „chtěl v rámci možností, v rámci zákona ... jestli tam není možný nějaký tenhleten“.

Ke své výpovědi v přípravném řízení obž. F. uvedl, že si vzal prášek na spaní a pak jej policisté vzbudili k výslechu, dostal silnou kávu, o kterou si řekl, po které neusne. obsah výpovědi z přípravného řízení ale zpochybnit nechtěl. Část výpovědi mu v podstatě vyslýchající nadiktoval.

Obž. JUDr. B. Š. ve věci pod bodem 6/ v přípravném řízení nevypovídal. V hlavním líčení pak uvedl, že nerozumí tomu, co je mu kladeno obžalobou za vinu. Poukazoval na

průběh přípravného řízení, kdy byl dle jeho přesvědčení dva roky nezákonně stíhán pro skutek, který vůči němu byl nakonec státní zástupkyní zastaven. Zpochybňoval časové i právní souvislosti uvedené v bodu 6) obžaloby. Hovory s obž. H. byly přátelské o soukromých věcech, nebylo na nich nic nepatřičného. Informace o nehodě svědka K. byly běžně dostupné a k věci ovlivňování státního zástupce svědka S. nebyl jediný důkaz, že by ovlivňován byl, nikdo o tom nevypovídal. Pro postup dle § 307 odst. 1 tr. řádu u svědka K. ve věci jeho dopravní nehody byly podmínky, které jsou uvedeny pod písm. a), b) a c) tohoto ustanovení, splněny. Na obž. H. se obrátil proto, že šlo o odborníka, aby mu poradil, jak by se sám zachoval, co a jak by se mělo provádět, na čemž není nic trestného. Na základě učiněné konzultace mohl obž. H. konzultovat věc i s někým dalším, ale něco odporujícího zákonu by obž. Š. jistě nenabídl. V hovorech, které spolu s obž. H. vedli, ne vše odpovídalo skutečnosti. Jak obž. Š. rozlišoval, co je nesmysl a co je pravda, uvedl, že si z toho vybíral. Vybral si, že nejlepší bude konzultovat se svědkem S. a on řekne, jestli je možné dosáhnout odklonu nebo ne. (Později ve výslechu obž. Š. prohlásil, že v podstatě jediná záležitost, kterou mohl u obž. H. brát vážně, bylo to podmíněné zastavení). Aby byl soudce Městského soudu v Praze JUDr. H. vyloučen z rozhodování ve věci zpronevěry svědka K., byla snaha prostřednictvím námítky podjatosti, mimo formální rovinu nikoli. Obž. Š. netušil, zda byl v tomto směru aktivní i obž. H., a nevěděl ani, jak by toho dosáhl. Nevěděl také o tom, že by byl obž. H. nějak aktivní ve vztahu k osobě soudce JUDr. N. (Městský soud v Praze v I. stupni). Obž. Š. nevyloučil, že řekl obž. H., zda by se svědek S. (soudce Vrchního soudu v Praze) nemohl podívat na to, aby v kauze svědka K. nedošlo k nějakému dalšímu postupu proti svědku K.. Na občasném výjezdním zasedání by se totiž svědek S. mohl o problematice zmínit. Šlo o zachování zákonnosti, jelikož pokud by svědek S. shledal nějaké pochybení, mohl by se o tom v rámci výjezdních zasedání zmínit. Toto byla snaha o příbuzenskou a co nejkratší pomoc svědku K., navíc každý úkon obhájce svědka K., jímž obž. Š. nebyl, by se musel platit. Že se obž. H. před obž. Š. holedbá báchorkami, mu nikdy obž. Š. nevytknul, protože stále doufal, že by mu mohl nějak pomoci, stejně jako mu obž. H. nabízel pomoc ve věci dopravní nehody svědka K.. Nadaci HELP využil svědek K. a obž. Š., jak předpokládal, mu o ní řekl obž. H..

Měl-li obž. Š. dát význam slovům (především číslovkám), která zazněla v rámci odposlechů a prostorových odposlechů, tak pokud obž. H. hovořil o dělení částky 150 tis. Kč (a 50 tis. Kč nadaci), byla to jen manipulace, nesmysly. Zmíněná částka 200 tis. Kč v případě obž. K. měla představovat možné náklady za jeho právní zastoupení. Možná si pak obž. H. tuto částku nějak zafixoval. Milióny, které měl brát na Vrchním soudu v Praze, kam chtěl obž. H. přejít, měly být dle interpretace obž. Š. míněny včetně odměn (později prémie) a mělo jít o ekvivalent toho, co bere soudce na obvodním soudu v desetitisících. To obž. Š. ví z hovorů se soudci. Na další výrazy týkající se peněz si již nevzpomněl. „Dvě kila“, co „prostě dostanou a jestli je (obž. H. a obž. Š.) v tom nechá něco vydělat“ patrně znamenalo, že kdyby obž. K. zastupoval Mgr. V., u něhož byl obž. Š. koncipientem, tak by z toho možná obž. Š. měl nějaký výdělek. Jestli to ale tak bylo, obž. Š. netušil, protože hovory nebral až tak vážně. Vyjádření „já mu řeknu o ty dvě kila, to je super nápad, a bude platit dál“ přičetl obž. Š. tomu, že se částka 200 tis. Kč opravdu usadila obž. H. v hlavě. Bavít se mohli jen o právním zastupování.

O části sdělení obž. H., že „co se týče toho chlastu s nehodou, tak já jsem zařídil, že to dostal S., ten si to vzal“, obž. Š. vůbec nevěděl, o čem to obž. H. mluví. Na to, o čem se tu tedy vůbec baví, se ale obž. H. nezeptal, protože se snažil pomoci příbuznému. Nebral vážně, pokud obž. H. říkal, že z nadace HELP umí peníze dostat zpátky, protože to přece obž. H. nemůže, a o J. H. obž. Š. nevěděl. Vyjádření „po S. nemůžeme chtít, aby to vrátil, toho budeme potřebovat“ v kontextu hovoru o tom, že možná budou důvody pro beztrestnost svědka K. v případě jeho dopravní nehody, obž. Š. osvětloval tak, že možná šlo o došetření

věci. „My to už všechno rozdali“ dle výpovědi obž. Š. mohlo znamenat, že peníze jsou nevratně v nadaci.

Svědka V. J. N. vypovídal shodně v přípravném řízení i v hlavním líčení, a sice tak, že potkal svědka J., který se zajímal, kdo by mu mohl pomoci radou, a svědek N. se obrátil na obž. H., aniž by tušil, že právě jeho případ (řízení automobily svědkem J. pod vlivem alkoholu) bude obž. H. projednávat. Ten svědka N. hrubě odbyl, ale asi za hodinu se ozval obž. B., z čehož svědek N. dovodil, že mu telefonický kontakt musel předat obž. H., jinak by jej mít nemohl. Obž. B. řekl, že věc s obž. H. probere, a pak zavolal, že chce 50 tis. Kč, což se svědkům N. a J. zdálo za radu příliš. Obž. B. prohlásil, že tedy postačí 25 tis. Kč, ale i tuto částku ve finále svědek J. odmítl. Mezitím přišel trestní příkaz vydaný obž. H. a obž. B. stále věc držel ve hře s tím, že obž. H. trest sníží, ať se jdou na tom domluvit (již v přípravném řízení svědek N. hovořil o tom, že peníze měly být na ovlivnění trestní věci svědka J. v hlavním líčení, J. má spolupracovat, jinak obž. H. zařídí, aby byl uvězněn). Telefonoval svědku N., že pokud si to svědek J. rozmyslí, že zařídí, aby „skončil v teplácích“, a uvězněním hrozil i samotnému svědku N.. Nato obž. B. ukončil dříve svůj lázeňský pobyt a oba svědci jej vyzvedli ve Františkových Lázních. Cesta odsud do Prahy se už odehrávala pod kontrolou policie, protože svědek N. se předtím obrátil na Útvar pro odhalování organizovaného zločinu v obavě o sebe a své děti. Obž. B. totiž při hrozbách, že se to obrátí proti svědku N., hovořil také o tom, že ví, kde svědek N. bydlí. Tam již svědek N. sice nebydlel, ale svědkovy děti zde bydlely stále. Svědek měl opravdu strach. V Praze předali obž. B. částku 10 tis. Kč, více že nemají. Pak spolu měli svědek N. a obž. B. schůzku v Praze na Černém Mostě, kde jej obž. B. ujišťoval, že obž. H. o všem ví, ale když mu svědek N. řekl, že více peněz s sebou nemá, obž. B. se rozčílil, že mu obž. H. neustále píše, ať mu obž. B. vrátí dluh, jímž měly být nazývány zbylé peníze (svědkem J. zatím nedoplatené). Obž. H. chtěl již dříve využít toho, že je svědek N. novinář, a požadoval po něm zveřejnění nějakých článků, chtěl dehonestovat politiky, kteří mu bránili v návratu do diplomacie, i jednoho z kolegů. Jednou obž. H. svědku N. sebral notebook, protože mu měl dlužit peníze. Obž. B. v posuzované době svědek N. žádné peníze nedlužil. V minulosti na popud obž. B. dal obž. H. svědku N. částky ve výši 5 a 6 tis. Kč, to se jednalo o příspěvek na Vánoce.

Svědka V. J. vypověděl, že obž. H. viděl jednou v jednacím síni poté, co ve své trestní věci podal odpor. Obž. B. viděl rovněž jednou, když jej se svědkem N. vezli z Františkových Lázní do Prahy. Jelikož svědek neznal, jak to chodí u soudu, u známých se dotazoval, a svědek N. mu říkal, že se poptá. Spojil se s obž. B. a ten slíbil, že za 50 tis. Kč zařídí, aby to bylo v pořádku a výsledek u soudu byl co nejlepší – v představě svědka J. vůbec žádný nebo minimální trest. Ta částka svědku J. přišla jako naprostá hloupost a i po jejím snížení na 20 nebo 25 tis. Kč to svědek J. označoval za nesmysl. Pak mu svědek N. říkal, že mu obž. B. vyhrožoval, že pokud tu sníženou sumu nezaplatí, zařídí, aby svědek J. dostal nepodmíněný trest. Zároveň svědek N. říkal, že věc už nahlásil na policii, protože měl obavy z vyhrožování obž. B., a to jak o sebe, tak o svědka J. Pak dali souhlas s odposlechem svých telefonů a jeli vyzvednout obž. B. do lázní, na konci cesty v Praze dal svědek J. obž. B. částku 10 tis. Kč, kterou jej vybavila policie. Obavu, že by mohl být svědek J. za řízení v opilosti uvězněn, neměl, leda by to na něj bylo přitlačeno. Toho se ale také neobával za situace, kdy už ve věci byla zaangażována policie.

Svědka P. F. se měl o celé věci dozvědět až z médií; netušil, že a proč by ve věci jeho dopravní nehody měl někdo intervenovat. Autonehoda se stala v Praze, cca 2,5 roku přede

dnem výslechu svědka v hlavním líčení, účastna nehodě byla tři auta, mezi nimi taxi. Svědka S. svědek F. nezná, o věci říkal jen právníkovi; později ve výslechu ale svědek F. řekl, že o věci říkal také kamarádům a partnerům; následně řekl, že se to svěřením týkalo spíše rodinných příslušníků. Obž. H. nezná, kromě náhrady škody nikomu ve věci své nehody neplatil.

Svědka F. K. v hlavním líčení poněkud komplikovaně, nicméně ve své podstatě v konečné verzi oprávněně odmítl podat výpověď, protože by „se mohl dostat do nějakých trestních opletaček“. Ve věci své autonehody kontaktoval svědka Š. jako svého kamaráda, nikoli jako advokáta.

Svědka JUDr. M. Š. naopak v hlavním líčení trval na tom, že svědek K. byl jeho klient, a pokud hovořil o kamarádství, tak se asi nepamatoval. S odkazem na advokátní mlčenlivost pak svědek Š. k věci nic nevedl.

Svědkyně Mgr. T. D., náměstkyně OSZ P2, vypověděla, že obž. F. od 10. 8. 2012 do 7. 12. 2012 ji na této pozici zastupoval, neboť byla v té době mimo úřad. Spisy přiděluje mezi jednotlivé státní zástupce s přihlédnutím výhradně k tomu, aby byli vytěžováni rovnoměrně. Jiná kritéria, např. zohlednění toho, proti komu se řízení vede, či erudice jednotlivých státních zástupců, nebyla. Při případné změně osoby dozorového státního zástupce musí dát pokyn kanceláři, aby změnu vyznačila. Připustila, že pokud by se někdo ze státních zástupců s kanceláří domluvil, o změně by ona sama vědět nemusela. S tím, že by se pro principiální nepoužitelnost výpovědí policistů provádějících kontrolu řidičů trestní věci podmíněně zastavovaly či odevzdávaly do přestupkového řízení, se nesetkala. Obž. F. za ní ještě před svým zadržením přišel, jestli by mu svědkyně D. nemohla přidělit trestní věc nějaké paní Z., jednalo se o řízení pod vlivem alkoholu. Svědkyně obžalovaného poměrně příkře odmítla, než jí svou žádost stačil odůvodnit. Jí samotné nikdo z OS P2 s tím, aby se na nějakou kauzu „podívala“, nevolal.

Svědkyně JUDr. D. M., státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze, v hlavním líčení vypověděla, že je kamarádkou obž. H. a ten se jí telefonicky i ptal na to, zda zná soudce N. z Městského soudu v Praze (dále jen „MS Praha“). Pak si dali schůzku, znovu se na tohoto soudce ptal a v té souvislosti líčil příběh nějakého známého, který byl u MS Praha obžalován. Debatu o věci svědka K. ale svědkyně rychle utnula. Po konfrontaci s obsahem odposlechů svědkyně připustila, že jí možná obž. H. do telefonu říkal, že je tento člověk obžalovaným a že kauzu bude soudit JUDr. N. Že by na schůzku obž. H. spěchal, takový pocit neměla. Po ní samotné obž. H. nic nežádal, ptal se na soudce N., jaký je a jestli tu kauzu dobře odsoudí – vehementně tvrdil, že je svědek K. nevinný, spíše ho hájil a chtěl nějakou radu. Měla-li svědkyně M. zodpovědět, proč po schůzce projevila obavu z toho, že jejich schůzka byla slyšet k vedlejšímu stolu, kde byli další lidé, sdělila, že šlo o to, že obž. H. prověřovala BIS nebo NBÚ. Sama se ohrožena necítila. O penězích se na schůzce nemluvilo.

Svědka JUDr. P. S., státní zástupce OSZ P2, vypověděl, že s obž. H. mimopracovní styky neměli, nanejvýše jej párkrát odvezl z Francouzské ul. na nám. Míru. Bavili se spolu o historii, s ničím si vzájemně nepomáhali. Jednou obž. H. sliboval svědku S. zařídit, aby nemusel na úřad ohledně registrační značky. To je jediné, o čem svědek S. věděl, že mu chtěl obž. H. pomoci. Kauzu svědka K. si svědek nepamatoval. Pokud jej obž. H. přesto kontaktoval, což svědek připustil, předpokládal při výslechu, že obž. H. řekl, že u svědka K. byla zjištěna tak velká hladina alkoholu, že odklon nepřichází v úvahu. Pokud jej obž. H. obecně s nějakou kauzou oslovil, tak se na tu věc podíval jen jako na kolegiální gesto, protože není korektní odmítnout někoho z justice, kým byl osloven. Pokud byl i svědek S.

konfrontován s tím, že dle odposlechnů slíbil obž. H., že se na danou věc „zítra podívá“, tak mohlo se jednat o trest nebo zda je hrazena škoda. Informace, kolik bylo svědku K. naměřeno promile alkoholu, jeho jméno, kde se nehoda stala – tyto obž. H. svědku S. nedával, maximálně tak jméno. Obž. H. dělalo dobře, pokud říkal, že může leccos zařídit, i když žádné informace neměl. Kdyby svědek měl nějaké informace o úplatku, sepsal by úřední záznam a šel to prodiskutovat s JUDr. B. (obvodní státní zástupce, OSZ P2) a muselo by se jednat o informaci relevantní. V případě svědka K. žádné sliby, návrh nebo výhody svědek S. nezaznamenal. Pokud obž. H. v odposlechu svědku S. říkal, že (svědek K.) „...platí tak, že to bodne, tak ticho, vole, hlavně se mi vrátí prachy, jak jsme udělali jeden článek“, svědek uvedl, že neví, co by mohlo bodnout, a nebyl si jist termínem „platit“. Po zopakování celého dialogu uvedl, že obž. H. mluvil velmi expresivně, někdy bylo problémem rozpoznat, o čem hovoří. Obsah odposlechu ale svědek S. nepovažuje za důvod pro uváděný sepis úředního záznamu. Obž. H. půjčoval svědku S. nějaká CD nebo časopisy ohledně aut, do nichž byl na rozdíl od svědka fanda. Měl-li svědek S. popsat co nejpodrobněji časopisy o motorizmu, uvedl, že neví, nikdy se do nich nepodíval. S obž. H. byl svědek S. na parkovišti jen tehdy, když jej obž. H. vezl domů. Poté svědek ještě uvedl, že obž. H. psal nějaké ústavní stížnosti a je možné, že se kolikrát na parkovišti sešli, že mu to chce přečíst. Jako o možném důvodu pro přidělení kauzy státnímu zástupci hovořil svědek S. co do zachování kontinuity, pokud určitý státní zástupce byl činný již ve fázi prověřování, aby mu byla kauza zachována.

Svědek Mgr. V. K. odmítl ve věci vypovídat z důvodu hrozby trestního stíhání jeho a jeho manželky.

Svědčce Mgr. Z. K. vypověděla, že kauzu jejího manžela, svědka K., vedenou před MS Praha, se snažili řešit konzultacemi se všemi známými, právníky, co je napadli. Žádné kontakty na soudce s manželem neměli, nic takového jí nesdělil ani obž. Š. Nápad, že by mohla věc dopravní nehody svědka K. skončit podmíněným zastavením, jí svědek K. prezentoval jako svůj. V posuzované době neměla její rodina s penězi, vždy když svědkyně potřebovala, svědek K. jí je poskytl, měli i finanční rezervu. Sama svědkyně se snažila upozornit na postup státního zastupitelství vrchní státní zástupkyni, která ji přijala, toto ale neshledala.

Svědek JUDr. M. R., soudce OS P2, vypověděl, že o nestandardním ovlivňování kauz úředními osobami mu nic věcně známo není. Potvrdil, že tamní soud vyslyšel policisty v důkazním řízení ohledně § 274 tr. zákoníku. V některých případech si skutek pamatují, v jiných nikoli. Obž. F. se nijak nesnažil ovlivnit rozhodování svědka R..

Svědčce M. S., advokátka, ve své výpovědi v hlavním líčení překotně popisovala svůj vztah k obž. H., který dle její výpovědi jednou měl dobíjet energií a měla jej ráda, jindy jej vlastně vůbec nikdy nebrala vážně. Že by ji obž. H. seznamoval s tím, že ovlivňuje trestní kauzy opilých řidičů, popřela. Že intervenoval v její prospěch u kohokoli, tedy i u svědka S., aby uspěla u advokátních zkoušek, se svědkyně nedomnívala. I po konfrontaci s odposlechy svědkyně setrvala na původním postoji. Co si myslí o ovlivňování trestních kauz jako právník, svědkyně zodpověděla tak, že trestní právo nikdy nedělala. Slova obž. H. si netroufla zpochybňovat, protože jí bylo ukradené, co obž. H. říká.

Svědek JUDr. Z. S., soudce Vrchního soudu v Praze, odmítl ve věci vypovídat jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení, kdy svůj postup zdůvodnil obavou z trestního stíhání své osoby (i osoby sobě blízké).

Svědék JUDr. J. H., soudce OS P2, vypověděl, že po něm samém nikdo žádné ovlivňování nepožadoval. Že měl soudit svědka H., si uvědomil až na policii, ani se svědkem S. se o něm nebavil. V posledním roce (před zadržením) byl obž. H. nervózní, strachoval se o život v souvislosti se svým zdravotním stavem, začal být psychicky labilní, byl zklamán výsledkem kárného řízení proti jeho osobě, v pracovní rovině ale svědek žádné změny nezaznamenal, v rozhodování a v běžném životě si zachoval racionalitu, ve věcech své rodiny byl obž. H. absolutně realistický. Obž. H. se svědka H. ptal na JUDr. N. z MS Praha, zda jej svědek zná, důvod ale svědek nevěděl, dotazem to i skončilo. Ohledně zbraně nalezené u obž. H. svědek nejprve uvedl, že jej překvapilo, že ji měl obž. H. v držení. Po konfrontaci s prostorovými odposlechy, na nichž se o této situaci společně baví, svědek uvedl, že obž. H. hovořil o válečných zážitcích velmi často a připadaly mu až fantasmagorické. Obž. H. dále chtěl nechat natřít výkaly dveře kolegyně soudkyně, svědek H. jej od toho odrazoval. Nadaci HELP svědek H. nikomu nedoporučoval, ale na její účet posílali obžalovaní platby v souvislosti s postupem dle § 307 tr. řádu. S jednatelem nadace se svědek H. setkal na oslavě narozenin obž. H., kde byl i J. H., který také s nadací souvisel.

Svědkyně B. S., dcera obž. S., nejprve v hlavním líčení vypověděla, že neví, že by před zadržením obžalovaných s obž. S. řešila nějakou záležitost týkající se soudu. Svědka H. zná, chodili spolu se psy, s obž. S. se ale svědek H. nestýkal, pouze jeho bratr z lékařského hlediska. V této fázi si svědkyně ještě nevybavila ani to, že by obž. S. pomáhala proto, že sám neumí pracovat s počítačem. Pokud svědkyně měla reagovat na zcela odlišný obsah výpovědi svědka H., sdělila, že to asi bude pravda (svědek H. a obž. S. se znali, chodili na pivo a setkávali se i při dalších příležitostech), dále si svědkyně v průběhu výslechu uvědomila to, že vlastně v notebooku psala nějakou žádost ohledně vrácení řidičského průkazu, byl u toho obž. S., který do toho ale spíše nezasahoval, údaje do žádosti diktoval svědek H..

Svědék J. H. vypověděl, že v souvislosti s řidičským průkazem byl na soudech vícekrát, ale zda to bylo vždy na OS P2, si nevybavoval. V této věci se jednalo o jeho první žádost o vrácení řidičského průkazu, nebyl v tom zběhlý, obž. S. mu slíbil pomoci sepsat žádost. Diktoval ji a svědkyně S. ji psala, svědek H. ji pak odnesl na podatelnu OS P2, dále do budovy soudu nešel. Že obž. S., s nímž chodili venčit psy nebo na pivo (v přípravném řízení popisoval svědek H. známost s obž. S. ještě šířeji) či zná někoho na OS P2, mu obž. S. nesdělával, nebo si to svědek H. nevybavoval, stejně jako si v hlavním líčení nevybavoval už nic dalšího k této věci.

Svědék M. V., bývalý zaměstnanec společnosti svědka M., vypověděl, že svědek M. se mu chlubil, že přes obž. F. zařídil vrácení řidičského průkazu synovi obž. S., který ve společnosti také pracoval (jako řidič). Obž. F. do sídla společnosti dost často jezdil, zařizoval něco pro řidiče. Jednomu z nich, D. J., zařídil, že poté, kdy „byl chycen v osobáku“, nesměl řídit osobní motorové vozidlo, ale nákladní vozidla mohl řídit dále, protože řidičské oprávnění sk. C „mu nechali“. I svědek V. byl obviněn v souvislosti s řízením (dopravní nehoda s těžkou újmou na zdraví) a tuto nehodu řešil svědek M., jak říkal, s obž. F.. Nejprve svědek V. tvrdil, že řidič druhého vozidla měl na nehodě spoluvinu, pak se ale na základě instrukcí před policejními orgány zcela doznal, k čemuž jej přiměl svědek M.. Ten také dal svědku V. složenku na zaplacení 10 tis. Kč nějaké nadaci, kterou svědek V. hned šel zaplatit a peníze určené na zaplacení mu byly strženy z odměny za práci. Výsledkem toho, že svědek V. změnil výpověď, mělo být, že nepřijde o řidičské oprávnění. Pak jej svědek M. informoval, že je vše vyřešené, u něj také poprvé viděl nějaký papír bez razítka, že je věc svědka V. odložena nebo „že byl zproštěn“. Svědek M. současně svědku V. říkal, že totéž mu pak přijde poštou, o neorazítkovaném rozhodnutí říkal, že je má přes známé, přes obž. F.. Kvůli tomuto (vyřízení)

chtěl svědek M. po svědku V., aby podepsal směnku na 50 tis. Kč, jíž si jej uvázal a hrozil mu, že kdyby chtěl skončit, udá jej na policii, že jde o směnku podvodnou. Nešlo o náhradu škody kvůli dopravní nehodě svědka V., protože na ní společnost svědka M. dle svědka V. jediné vydělala, když podvodně nahlásila pojišťovně větší poškození. Řidičské oprávnění pozbyl i syn obž. S..

Svědék V. se už před odchodem ze společnosti svědka M., jak vypověděl, rozhodl, že si jej raději bude nahrávat, protože odchody zaměstnanců ze společnosti nikdy nebyly klidné a svědek M. na ně podával trestní oznámení. Svědek V. popisoval svou spolupráci s policií na prověřování společnosti svědka M., přičemž na své nahrávací zařízení zachytil i hovor s nevlastním bratrem svědka M., M. V., který soudu předložil. Také potvrdil, že předkládal i na dalších médiích jiné hovory, mezi nimi ten, na němž dle svědka V. osoba M. V. hovoří o tom, jak se domlouvali, jak má svědek V. na policii v této věci vypovídat. Svědek V. dále popřel, že by se dopustil něčeho, co by poškozovalo majetek svědka M., ale také připustil, že ze společnosti odnesl „knihu nafty“, aby mohla sloužit jako důkazní materiál. Ostatní písemnosti, které v různých souvislostech předkládal policii, byly jeho a sloužily k tomu, aby jimi doložil, že svědek M., který na svědka V. podával trestní oznámení, dokládal údaje v trestním oznámení ve skutečnosti zfalšovanými listinami neodpovídajícími originálům v držení svědka V..

Svědék Jan M. uvedl, že zná obžalované S. i F. asi 40 let. Na obž. F. se v souvislosti s jeho povoláním obrátil po smrti své manželky a syna, jak postupovat, a také se na něj obracel, když řešil nějaké problémy s řidiči. Obž. F. mu na to říkal, že těmto věcem nerozumí. Ohledně řidičů to bylo minimální, když třeba dostali pokutu v zahraničí. Že by jeho zaměstnanci přicházeli o řidičské oprávnění i v České republice, si svědek M. nepamatoval. Svědek V. měl nehodu v zahraničí a začal pak dělat dispečera, jevil se jako dobrý pracovník. V tomto smyslu dostal svědek V. i pracovní hodnocení, což svědek vypověděl krátce poté, kdy zodpověděl negativně, zda se o svědka V. zajímal nějaký jiný orgán veřejné moci než orgán péče o dítě. Řízení skrze dopravní nehodu svědka V. bylo zřejmě podmíněně zastaveno, což mu říkal svědek V. Rozhodnutí o tom mu neukazoval; načež svědek M. k dotazu, zda mu rozhodnutí ukazoval někdo jiný, uvedl, že mu je ukazoval svědek V. Když svědek V. ohledně své vlastní nehody přišel, tak se svědek M. zeptal obž. F. na možnost podmíněného zastavení, kterou policie svědku V. nabídla, a obž. F. uvedl, že pokud budou splněny nějaké body, reálnou možnost by měl. To, že ve věci rozhodoval obž. F., obž. F. svědku M. neříkal, o tom se nebavili, nebavili se spolu o pracovních věcech vůbec. Nebavili se ani o společnosti svědka M., k čemuž svědek M. neviděl důvod, bavili se jen o závodech. Svědek M. zadal věc dopravní nehody svědka V. svému známému, advokátovi JUDr. D., příp. tohoto obhájce svědku V. zprostředkoval, a více se o to nestaral. Svědku V. nestrhával svědek M. ani korunu, třebaže mu svědek V. měl způsobit škodu kolem 1 mil. Kč.

D. J. je řidičem pracujícím ve společnosti svědka M. 17 let a jednou byl přistižen s nějakým „malým procentem alkoholu“, stalo se to v Praze a byl odsouzen, ale řidičský průkaz mu nechali. M. V. je nevlastním bratrem svědka M. a v jeho společnosti nikterak nefiguruje, bydlí v areálu. O tom, že si svědek V. nahrával komunikaci se svědkem M. i M. V., svědek M. dle své výpovědi nevěděl až do okamžiku svého výsledku v hlavním líčení. Syn obž. S. ve společnosti svědka M. jezdil jako řidič, ale ze zdravotních důvodů toho musel nechat. Jeho doklady byly i poté v sídle společnosti, kdyby byly potřeba pro případ pojistného řízení. Doklady si od zaměstnanců ofocují jednou na začátku, poté není důvod.

Svědék M. byl operován na konci roku 2011 a poté až v roce 2013. V první půli roku

2012 jeho zdravotní stav celkem šel, pak se to zhoršovalo. Cestovat svědek M. mohl, naopak mu bylo doporučeno, aby si odpočinul – moře a teplé podnebí. Pokud nebyl ve společnosti, např. pokud byl v nemocnici nebo když byl služebně v Andoře nebo Španělsku, řídil ji dispečer. Po první operaci chtěl svědek M. jet znovu s obž. F. do Thajska na dovolenou, což nemohl kvůli dalším zdravotním komplikacím. Na žádnou dovolenou v době, kdy mu bylo relativně dobře, svědek M. neodjel, jiného mořského klimatu nevyužil, protože Thajsko zná a má tam přátele. Dosud v Thajsku ale znovu nebyl. V r. 2013 letenky zařizoval obž. F. dle názoru svědka M. přes obž. H., protože ten již dříve letenky zařizoval přes nějakou jordánskou společnost. Obž. F. dle svědka M. na konci „měl podklady pro to, kam chtějí“, letenky neměli stoprocentně, „měly být nějaké prospekty, ze kterých si měli vybrat“.

Svědčce L. R., babička svědka V., popřela vše, co by mělo něco do činění s projednávanou věcí, a to i poté, co byla konfrontována s tím, že ve věci byly uplatněny odposlechy. Sám svědek J. V. vypovídal tímto způsobem.

Svědčce JUDr. M. K., v posuzované době soudčce OS P2, která dříve zastávala i funkci místopředsdce soudu, popsala, že pracovní styky s obž. H. ochladly poté, kdy proběhlo kárné řízení ohledně ovlivňování kolegyně ze strany obž. H. ve prospěch (tehdy obžalovaného) H. Poté svědčce i změnila názor na míru, v jaké je specializován OS P2 ohledně trestné činnosti v dopravě, jelikož nabyla dojmu, že se obž. H. snažil v rámci dopravní agendy zavázat si nějaké osoby kolem Jana H. Tuto její změnu názoru namítali pouze obž. H. se svědkem H.. Dále svědčce popisovala své kontakty se soudci, státními zástupci a advokáty v trestních věcech a obecně trestněprávní problematiku tak, že vždy postupovala transparentně, v rámci porad, v jednací síni apod. Katalog obecně prospěšných společností, na jejichž účet by bylo možno skládat peníze v souvislosti s odklony řízení, soud neměl, to bylo věcí pachatelů; svědčce nevěděla ani o tom, že v jednacích síních některých soudců byly umístěny letáky konkrétních společností. Jeden z jejich přísedících ji zpravil, že jako veřejnost přihlížel hlavnímu líčení, v němž obž. H. působil jako soudce, a během jednání byla obžalovanému doporučována konkrétní společnost, kam má zaslat peníze. Jednalo se o trestní věc z agendy dopravy a obžalovaný k tomu dostal i nějaký lísteček. Svědka S. registrovala svědčce v kauze J. H, kdy poté, co byl vyhlášen odsuzující rozsudek, podával svědek S. odvolání ve prospěch J. H, což její kolegyni soudčce připadalo zvláštní s ohledem na to, že byly provedeny důkazy dle návrhu OSZ P2 a v řízení se důkazní situace oproti době postavení J. H. před soud nezměnila.

Obž. H. popsala svědčce K. jako intelektově nesmírně zdatného, měl spoustu poloh, byl schopen měnit názor, kdy se mu to hodilo. Nebyl srovnán s tím, že byl „odejit“ z diplomatických služeb, a přál se do nich vrátit. Svědčce nikdy nezažila, že by obž. H. mluvil scestně.

Následující výpovědi osob vyslechnutých v přípravném řízení v procesním postavení svědka soud v hlavním líčení dle § 211 odst. 1 tr. řádu po předchozím souhlasu státního zástupce a obžalovaného, jehož se týkaly (byl-li hlavním líčení přítomen), četl.

Svědek JUDr. Z. D., soudce OS P2, vypověděl, že když jej obž. H. ohledně případné náhrady škody ve věci zamýšlené žaloby obž. H., v níž by požadoval peněžité plnění za újmu, kterou měl utrpět, oslovil „Přiklepeš mi osmikilo a já ti tři kila dám, vole“, zaskočilo jej to a říkal si, že to nemůže obž. H. myslet vážně. Na nabídku nereagoval a nikomu o ní neřekl.

Svědek Mgr. J. K. vypověděl, že s obž. H. se seznámil při obchodním jednání

v Chorvatsku. Poté jej vídal občas, když obž. H. šel za J. H. do sídla společnosti, v níž je svědek K. prokuristou. Svědek založil nadaci HELP s hlavním účelem poskytování stipendií sociálně slabším studentům, a to ve spolupráci s Vysokou školou J. Engliše v Brně, kde byl svědek předsedou představenstva. Pokud se měl svědek K. vyjádřit k tomu, že ze seznamu dárců nadace vyplynulo, že se jedná převážně o dárcy, kterým hrozil postih za řízení pod vlivem alkoholu, nevěděl. J. H., v osobní rovině přítel a v pracovní rovině zaměstnavatel svědka, je v činnosti nadace HELP zaangažován pouze konzultačně.

Svědka J. V., strážník pražské městské policie, to, zda byl činný při zjišťování údajů ke kolegyni obž. H., jejíž majetek byl terčem znečištění, negoval, resp. se odvolával na výpadky paměti po zranění hlavy.

Svědčyně JUDr. D. H., manželka obž. H., a K. K., v posuzované době intimní přítelkyně téhož obžalovaného, odmítly z důvodu vztahu k obžalovanému ve věci vypovídat již v přípravném řízení. Svědek J. S. rovněž ve věci nevypovídal, a to proto, že by si mohl přivodit trestní stíhání.

Krom těchto výpovědí měl soud při tvorbě svých závěrů k dispozici i následující znalecké posudky, všechny dle § 211 odst. 5 tr. řádu v hlavním líčení za souhlasu oprávněných osob čtené, a níže specifikované listinné a věcné důkazy.

Z kriminalistických znaleckých posudků, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat, soud zjistil dostupný obsah stolních počítačů a další elektroniky obdobného charakteru (tablet, notebooky), jakož i nosičů dat (CD, DVD, paměťové karty, USB disky, ale např. i diskety), a dále soubory elektronických komunikací z věcí tohoto druhu, zajištěných v rámci domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor.

Znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví fonoskopie, přináší identifikaci některých mluvčích z odposlechů, resp. prostorových odposlechů, a míru pravděpodobnosti totožnosti těchto mluvčích (obž. H., obž. B., obž. F., obž. S.).

Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví balistika, je patrné, že pistole a náboje, které byly zajištěny při domovní prohlídce jako věc náležející obž. H., podléhají registraci, přičemž pistole Taurus je střelbyschopná.

Znalecky byl opakovaně vyšetřován i obž. H., a to jednou ve fázi skončení vyšetřování a jednou ve fázi nedlouho před hlavním líčením, vždy se zaměřením na jeho duševní stav. V prvním případě podal znalecký posudek MUDr. M. H., který shledal, že obž. H. není stížen takovou duševní poruchou ani chorobou, které by mu znemožňovaly jeho postavení před soudem, a to ani v době jeho pracovní neschopnosti. Přítomna byla situační deprese v souvislosti s nyní projednávanou věcí. Ve druhém případě znalec MUDr. P. K., CSc., shledal, že se u obž. H. jedná o smíšenou úzkostnou a depresivní poruchu, žádná duševní choroba či porucha však obž. H. z účasti na hlavním líčení absolutně nevylučuje, jeho zdravotní stav akutní hospitalizaci nevyžaduje.

Lékařskou zprávou Psychiatrické nemocnice Bohnice, vypracovanou MUDr. R. K., bylo prokázáno, že obž. H. ke dni 28. 4. 2015 trpěl vleklým úzkostně-depresivním syndromem.

Z protokolů o zadržení všech obžalovaných soud zjistil místo, čas a důvody vedoucí

k tomuto postupu.

Z protokolů o domovních prohlídkách, resp. o prohlídkách jiných prostor a pozemků, a ze souvisejících fotodokumentací vyplývají soupis a podoba zde nalezených a zvěštiny i zajištěných věcí, a to v kanceláři obž. F. na OSZ P2, v bytě obž. B., v bytě obž. H. či jím užívaných bytech v [REDACTED] v [REDACTED] v garáži a osobním motorovém vozidle obž. H., v kancelářích v užívání obž. H. na OS P2, v bydlišti svědka S., v bydlišti obž. S., v prostorách společnosti MF Trade a R. M. Rilke (svědek M.).

Konkrétně byly k důkazu provedeny i některé věci při domovních prohlídkách zajištěné, a to ručně psané poznámky obž. H., nalezené v jeho kanceláři č. 403 na OS P2, s identifikačními údaji svědka F. a podrobnostmi k jeho dopravní nehodě v Praze; v bydlišti svědka S. zajištěná prezentační listina nadace HELP a poznámky k bydlišti svědkyně Křikavové; deska s propagačními materiály nadace HELP, Dětského dopravního fondu a JK Harfa, o. s. z kanceláře obž. F., či vytištěné materiály a části spisu i složenkou s předepsaným adresátem (OSZ P2, vč. variabilního symbolu) ohledně V. Z. – rovněž zajištěno v kanceláři obž. F.

Svědka H. dle protokolu o vydání věci vydal i svou žádost o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti ze dne 12. 11. 2012 a e-mailovou korespondenci ohledně této žádosti se svědkyní S. Obdobně vydal svědek V. jednak usnesení státního zástupce OSZ P2 (konkrétně obž. F.) ze dne 16. 10. 2012, sp. zn. 1 ZT 442/2012, o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání pro dopravní nehodu, kterou měl způsobit, přičemž usnesení není opatřeno úředním razítkem ani podpisem státního zástupce (povahou jde o stejnopis originálu). A jednak svědek V. vydal dle protokolu o vydání věci také různá záznamová zařízení s nahrávkami hovorů s M. V. apod. Formou protokolu o vydání věci, příp. i fotograficky, bylo zachyceno vydávání jednotlivých zájmových trestních spisů funkcionáři OSZ P2 a OS P2.

Z tiskopisu záznamu o přípravě státního zástupce na hlavní líčení je patrný jeho obsah, vč. oddílu pro zdůvodnění nevyužití odklonu ve smyslu § 179g tr. řádu. Dle opatření č. 3/2012 obvodního státního zástupce pro Prahu 2 s účinností ode dne 15. 6. 2012 se v dopravním oddělení vzájemně i co do výkonu funkce náměstka zastupovali svědkyně D. a obž. F.. Opatřením městského státního zástupce v Praze ze dne 11. 10. 2005, sp. zn. 1 SPR 386/2005, byl doložen obsah pokynu podřízeným státním zástupcům mj. soustředit se na aplikaci institutu podmíněného zastavení trestního stíhání dle § 307 tr. řádu ve věcech, v nichž jsou pro tento postup dány zákonné podmínky. K tomuto se váže i zvláštní zpráva ze dne 7. 10. 2004, sp. zn. Spr 321/2004, o efektivnosti využívání institutů podmíněného zastavení trestního stíhání a narovnání a součinnosti s Probační a mediační službou v r. 2003 a v I. pololetí 2004. Z jiné trestní věci založil obž. F. do spisu k důkazu odborné vyjádření znalce ing. Z. a porovnání výsledků dechového analyzátoru a plynové chromatografie, v nichž je vyjádřen názor znalce na relevanci dechové zkoušky pro stanovení hodnoty alkoholu v krvi testované osoby.

Ze zprávy obvodního státního zástupce pro Prahu 2 ze dne 16. 3. 2014 soud zjistil, v kolika případech byl obž. F. činný v období od ledna 2010 do svého zadržení a jaké byly způsoby skončení těchto věcí v jednotlivých typech skončení věci (dle § 307 tr. řádu, dle § 179g tr. řádu, dle § 179c odst. 2 písm. c/, d/ tr. řádu a další).

Z cestovních pasů obž. F. a svědka M. vyplynul časový rozsah jejich zahraničních cest

vyznačovaných v cestovním dokladu před zadržením obž. F. Z neznámého internetového zdroje předložil obž. F. k důkazu i výtisk textu hodnotícího obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 7 Tdo 1116/2012.

Kopii spisu OS P2 pod sp. zn. 8 T 191/2012 byl prokázán průběh trestního řízení, vč. jednotlivých rozhodnutí, proti svědku J., tehdy obviněnému ve vlastní trestní kauze pro trestný čin dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Průběh souvisejících trestních řízení byl obdobně prokazován trestními spisy, příp. jejich kopiemi, ve věcech OS P2 pod sp. zn. 8 T 209/2012 (tehdy obž. Jaroslav V.), vč. dozorového spisu; OSZ P2 pod sp. zn. 1 ZT 49/2013 (obv. V. K.), vč. vyšetřovacího spisu Policie ČR; OSZ P2 pod sp. zn. 1 ZK 683/2012 (pod. F. K.), vč. spisu Policie ČR; OSZ P2 pod sp. zn. 1 ZN 3174/2012 (pod. P. F.); OS P2 pod sp. zn. 5 T 159/2013 (obž. P. F.); OSZ P2 pod sp. zn. 1 ZK 784/2012 (pod. J. K.), vč. spisu Policie ČR; MS Praha pod sp. zn. 1 T 2/2012 (obž. V. K.); OS P2 pod sp. zn. 4 T 218/2012 (obž. J. H.), vč. dozorového spisu.

Ze spisu Magistrátu hl. m. Prahy, sp. zn. S-MHMP 1333117/2012, soud zjistil průběh a skončení řízení v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty ve věci svědka K. na základě odevzdání trestní věci do správního řízení ze strany obž. F..

Z kopie části spisu Policie ČR, OŘ Praha II., SKPaV, OHK, 3. odd., sp. zn. KRPA-440077/TČ-14, je patrné, že a kdy (říjen 2014, březen 2015) byla podána trestní oznámení na svědka V. pro tvrzené možné trestné jednání vůči společnosti svědka M., jakož zčásti i další procesní postup policejních orgánů.

Ze záznamu o použití zvláštních finančních prostředků a jejich fotografické dokumentace, jakož předně i ze záznamu o provedení předstíraného převodu, je patrné, v jakém rozsahu (10 tis. Kč v podobě dvou bankovek v hodnotě 2 tis. Kč a šesti bankovek v hodnotě 1 tis. Kč) byl realizován předstíraný převod peněz vůči obž. B.

Výpisy skutečného telekomunikačního provozu dokládají rozsah užití mobilních telefonů obž. B. a obž. H. v období od půli července do počátku srpna 2012 a dále na přelomu let 2012 a 2013 ohledně mobilních telefonů obžalovaných M. a Š. a svědků S., F., R., M. a H.

Protokoly o sledování obžalovaných S., B. a H. obsahují průběh těchto úkonů, vč. zachycení některých aktivit sledovaných osob.

Obsah ve věci prováděných odposlechů a prostorových odposlechů byl zachycen na CD nosičích, resp. DVD nosičích, které byly kompletně v hlavním líčení provedeny k důkazu, přičemž se jedná o monitorování hovorů a telefonních hovorů obžalovaných, resp. monitorování kanceláře a jednací síně obž. H., a dále nahrávky cesty obž. B. a svědků N. s J. z Františkových Lázní do Prahy, schůzky obž. B. se svědkem N. ve vinárně a konečně záznam z hlavního líčení ve věci OS P2 pod sp. zn. 8 T 191/2012 (obžalovaným byl svědek J., hlavnímu líčení dále přítomni obž. H. jako samosoudce a svědek S. jako státní zástupce). Pokud jde o prostorové odposlechy, ty byly vesměs zachyceny jak na audiozáznamu, tak na videozáznamu. Dále byl k důkazu proveden i CD nosič s nahrávkou pořízenou svědkem V. a zachycující jeho hovor s osobou, kterou označil jako M. V. Podstatný obsah zachycených nahrávek je rozebrán níže v rámci jednotlivých bodů výroku rozsudku.

Nadační listina, statut Nadace HELP a výpis z obchodního rejstříku obsahují údaje týkající se existence a fungování této nadace, vč. osob zřizovatelů (P., svědek K.).

Ze zprávy Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, ze dne 3. 6. 2015 a zprávy policejního orgánu ve Schwazu, Rakousko, soud zjistil, že J. Z. zemřel mimo území ČR dne 11. 3. 2015.

Fotografie a předávací soupis, předložené svědkem M. při jeho výslechu v hlavním líčení, zachycují vybavení a stav bytu, v němž žil svědek V. v době, kdy ještě pracoval v jeho společnosti.

Výpisy z účtů obžalovaných H. a F. a svědka K. byly zjištěny transakce na jednotlivých účtech těchto osob u jednotlivých peněžních ústavů.

Dle výpisu z Centrální evidence vězňů a opisu z evidence Rejstříku trestů vykonává obž. K. trest odnětí svobody z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2013 pod sp. zn. 1 T 2/2012, s to v trvání 5 roků a 3 měsíců. Opisy z evidence Rejstříku byly soudem opatřeny a provedeny také k trestní minulosti svědků V., H., K., F. a V.

K osobám obžalovaných byla zjištěna opisy z evidence Rejstříku trestů jejich trestní historie, jakož soud ze zpráv příslušných správních orgánů zjistil i jejich pověst co do případných spáchaných přestupků registrovaných v místě jejich bydliště. Konkrétně pak soud provedl důkaz trestním příkazem OS P2 ze dne 26. 6. 2009, sp. zn. 2 T 225/2009, jímž byl obž. K. odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 201 odst. 1 tr. zákona (spáchaný z nedbalosti, neboť „měl a mohl vědět, že po požití alkoholických nápojů před jízdou je nezpůsobilý k řízení motorového vozidla“) k peněžitému trestu ve výši 15 tis. Kč.

K obž. S. pak soud provedl důkazy k jeho posledním odsouzením. Z rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 2. 2. 2011, sp. zn. 32 T 254/2010, je zřejmé, že obž. S. byl pro trestné činy dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu 4 roků, jejíž běh započal dnem právní moci rozhodnutí – 2. 2. 2011. Usnesením ze dne 25. 6. 2015 byla zkušební doba v téže věci prodloužena o 1 rok, když v jejím průběhu spáchal obž. S. další trestnou činnost dle § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, pro niž byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ ze dne 23. 12. 2014, sp. zn. 1 T 264/2014, který mu byl doručen dne 19. 1. 2015, k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin. Dle zprávy Probační s mediační služby, středisko Praha-východ, sp. zn. 5 PM 110/2015, byl ke dni tohoto rozsudku trest vykonáván (124 odpracovaných hodin), nikoli však dovykonán.

Plná moc obž. K. pro Mgr. M. P., advokáta, obsahuje údaje o tom, že obž. K. dne 13. 12. 2010 generálně zplnomocnil tohoto advokáta k zastupování v právních záležitostech všeho druhu. Dle „uvědomění o podání návrhu na potrestání“ obž. K. v trestní věci Okresního státního zastupitelství v Břeclavi pod sp. zn. ZK 486/2010 byl tento advokát o procesním postupu tamního státního zástupce vyrozuměn.

Výtiskem článku ze serveru idnes.cz o všeobecně známém případě L. N. obhajoba obž. Š. prokazovala fakt, že běžně v právním prostředí dochází k jednáním mezi jednotlivými osobami (zde ministryně spravedlnosti a poslankyně). Výtisky z internetových článků ohledně kauz opilých řidičů prokazovala oprávněnost postupu obž. F. také jeho obhajoba.

Z usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3005/2012, soud zjistil, že ústavní stížnost obž. H. do napadeného rozhodnutí byla odmítnuta, přičemž tímto napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 13 Kss 13/2011, o kárné žalobě na obž. H.. Napadené rozhodnutí, z něhož vplynuly důvody (nezákonná ingerence do trestního řízení proti J. H.) pro kárné opatření vůči obž. H., jímž byl zasažen jeho plat soudce, bylo k důkazu samostatně provedeno.

Z rozsudku OS P2 ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 6 T 217/2010, bylo zjištěno odsouzení Jana H. pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, k čemuž se váže i odvolání do tohoto rozsudku, podané státním zástupcem OSZ P2, svědkem S., dne 20. 12. 2010 pod sp. zn. 4 ZK 203/2010, a to v neprospěch i ve prospěch obžalovaného. Toto odvolání bylo následně nadřizenu státní zástupkyní vzato zpět, jak vplynulo z podání ze dne 22. 12. 2010.

Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR působil obž. H. jako zaměstnanec tohoto ministerstva od konce r. 2012 do ledna 2001, nejprve v Chorvatsku, posléze v Bulharsku. Osobní spis obž. H. dle sdělení ministerstva neobsahuje žádné doklady ohledně důvodů ukončení vyslání obž. H. k výkonu práce do zahraničí ani hodnocení jeho působení na zastupitelských úřadech. Kladné hodnocení jeho činnosti se obž. H. dostalo od Sdružení veteránů ČR, které poukázalo na jeho přínos v době válečného konfliktu na území bývalé Jugoslávie a současně za něj nabídlo společenskou záruku v případě uložení trestu nespojeného s odnětím svobody.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina všech obžalovaných byla ve shora uvedeném rozsahu prokázána. Pro nadbytečnost pak soud zamítl návrhy na doplnění dokazování, neboť jejich realizací by se trestní řízení toliko neúměrně protahovalo, aniž by bylo možno od navrhovaných důkazů očekávat posun důkazního řízení.

Návrh státního zástupce na výslech JUDr. S., na něhož odkazoval obž. Š. ve své výpovědi, není nepochopitelný, nicméně obhajoba obž. Š. o tom, že od soudců věděl, že a kolik se na soudech berou odměny (což je jedno z nabízejících se témat výslechu), je natolik odříznutá od reality, že dalšího dokazování v tomto směru dle názoru soudu skutečně netřeba. A ani přesnější zjištění doby kontaktů obž. Š. s JUDr. S., tedy zda šlo o kontakty relativně pravidelné, či např. naopak účelové v době konání řízení proti svědku K., by už nepřineslo zásadnějších poznatků nad rámec již prokazaného.

Co se týče návrhu na vyžádání poslední zprávy BIS ohledně obž. H., pak tato zpráva se nejeví být zcela účelnou, BIS nesleduje tytéž parametry z téhož úhlu pohledu jako soud při hodnocení osoby obžalovaného; a charakteristika obž. H. je z již dostupných materiálů dostatečně bohatě podložena. Obhájce obž. H. navrhl rovněž vyžádání knihy návštěv z policejního oddělení v Praze Na Perštýně, k čemuž se přidal a tento návrh časově a co do okruhu osob (svědek N.) rozšířil i obž. Š.. K tomu jednak soud poukazuje na to, že výpověď svědka V. se týká ponejvíce obž. F., obž. Š. vlastně vůbec a obž. H. v části trestné činnosti, kterou jako jedinou zcela doznával. Svědek N. pak vystupuje ve vztahu ke skutku, jehož spáchání je kladeno za vinu obž. B. A i materiálně nelze přisvědčit účelnosti takového návrhu, jelikož i kdyby svědek V. či svědek N. figurovali ve více trestních věcech, nezbavuje je to možnosti svědčit jako takové, ale ani to samo o sobě nečiní jejich výpověď nevěrohodnou, dokud by nepřistoupila nějaká další konkrétní skutečnost v této souvislosti

nevěrohodnost signalizující, což nepřistoupila. Všichni uvádění obžalovaní jsou v právní oblasti sběhlí, proto jistě vědí, že s policií některé osoby spolupracují více, některé i institucionálně, což trestní norma explicitně umožňuje, takže z pouhé míry spolupráce svědka s orgány činnými v trestním řízení lze jen těžko vyvozovat nevěrohodnost svědka.

K návrhu za obž. H. na výslech svědka J. H. soud uvádí, že v rámci návrhu výslechu tohoto svědka před skončením dokazování měl být předvolán z důvodu sdělení, zda od obž. H. dostával nějaké informace či nikoli (okrajově lze zmínit, že z obsahu spisu se možnost, že nedostával, jeví jako iluzorní). Toto zdůvodnění v každém případě pro nutnost výslechu svědka dostatečné není, neboť je od podstaty věci již příliš vzdáleno.

Obž. B. sice navrhoval vyslechnout V. B. k otázce vztahů obž. B. a svědka N., nicméně ani ne vždy zcela bezproblémové vztahy mezi nimi, pokud by byly vůbec prokázány, nemohou ničeho změnit na faktickém stavu věci. Tj. na postupu v řízení a materiálních výsledcích důkazního řízení, kdy ohledně svědka B. je důkazní situace založena nejen na výpovědi svědka N., ale také na výpovědi svědka J., odposleších aj. Navíc obž. B. otázku významu vývoje vztahu mezi ním a svědkem N. viditelně přeceňoval, jak v hlavním líčení nešlo přehlédnout.

Ani výslechy D. R. , řidiče obž. K., a K. P. , jak je navrhovala obhajoba, neslibují po stránce kvalitativní skutečný přínos pro důkazní řízení. Bod 4/ rozsudku je důkazním materiálem pokryt v nejširší míře a absolutně se nelze domnívat, že by natolik málo relevantní skutečnosti, kterými byl návrh odůvodňován, mohly věc posunout mimo dosažený rámec. Pokud bylo předmětem zájmu obhajoby prokázat, že obž. K. nemohl být v autě s obž. M. v rámci realizace trestného jednání, pak soud upozorňuje, že to, že někdo má vlastního řidiče, ještě neznamená, že se v automobilu nemůže nacházet i bez něj, či to např. ani neznamená, že řidiče využívá ke skutečně všem vykonaným jízdám, což by při minimálním respektu obž. K. k formálním pravidlům pohybu po pozemních komunikacích rovněž nemohlo působit překvapivě. Ani svědek P., i pokud by více přiblížil vztah obž. M. k J. Z. , který měl být trestnému jednání zčásti přítomen, by sotva mohl překonat výpověď obž. M., která odpovídá ostatním výstupům z dokazování (byť ochota obž. M. vypovídat skutečně o všem, čeho je mu známo, nemusela být absolutní). Totéž platí o navrhované výpovědi obhájce JUDr. M. P., která měla prokazovat, že obž. M. není věrohodný, když vypovídal o tom, že zastupoval obž. K. v jeho břeclavské věci. Tato otázka je skutečně podružnou, obž. M. evidentně znalosti o řízení obž. K. před Okresním soudem v Břeclavi měl, a je lhostejné, zda na základě vztahu charakterizovaného udělením plné moci či jinak. Zlom v důkazní situaci ani v tomto směru není možno zdaleka očekávat.

Obž. F. opakovaně navrhoval soudu, aby zajistil účast obž. H. na konfrontaci s obž. F., či alespoň jeho výslech. Tento návrh se ovšem značně vymyká zákonným pravidlům stanoveným soudu i obvyklým návrhům na doplnění dokazování. Obž. H. výslovně odmítl ve věci vypovídat (tím spíše tento projev nutno vztáhnout na případnou konfrontaci) a vyjádřil vůli se hlavního líčení bez ohledu na jeho délku a obsah neúčastnit. Tím tedy samostatně svůj postoj k ochotě činit v hlavním líčení další projevy obnášející jeho osobní účast jednoznačně determinoval a soud absolutně není oprávněn jej k čemukoli nejen nutit, ale ani se snažit přimět. Obž. H. využil svého práva na obhajobu tím, že jeho realizaci ponechal na obhájci, což je soud povinen respektovat a obž. H. tohoto práva nelze zbavovat či se pokoušet jej „zlomit“ tak, aby to jinému subjektu vyhovovalo. Navrhovala-li obhajoba zjištění, kdy by měl zdravotní stav obž. H. umožnit účast u dalších úkonů trestního řízení, pak zjevně nepostřehla, že zdravotní stav obž. H. není veličinou, která by mu bránila v účasti na hlavním líčení, a

proto vývoj zdravotního stavu obž. H. nemůže pravděpodobnost možného provedení konfrontace zvyšovat ani snižovat.

Ne dosti prozřetelným je i důkazní návrh na analýzu obsahu pracovního počítače obž. F., z níž by mělo být patrné, že i v jiných případech postupoval tak, jak je fakticky popsáno v obžalobě i výroku rozsudku. I tato analýza totiž v maximální dosažitelné míře učiněna byla ve formě kriminalistických znaleckých posudků ohledně veškerých nosičů dat a soud byl s výstupy analýz podrobně seznámen. Hlubší zkoumání se nejeví být dosažitelným. Obecně pak není nutno pochybovat o tom, že obž. F. ve své praxi často pouze přepisoval svá předešlá rozhodnutí. Nicméně jednotlivé případy se od sebe liší a soud věnoval pozornost těm, které byly obsahem obžaloby, a hodnocení soudu v tomto směru není závislé na tom, kolik obdobných případů se v minulosti vyskytovalo ani jak je obž. F. dokázal písemně pojmout.

Návrh na výslech svědkyně H., protokolující úřednice v senátu obž. H., soud nepovažuje za skutečně podstatný, jelikož stav obž. H. a jeho projevy v relativně širším časovém pásmu před zadržením jsou zmapovány dostatečně a v důsledku nehrají takovou roli, která by byla s to zvrátit pohled na projednávanou problematiku. Soud tak neshledal výslech svědkyně H. nepostradatelným pro tvorbu rozhodnutí.

Totéž platí pro výslech ing. Z., který měl z pozice znalce-toxikologa obecně popisovat otázku měření hladiny alkoholu v dechu/krvi a relevance učiněných zjištění. Zde soud ovšem připomíná, že právní závěry činí i v kauzách, v nichž je přibrán jakýkoli znalec, výhradně orgány činné v trestním řízení. Jak tedy kdy rozhodoval obž. F. coby státní zástupce, je pouze a jen jeho zodpovědností, přičemž unesení této zodpovědnosti se promítá do konkrétních rozhodnutí v oněch konkrétních věcech, jak ve výrokové části daných rozhodnutí, tak v (případných) odůvodněních. Přenášet podstatu dokazování na jakákoli obecná znalecká vyjádření, bez ohledu na konkrétní okolnosti skutkové i právní, soud v žádném případě v podobě výslechu jednoho z řady znalců nemůže. Naopak soud může a musí hodnotit jednání obž. F. ve věcech, které jsou předmětem projednávání, což také učinil. A to i se zohledněním listinných důkazů, které obž. F. zakládal a které se problematiky důkazního materiálu ve věcech opilých řidičů týkaly, přičemž jde o materiál stejné (tj. nízké) relevance, jakou by měla případná výpověď ing. Z.

Soud nevyhověl ani návrhům obž. F. na další výslechy osob souvisejících se společností svědka M. a to opakovaný výslech samotného svědka M. a výslechy svědků D. J. a M. V. O kontroverzi mezi svědky M. a V. nemůže být pochyb a nastavování rozsahu jejich výpovědí v tomto ohledu jen stěží může přinést posun. Svědecké výpovědi svědků J. a V. pak soud hodnotí jako spíše již pobočnou linii, poněkud vzdálenější předmětu řízení, než aby kvůli nim mělo být hlavní líčení odročováno.

V závěrečné řeči se obhajoba obž. F. věnovala také absenci šetření finanční situace tohoto obžalovaného. Zde je ale třeba vidět, že obž. F. není vůbec kladeno za vinu takové majetkové obohacení, které by se mělo projevit v podrobném finančním šetření, které tak pro výsledek řízení nelze považovat za absentující.

Obhajoba jednotlivých obžalovaných uplatnila v řízení několik námitek dopadajících na jeho průběh ve fázi přípravného řízení, a dále bylo uplatněno přímo několik procesních námitek. K těmto výtkám soud předznamenává, že je nelze akceptovat v tom smyslu, že by

přípravné řízení a výstupy z něj mohly devalvovat, či dokonce jakýkoli učiněný úkon učinit protizákonným – a tím i neúčinným. Uplatněné námitky tedy v důsledku nemohly ovlivnit proces tvorby výroku rozsudku.

Nelze považovat za přílehlavé námitky týkající se místní příslušnosti orgánů činných v přípravném řízení. Ať by bylo trestní oznámení v této věci učiněno kdekoli, s ohledem na místo spáchání trestní činnosti a věcnou příslušnost orgánů přípravného řízení bylo v souladu se zákonnými podmínkami přípravné řízení vedeno co do policejního orgánu pražským pracovištěm Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu pod dozorem Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ“). I činnost soudců Okresního soudu v Chebu ve fázi přípravného řízení byla souladná se zákonem, jedná se o soud, v jehož obvodu se mj. stala část stíhané trestné činnosti; a současně se jedná o soud, u něhož vzhledem k jeho poloze bez dalšího mohla být založena příslušnost pro úkony přípravného řízení dozorovaného VSZ. Vedeno přitom bylo zcela oprávněně společné řízení proti obž. B. i ostatním obžalovaným, což předurčuje společný osud vývoje přípravného řízení pro všechny zainteresované subjekty. Ostatně obhajoba žádného z obžalovaných, kteří na místní (ne)příslušnost poukazovali, ani v jednom případě nepřednesla, kde jinde vlastně tedy měla být založena příslušnost soudu/soudců k výkonu úkonů přípravného řízení, pokud to údajně nemělo být v Chebu. V prvopočátcích trestního řízení nebylo pochopitelně zřejmé, jaký vývoj kauza přesně bude mít, v jakém místě byla či bude spáchána nejpřísněji trestná činnost, ale ani tato znalost věci by ničeho neměnila na tom, že i jen částečné spáchání trestné činnosti v určitém místě otevírá v té nejširší míře legální možnost v tomto místě konat úkony přípravného řízení. Navíc nelze státnímu zastupitelství v žádném případě vyčítat, že zvolilo mimopražskou lokalitu, neboť tímto postupem minimalizovalo možnost předčasného uvolnění informací, které by celé řízení mohlo mařit.

Poněkud paradoxně pak vyznívají námitky o tom, že VSZ mělo další postup u chebských soudců dopředu zajištěno, když sama obhajoba zároveň vyzdvihovala, že v obdobné otázce (povolení odposlechu pevné linky obž. H.) jeden z chebských soudců rozhodl negativně, později jiný ze soudců pozitivně. Už z toho plyne, že apriorní dohoda mezi VSZ a soudci v Chebu, aby návrhům VSZ bylo vyhověno, sotva v předestřené – a ničím nepodložené – míře existovala. Ani pro orgány přípravného řízení nemohla být lokalizace úkonů do Chebu zcela optimální, což se projevilo ponejvíce při vazebním rozhodování, jelikož Okresní soud v Chebu je od místa konání výslechů po sdělení obvinění poměrně vzdálený, kdy v propadné 48hodinové lhůtě od zadržení k výroku soudce o vazbě bylo nutno podstoupit veškeré potřebné úkony, a ještě zajistit přesun obž. H., aby v dané lhůtě mohlo vazební zasedání proběhnout do fáze vyhlášení rozhodnutí. K tomuto tématu též třeba poznamenat, že pokud obhajoba považuje jedno rozhodnutí v případě příkazu jakéhokoli druhu, tedy i v případě příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, za věc rozhodnutou, a tudíž konečnou a závaznou pro veškeré budoucí příležitosti, pak touto úvahou ohledně nemeritorního rozhodnutí *sui generis* zcela vybočuje z právní teorie i praxe.

Dalším okruhem námitek do činnosti orgánů přípravného řízení byly námitky proti znění obžaloby, a to nejen po skutkové stránce, ale i ohledně jejího odůvodnění, kdy obhajoba zejm. obž. Š. poukazovala v textu obžaloby na něco, co označovala za nepravdu. Takto obhajoba brojila proti znění odůvodnění dalšího z rozhodnutí nemeritorní povahy, sepsaného před dalším vývojem kauzy v soudním řízení. Nespokojenost s touto parciální otázkou je tedy třeba řešit fakticky po stránce skutkové, v rámci hodnocení celého důkazního řízení před soudem, nikoli v rámci vyjadřování nespokojenosti s činností VSZ.

Jestliže obhajoba přípravnému řízení vyčítala také úniky informací projevující se např. pohotovou přítomností médií při zadržení, resp. eskortě obžalovaných, pak k úniku informací sice dojít mohlo, avšak bez reálného dopadu na průběh a zákonnost provedených procesních úkonů. Způsob nakládání se zadrženými osobami také nelze považovat za nezákonný, tedy ne ve smyslu porušování jejich práv, jelikož jejich případné namítané spoutání, třebaže před objektivem kamery, odpovídá právní úpravě pro zasahující policejní orgány.

Rovněž činnost policejních orgánů i VSZ při výsleších není možné označit za nezákonnou. Obž. F. např. namítal, že policejní orgán s ním prováděl výslech nedlouho poté, kdy požil lék na spaní. Zároveň ale uvedl, že mu policejní orgán umožnil dát si „silné kafe“, které na jeho vnímání pozitivně zapůsobilo. Pak ale není jasné, jaký je tedy skutečný zásah do průběhu úkonu, zvláště když z videozáznamu výslechu je na první pohled patrné, že kondice obž. F. byla zachovalá, obž. F. dokonce vypovídal i způsobem nápadně připomínajícím diktát a nebylo možno na něm shledat známky nepřipadného zacházení. V průběhu výslechu obž. F. nevzněl žádnou relevantní námitku, a to byl výslechu přítomen i jeho obhájce. Ten také stvrdil, že je vyrozuměn o paralelním výslechu obž. H. a nehodlá se jej účastnit. Proto námitka obhajoby obž. F. (v závěrečné řeči, kdy v této fázi došlo ke změně argumentace obhajoby, která ještě v průběhu důkazního řízení naopak výslovně tvrdila, že v tomto směru procesní námitku nemá) nemohla obstát – obhájce přímo učinil vyjádření určitého obsahu a učinil-li by vyjádření opačné, lze považovat za jisté, že by jeho právo přítomnosti u výslechu spoluobžalovaného bylo zachováno (jinak by se totiž policejní orgány jeho postojem k této věci ani nezabývaly).

Konečně namítala-li obhajoba, proč nedošlo k zadržení ihned při předání peněz ze strany obž. M. do rukou obž. H., když bylo monitorováno, pak je třeba říci, že se je tomu zřejmě proto, že sledování neprobíhá formou nepřetržité účasti určitého počtu policistů (ani není jasné, kolik by jich mělo být, pokud by měli spontánně vyrazet k zadržení podezřelých, jejichž počet dopředu není znám) u on-line přenosu všech zajišťovaných dat, a to v takové vzdálenosti od sledovaného místa, aby bylo možno včas k zadržení přikročit.

Obhajoba obž. Š. dlouhodobě zpochybňovala samotný akt zahájení trestního stíhání tohoto obžalovaného, především již co do rozsahu kasace usnesením vrchní státní zástupkyně v Praze ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 7 VZV 9/2013, jímž státní zástupkyně zrušila usnesení policejního orgánu dle § 160 odst. 1 tr. řádu, jímž bylo zahájeno trestní stíhání ve vztahu k obžalovaným a trestné činnosti v bodu 6/, a znovu rozhodla vlastním zahájením trestního stíhání dle § 160 odst. 1 ve vztahu k obž. Š. V tomto okamžiku již bylo usnesení policejního orgánu vůči obž. H. v právní moci a k jeho zrušení za situace, kdy ani v odůvodnění, natož ve výroku, není o užití zásady *beneficia coactionis* ani zmínky, tak mohlo dojít skutečně jen ve vztahu k obž. Š. Ten také namítal nesrozumitelnost výroku státní zástupkyně při novém zahájení trestního stíhání, což soud neshledává námitkou účinnou, protože rozhodující popis skutku obsahuje veškeré údaje tak, aby se vůči sdělenému obvinění mohla obhajoba vymezovat, byť nejde o popis stejně přímočarý jako ve skutkově jednoduchých věcech. V otázce sdělení obvinění tedy soud překážku postupu řízení nevidí.

Není tomu tak ani co do použitelnosti zajištěných odposlechů, které dle námitky obž. Š. měly být ukončeny dříve, než jak se reálně stalo. Ani v tomto soud ovšem nemůže vznesené námitce přisvědčit. Odposlechy jsou prikazovány s určitým limitovaným časovým rozpětím podle toho, jak dlouhý časový prostor pro dosažení jejich účelu lze při rozhodování o nich očekávat, čili také se zohledněním, v jakém časovém období je možno shromažďování podstatného důkazního materiálu očekávat. Dynamika nárůstu podstatného důkazního

materiálu je v různých případech také různá a v případě korupčního podezření nebylo možno soudně se domnívat, že pokud nebude předpokládanému účelu soudcem řádně povolených odposlechnů dosaženo ihned v prvních dnech po uplatnění příkazu soudce, pak je namíste obratem tuto činnost ukončit. Ostatně jak se ukázalo, podezření z páchaní zvláště závažné úmyslné trestné činnosti v žádném případě nebylo liché.

Zahájení trestního stíhání, a tím i formálních podmínek řízení, se týkala i námitka obž. H. spočívající v nedostatku souhlasu prezidenta republiky při zahájení trestního stíhání jeho osoby ohledně trestného činu nedovoleného ozbrojování. Je pravdou, že příslušné usnesení policejního orgánu dle § 160 odst. 1, odst. 5 tr. řádu je datováno dnem 12. 4. 2013, zatímco souhlas s trestním stíháním obž. H. udělil prezident republiky dne 17. 4. 2013. Ovšem je zapotřebí nevytrhovat tyto skutečnosti z celku, do něž patří i to, že první úkon ve věci trestného činu nedovoleného ozbrojování byl učiněn až dne 24. 4. 2013 v podobě výslechu obž. H.. Nelze tedy konstatovat, že by policejní orgány porušily práva obž. H., když smyslem ustanovení podmiňujících trestní stíhání soudce souhlasem orgánu, který jej do této funkce instaloval, je vyvarovat osobu stíhanou v souvislosti se svou ústavní funkcí úkonů, s nimiž by prezident republiky (ať už z jakéhokoli důvodu) neprojevil souhlas. Žádné takové úkony ale ve věci neproběhly, policejní orgány přikročily k dalšímu postupu až teprve poté, co souhlasem prezidenta republiky i v tomto bodu disponovaly. Pokud by tomu tak nebylo, jakékoli v mezidobí učiněné úkony by soud nutně musel vyhodnotit jako nezákonné a postrádající procesní hodnotu, leč v daném případě bylo smyslu a účelu ochranných ustanovení ve vztahu k trestně stíhanému soudci, u něž byl souhlas s trestním stíháním dán a až poté vůči němu byly úkony přípravného řízení konány, učiněno zadost.

Závěrem k tomuto tématu soud konstatuje, že i přes shora uvedené námítky obhajoby shledal, že orgány přípravného řízení své úloze z pohledu dodržení zákonnosti dostály a postupovaly takovým způsobem, který v soudním řízení nebyl účinně zpochybněn a obstál.

K bodu 1)

Obž. B. se k trestné činnosti co do svého podvodného počínání v průběhu celého řízení doznával a přiznal, že svědka J. prostřednictvím svědka N. obelhával, pokud tvrdil, že je v jeho moci ovlivnit J. trestní kauzu probíhající před OS P2 v senátu obž. H. Ani z výpovědi obž. H. nelze vyčíst nic, co by jakoukoli možnost ovlivnění tohoto řízení vůbec připouštělo, což platí i pro nahrávku skutečného (absolutně nezákonného) průběhu hlavního líčení ve věci svědka J. - lze-li takto vůbec nazvat to, jak obž. H. dění v jednací síni v čase vymezeném pro hlavní líčení se svědkem J. pojal a neautenticky nechal zaprotokolovat, kde chování a vystupování obž. H. vůči svědku J. neevokovalo nic, čím by měli být spřízněni.

Nad rámec doznání obž. B. totéž vyplývá z výpovědi svědků N. a J., kteří potvrdili (svědek J. z většiny měl dané informace zprostředkovaně přes svědka N.), že obž. B. sliboval pozitivní výsledek řízení proti svědku J., vystupoval jako někdo, kdo s obž. H. kooperuje a má od něj relevantní informace, i ve fázi hlavního líčení ve věci svědka J.. Pochyby o objektivním jednání obž. B. nevyvolává ani obsah zajištěných odposlechnů, z nichž je mezi sáhodlouhými projevy obž. B. seznatelné, že skutečně zejm. svědka N. (s vědomím, že vše obratem interpretuje svědku J., s nímž proběhla i telefonická komunikace za přímé účasti obž. B.) obž. B. přesvědčoval o moci obž. H. a o tom, že pro svědka J. po zaplacení finanční částky rozhodne pozitivně. Tato finanční částka byla obž. B. původně vyčíslena na 50 tis. Kč, jak

sám doznal a potvrdili to i svědci N. a J., následně by se spokojil i s polovinou, když zjistil neochotu svědka J. zaplatit takto vysokou částku, která nebyla v jeho možnostech. A v konečné fázi obž. B. převzal částku alespoň 10 tis. Kč, jak potvrdily dokumentace k předstíranému převodu věci, výpovědi svědků N. a J., odposlechy i doznání obž. B.

Vyděračské jednání vůči svědkům N. či J. obž. B. sice popíral, nicméně zjevně nevědomky je ovšem sám ve své výpovědi popsal. V hlavním líčení totiž obž. B. připustil, že pro případ nedoplnění zbytku peněz do částky 25 tis. Kč bude svědek J. odsouzen po „odvolání, kdy to pro něj bude horší, bude na tom škodný, může dostat víc – větší zákaz činnosti nebo i pokutu, možná i nepodmíněný trest“. Nadto soud při formulaci rozsudku vyšel i z výpovědi svědků N. a J. o tom, že skutečně obž. B. přímo hrozil tím, že je dostane do vězení, pokud nebudou požadované peníze zaplacené.

Svědka J. se sice této varianty nebál, ale to jen proto, že se ji dozvěděl až ve chvíli, kdy již současně byla do řešení věci zaangažována policie. V okamžiku, kdy obž. B. vysílal vyděračské formulace přes svědka N. ke svědku J., o nichž věděl, že si podstatné informace obratem předávají, ani obž. B. ostatně nemohl budoucí neúčinnost svého zastrašování předpokládat, jelikož nejenže policie ještě v tu chvíli informována nebyla, ale i kdyby tomu tak bylo, ani o tom by obž. B. nevěděl a své počínání činil každopádně se záměrem svědky zastrašit, aby se mu požadovaných peněz dostalo. Soud v tomto směru nenašel ve výpovědi obž. B. ničeho, co by mohlo podpořit jeho verzi, že k žádnému zastrašování svědků N. a J. nedošlo. Obž. B. se zaměřil v podstatě jen na to, aby co nejvíce očernil svědka N., nicméně se tak dělo vesměs planým zdůrazňováním toho, že jde o člověka často využívajícího finančních zdrojů jiných lidí, což je argumentace bez možnosti ovlivnit tvorbu závěrů v nyní zkoumané věci. Obž. B. při výpovědi navíc vystupoval nedůvěryhodně, až u hlavního líčení začal zdůrazňovat jakýsi starý dluh, který vůči němu svědek N. má, který ale nebyl s to přesvědčivě ani vyčíslit, a navíc mu obž. B. naprosto bez efektu dodával nádech dluhu vzniklého trestnou činností, k níž ovšem ani svědek B. nic hmatatelného ve skutečnosti nesdělil. A i kdyby jen chtěl, aby se mu tento starý dluh vrátil, ani to jej pochopitelně neopravňovalo k trestné činnosti, navíc pokud by zdrojem peněz měl být někdo úplně jiný - svědek J..

Nejen ze strany obhajoby obž. B., ale i obhajoby dalších obžalovaných, byly uplatněny pochybnosti nad skutečnou motivací a jednáním svědka N. K tomu soud uvádí, že výpověď svědka N. lze považovat za korelující skutečnému běhu věci, když svědek N. vysvětlil, že na policii šel poté, když cítil v důsledku hrozeb obž. B. ohrožení sebe sama a své rodiny, o jejímž místě pobytu obž. B. věděl a hovořil. Pokud by tomu tak nebylo, pak by svědek N. kontaktoval policejní orgány zcela bezdůvodně s tím, že probíhá trestná činnost, v jejíž konkrétní podobě by mohl být považován za jednoho z pachatelů. Bez jakékoli objektivní příčiny by tak sám sebe ohrožoval tím, že bude trestně stíhán, což by byl postup jednoznačně nelogický. To, že obž. B. skutečně chtěl získat peníze svědka J. de facto všemi dostupnými prostředky, je patrné i ze zajištěných odposlechlů, jeho naléhání, nervozity při neplnění jeho podmínek; ale i z odposlechlů jeho komunikace s obž. H., který po něm nekompromisně a po delší dobu, shodnou i s dobou v bodu 1/ rozsudku a tuto dobu také překračující až minimálně do října 2012, vyžadoval zaplacení jiného dluhu, což mu obž. B. také neustále sliboval. Lze tedy dovodit, že motivací pro stupňující se naléhání obž. B., jdoucí v jistém okamžiku až za hranici donucování za užití výhrůžek, byla snaha získat peníze pro vlastní potřebu, k čemuž obž. B. využil všech metod, které mu jeho zejména verbální aktivita přinášela. Tyto hrozby navíc potvrzoval nejen svědek N., k němuž obž. B. chová zjevné negativní pocity i pocit křivdy, ale i zcela neutrálně vystupující svědek J., jenž byl o hrozbách obž. B. neprodleně informován. Přitom vystupování svědka J., v kontextu jeho konzistentní výpovědi (což se o

výpovědi obž. B. určitě říci nedá), soud hodnotí jako plně věrohodné.

K tomuto tématu soud doplňuje, že většina rozhovorů mezi obž. B.m a svědkem Novákem, zčásti i svědkem J., byla již pod monitoringem policejních orgánů, jejich obsah odpovídá výpovědím obou svědků a nelze z něj jakkoli dovozovat, že by byl obž. B. k trestné činnosti kýmkoli tlačen či provokován. Bylo to pouze jeho rozhodnutí, že a jakým způsobem se bude snažit podvést a nutit svědka J. k zaplacení peněz. Nic jiného než to, že právě toto jeho jednání vyvolalo řetězec dalších událostí, zakončený stávajícím rozsudkem, z důkazního materiálu vyvodit nelze. Svědek J. ani svědek N. obž. B. k ničemu nenutili, žádné podněty k rozvíjení trestné činnosti nedávali, nanejvýše se svědek N. snažil v rámci již probíhajícího šetření zjistit od obž. B. více podrobností k domnělé (alespoň tedy v tomto bodě domnělé) trestné činnosti obž. H.. Hnacím motorem celkového sledu událostí tak bylo jednání obž. B., nikoli např. falešná motivace svědka N., jak naznačovala obhajoba.

Pro úplnost soud dodává, že oproti obžalobě, v souladu se srozumitelným závěrečným návrhem státní zástupkyně, konkretizoval ve výroku rozsudku místo spáchání trestné činnosti i o Františkovy Lázně, které skutečně byly jedním z mnoha míst spáchání posuzované trestné činnosti, k níž došlo všude tam, kde obž. B. lhal o tom, že je s to ve spolupráci s obž. H. přivodit svědku J. příznivý výsledek jeho trestní věci před OS P2, kde požadoval peníze, hrozil až uvězněním obou svědků a vyvolaný stav přinejmenším aktivně udržoval, či jej ještě rozvíjel. Tedy i ve Františkových Lázních, kde obž. B. během skutku jistý čas dlel a odkud rovněž komunikoval se svědkem N. a do jisté míry i se svědkem J. o svém údajné spolupráci s obž. H. a jejích slibovaných plodech.

Dále soud ve výroku rozsudku jako osobu, na niž obž. B. bezprávně působil, uvedl i svědka N., neboť i ten byl terčem hrozby obž. B., že může být kriminalizován, resp. přímo uvězněn. Nejenže o tomto možném konci svědka N. příznačně pro svůj způsob myšlení uvažoval obž. B. ještě v hlavním líčení, aniž by k tomu cokoli hmatatelného snesl, ale dle opakované výpovědi svědka N. i vůči němu tímto způsobem obž. B. působil. Vykreslil-li se obž. B. jako postarší a nemocný muž, zjevně v tom smyslu, aby demonstroval, že jeho výhrůžky by se v jeho případě mívaly účinkem, pak ovšem nelze zapomenout na to, že i lidé s vadou zraku ve druhé půli svého života, mají-li za kamaráda aktivního soudce, mohou v jiných lidech vzbuzovat strach o výsledek řízení (svědek J.) či o svou budoucnost (svědek N., kterého obž. H. nepokrytě neměl rád), protože použití výhrůžek tohoto typu naprosto nepředpokládá jakoukoli fyzickou zdatnost či věk toho, kdo těžšími trestněprávními důsledky hrozí.

K bodu 2/

Obž. H., který zájem o peníze za to, že ovlivní svědka H. v jeho rozhodování v trestní věci svědka H., popřel a nepotvrdil jej ani svědek S., usvědčily odposlechy a zejm. prostorové odposlechy jeho kanceláře. Není s podivem, že žádný ze svědků vypovídajících v tomto bodu (ale i v jiných bodech rozsudku) nedoznával, že se podílel na protiprávním jednání, jelikož by se všichni ohrožovali vlastním trestním stíháním. Výpovědi svědků, na nichž celá tato kauza i přes její větší rozsah vskutku není většinově založena, ovšem mohou podat maximálně dokreslující obrázek, když podstata trestné činnosti obž. H. byla zachycena prostorovým odposlechem. Z něj je jednoznačně patrné, že dne 12. 11. 2012 obž. S. vstoupil do kanceláře obž. H. a seznámil jej s tím, že svědek H. má zájem o „vrácení řidičáku“, na což obž. H. reagoval tak, že „to zařídí, takový on je, je to vyřízená věc, tohle umí jako nic“. Zároveň obž.

H. zjistil, že se jedná o věc spadající do kompetence svědka H. Následně si obž. H. od obž. S. vyžádal plné jméno svědka H., v počítači lustroval jeho trestní věc a sepsal koncept žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti za svědka H. Poté instruoval obž. S., ať jej uvědomí, až bude žádost podána, a svědek H. „to udělá“. Obž. S. se obž. H. dotázal, o kolik má svědku H. říct, obž. H. se zeptal na majetkové poměry svědka H. a poté obž. S. řekl, ať od svědka H. získá „tři pětky“, z nichž si každý vezme „pětku“.

Tímto je trestná činnost obž. H. v uvedeném bodě jasně ohraničena. Obž. H. si na kompetentní osobě – již obž. S. nepochybně byl, neboť ten sám s požadavkem svědka H. přišel a oznámil i to, že od něj hodlá peníze inkasovat – jednoduše vyžádal (což pro trestnost tohoto činu postačuje, aniž by byl přesun úplatku realizován, ev. důkazně podchycen) peníze za to, že ovlivní svého dlouhodobého kamaráda svědka H., aby učinil rozhodnutí ve prospěch svědka H.. V žádném případě soud neshledal, že by šlo jen o jakési „tlachání“ bez reálných obrysů, jak v tomto i v jiných případech obhajoba nejen obž. H. uváděla. Konverzace obž. H. a obž. S. byla zcela plynulá, navazovala na sebe, nikdo z aktérů se obsahu slov druhého z nich ani náznakem nepodivil, tedy ani obž. H. se nepozastavil nad tím, že po něm někdo chce udělat něco s vykonávacím řízením jedné z trestních věcí a zcela automaticky to spojuje s finančním protiplněním, ani obž. S. nezaváhal při jednání a návrhu obž. H.. Naopak jeho nabídku zjevně přijal, když z kanceláře odešel nejen s příslibem úspěchu, ale i s prostředky, jak toho docílit (hrubopis žádosti a instrukce k dalšímu postupu). Zautomatizované jednání obou těchto obžalovaných bylo následně i fakticky naplňováno, jak potvrdili i jinak dosti, eufemisticky řečeno, zapomnětliví svědci H. a S., jelikož ti pak participovali spolu s obž. S. na konečné podobě sepisu dané žádosti, jejím papírovém zachycení a doručení na OS P2 přinejmenším do podatelny. Z toho je nasnadě, že nešlo o nic nerealistického, když i další běh věci vypadal právě tak, jak oba obžalovaní domluvili.

Nelze věřit obž. S., který vypovídal rozporuplně už v rámci výpovědi v přípravném řízení (např. naprostá minimalizace hloubky známosti se svědkem H.), tak ve vztahu výpovědi v hlavním líčení k výpovědi z přípravného řízení i k výpovědím např. svědků H. a částečně i S., ponejvíce však ve vztahu k prostorovým odposlechům, že jeho známost se svědkem H. byla jen povrchní. Z opaku jej totiž usvědčil už přímo i svědek H., který potvrdil, že se znali dobře, tykali si, navštěvovali se na různých místech, zašli spolu na pivo. Důvodů a příležitostí pro to, aby obž. S. ve prospěch svědka H. jednal, tedy bylo dost. Podrobněji je třeba zabývat se i vztahem mezi obž. H. a svědkem H., aby bylo možno posoudit, zda jejich vztah byl takového charakteru, že bylo možno působit na sebe navzájem v otázce rozhodovací praxe. Odpověď je kladná, užší vztah obž. H. a svědka H. potvrdila svědkyně K., oba spolu sdíleli jednu z kanceláří, často se navštěvovali v jednacích síních, jeli spolu na dovolenou, obž. H. u svědka H. zanechal pořízení pro případ své smrti, svědku H. např. obž. H. i svědčil svou trestnou činnost uvedenou v posledním z bodů rozsudku. Nelze tak než konstatovat, že ani příslib působení na svědka H. nebyl vzdušným zámekem, odpovídajícím prázdné, bezobsažné konverzaci mezi obž. H. a obž. S..

Ani té části výpovědi obž. S., kdy uváděl, že se s obž. H. dlouhá léta vůbec neviděl, až kvůli kauze svědka V., nemůže soužit jako věrohodná obhajoba, neboť naprosto není zřejmé, co by za této situace mělo obž. H. motivovat, aby se vůbec obž. S. a jeho požadavkům věnoval.

K bodu 3/

I v tomto bodě byl obž. H., zde i s obž. S., usvědčen předně na základě odposlechů, a to především prostorových. Ode dne 2. 10. 2012 se obž. H. s obž. S. několikrát sešli v kanceláři obž. H. na OS P2, kdy už mezi nimi zjevně probíhala komunikace o trestní věci svědka V., který byl před senátem obž. H. obžalován pro trestnou činnost v dopravě, jak vyplynulo i ze spisu OS P2 pod sp. zn. 8 T 209/2012. Vědomi si podstaty věci obž. S. informoval obž. H. o tom, že ve věci intervence ve prospěch svědka V. již inkasoval částku 50 tis. Kč, z čehož si 10 tis. Kč ponechal a 40 tis. Kč dal za účelem ovlivnění věci svědku M., který v tomto směru měl dále být aktivní u obž. F. Nato dal obž. H. pokyn obž. S., ať oněch 40 tis. Kč vyinkasuje zpět, protože státní zástupce v soudní fázi řízení už nemůže nic sám učinit, a peníze donese, načež je rozdělí sám obž. H. (který i tak hodlal část peněz, kterou si s obž. S. nenechají, dát obž. F.). I v tomto případě už snaha zajistit si neoprávněnou výhodu ve formě požadavku peněz činí jednání obž. H. trestným.

To, že obž. S. již získal 10 tis. Kč, sdělil v prostorových odposleších opakovaně, stejně jako opakovaně i obž. H. vyjádřil vůli, aby on sám z částky 50 tis. Kč díl získal ve svůj prospěch. Není možné ztotožnit se s obhajobou obž. H., že slova obž. S. nebral vážně, což jednak z prostorových odposlechů naprosto nevyplývá, a jednak ani proto ne, jelikož obž. H. s tvrzeními obž. S. o poskytnutí úplatku svědku M. konfrontoval obž. F. a dotazoval se jej na to, i bez přítomnosti obž. S. se touto věcí zabýval. Opět se tedy jedná o situaci, kdy obž. H. oslovil osobu, která měla či mohla mít ve svých rukou osud peněz poskytnutých na ovlivnění aktuálně probíhající trestní kauzy, tato kompetentní osoba dokonce již část z žádaných peněz spotřebovala v souladu s jejich určením. Obž. S. tedy v tomto případě osobně přijal a také užil peníze, které jej motivovaly intervenovat ve prospěch jiné osoby stojící před soudem, a obž. H. peníze takového původu a účelu požadoval pro sebe.

Příznačné je, že mezi těmito dvěma obžalovanými se jednalo o již druhou, a paralelně se vyvíjející, příležitost, jak se nelegálně dostat k penězům v souvislosti s činností OS P2. Způsob spáchání trestné činnosti je dosti podobný jako v bodě 2/ rozsudku, tatáž osoba zvnějšku systému oslovuje tutéž osobu uvnitř justice, aby konala bezprávně ve prospěch někoho dalšího, známého, a to za peníze. Znovu nešlo o nastiňované „tlachání“, trestná činnost byla rozvíjena a upřesňována na několika schůzkách i ve větším počtu telefonátů, i mezi obž. S. a svědkyní R. Znovu se ani nikdo ze zúčastněných ani náznakem nepozastavil nad korupčním obsahem sdělení jiného z nich, vše probíhalo plynule a samozřejmě, s nezastíranou ochotou obž. H. nejen uvažovat nad možností ovlivnění kauzy, ale i skutečně konat.

Poněkud paradoxní je, že svědkyně R. měla se svým vnukem, svědkem V., zjevně více potíží, a tak před obž. S. vyjevila, že by nejradyji, pokud by skutečně ve vězení skončil. Ovšem jednání obž. H., byť byl obž. S. o rezignovaném postoji svědkyně R. zpraven, zjevně v konečném důsledku směřovalo k pozitivnímu ovlivnění výsledku řízení proti svědku V.. Obž. H. se totiž ve svém názorovém oscilování, jaký typ rozhodnutí má vlastně učinit (zda svědka V. potrestat podmíněně odloženým či nepodmíněným trestem odnětí svobody), ustálil na tom, že bude potrestán mírnější ze zvažovaných variant, nespojenou bezprostředně s odnětím svobody: „Řekni, že soudce je tvůj, že to bude co nejmíň“ – řečeno obž. H. obž. S. den před plánovaným hlavním líčením, „budu se snažit kvůli tobě, já mu dám co nejmíň“, „zkusím mu dát velkou podmínku... a kdybys je dokázal ještě podojit, tak by to bylo dobrý“ aj.). A předně – trestná činnost obž. H. byla determinována tím, že obž. S. získal peníze na ovlivnění kauzy svědka V., které prvotně byly uplatňovány ve prospěch působení na státního

zástupce, tedy osobu, která nemůže svou rozhodovací činností pachatele odsoudit, což je možným východiskem trestní kauzy toliko ze strany soudu. A tak i z toho je soud přesvědčen o tom, že pravou podstatou celého intervenčního jednání bylo přivození příznivého rozhodnutí ve prospěch svědka V.

Ani v tomto bodě není překvapujícím, že svědecké výpovědi (o výpovědi obž. H. a obž. S. viz výše) nepřinesly zásadnějších poznatků, především o zdroji částky 50 tis. Kč, když všichni svědci byli osobami, které byly přímo ohroženy vlastním trestním stíháním v souvislosti s projednávanou věcí. Úpornost neřící nic, ev. neřící nic i přes to, že fakticky hovořila, byla znatelná ponejvíce u svědkyně R.. Ovšem právě tato svědkyně v jednom z telefonických hovorů s obž. S. (dne 3. 12. 2012) výslovně uvedla, že svědek V. chce po obž. S. zpět „ty peníze“, to vše během hovoru (i v kontextu s telefonáty dalšími), z něhož je evidentní, že obž. S. již delší čas ve prospěch svědka V. působí, svědek V. (osoba nespolehlivá, nedostavující se k hlavnímu líčení, uživatel drog) mu „ani není schopen vzít telefon, jinak už by to dávno bylo vyřízeno, a ještě by chtěl peníze nazpátek“. Je tedy čitelné, že se jedná právě o časově zapadající věc ovlivnění kauzy svědka V. prostřednictvím obž. S. nejprve prostřednictvím svědka M., poté prostřednictvím obž. H..

Svědka M. i obž. F. participaci na trestném jednání popřeli. Soud nemůže na základě dostupných důkazů uzavřít, kdo přesně si jakou částku z 50 tis. Kč ponechal, nad rámec toho, že lze považovat z opakovaných vyjádření obž. S. za jisté, že on sám si ponechal 10 tis. Kč. Přesto nelze mít pochybnosti o tom, že osobní sejití svědka M. a obž. F. je natolik těsné, jak tomu bude věnována pozornost podrobněji u dalšího bodu výroku rozsudku, že ani v tomto případě ovlivňování kauzy působením přes svědka M. na obž. F. nebylo nerealistickým a neproveditelným, což posuzovanou trestnou činnost jen dokresluje.

K bodu 4/

Obž. H. s obž. M. trestnou činnost doznali, vzájemně se z ní usvědčují a krom svých doznání jsou usvědčováni prostorovým záznamem dění v kanceláři obž. H. na OS P2, jakož i odposlechy jejich telefonické komunikace, během níž se domlouvali na schůzkách, obž. M. se ubezpečoval, jaká je situace, a upozorňoval obž. H. ve věci obž. K. na vývoj přípravného řízení. Obž. H. o této věci paralelně komunikoval také s obž. F. a v rámci této komunikace dne 6. 11. 2012 v 8:37 hod., v bezprostřední návaznosti na setkání s obž. F. před budovou OS P2 téhož dne kolem 8:30 hod., obž. M. sdělil, že se „může slavit“ (to také svědčí o pozitivním postoji obž. F. k celé věci, čemuž odpovídá i výsledek kauzy obž. K.). Obrazové i zvukové záznamy z kanceláře obž. H. jasně ukazují, že ve dnech 5. a 8. 11. 2012 zde došlo ke dvěma schůzkám, z nichž první byl kromě obž. H. a obž. M. přítomen ještě další muž, kdy v prvním případě obž. M. vylíčil obž. H. situaci (dopravní nehoda obž. K.), kterou dokreslil další přítomný muž tím, že u obž. K. je problém už samotné obvinění, protože teď má být „někam jmenované“. Během první schůzky obž. M. přednesl svou verzi možného dalšího postupu – nedbalostní jednání obž. K., mj. zmínil, že peníze v tomto případě nerozhodují, obž. H. nastínil svou verzi – odklon od trestního řízení. Ihned v průběhu schůzky zkontaktoval obž. H., jak plyne z prostorových odposlechů i záznamu mobilní komunikace, obž. F., jemuž sdělil podrobnosti k dopravní nehodě a jejímu pachateli, přičemž také obž. M. sdělil, že obž. F. je „hladovej“, zastupuje nadřízenou na dopravním úseku OSZ P2, obž. H. hovořil i o eventualitě přidělení si věci obž. F.. V závěru schůzky obž. M. přistoupil k dalšímu muži a po gestikulaci obž. M. tento muž (patrně J. Z., jak vypověděl obž. M. alespoň dodatečně) vytáhl z aktovky obálku. Tu poté předal obž. M. obž. H. s tím, že jde o poděkování. Jako poděkování označoval

obž. M. peníze předávané obž. H. setrvale, a to i ve vztahu k druhé obálce při následné schůzce v kanceláři obž. H. dne 8. 11. 2012, při níž obž. M. obž. H. předal druhou z obálek (již s 50 tis. Kč). Fakt, že obž. M. předal obž. H. v součtu i s první obálkou celkem 53 tis. Kč jako odměnu za to, že zařizoval příznivý výsledek řízení proti obž. K. u státního zástupce, tedy obž. F. (jak vyplynulo i z příslušného trestního spisu OSZ P2), byl tedy zmapován zcela dostatečně. Ač obž. M. poněkud umenšoval svou účast na věci např. tím, že poukazoval na to, že na penězích nejsou jeho otisky prstů, protože je jako kurýr ani neměl v ruce – což mu ovšem nikdy ani nebylo kladeno za vinu, či tím, že poprvé peníze vytáhl z aktovky třetí muž, je třeba vidět, že prakticky veškerá aktivita směrem k obž. H. na schůzkách i mimo ně byla na jeho straně. Jednoznačně věděl, že již při příchodu na první schůzku kooperuje s mužem, který za účelem úplaty obž. H. měl s sebou peníze (ty byly vytaženy na pokyn obž. M. a jím předány), druhou část úplaty předával obž. M. osobně.

Obž. K. byl usvědčen v prvé řadě přímou usvědčující výpovědí obž. M.. Obhajoba sice dlouhodobě poukazovala na domnělou nepoužitelnost výpovědi obž. M. z důvodu absence zproštění jeho mlčenlivosti ze strany obž. K., soud se ovšem s tímto argumentem ani zčásti neztotožnil. Vystoupila-li s ním obhajoba ještě před vlastní výpovědí obž. M. v hlavním líčení, soud v souladu se svým tehdejší postojem opakuje, že obhajobě obž. M. v žádném případě nelze jakkoli bránit, neboť právo na vlastní obhajobu je právem ústavněprávní úrovně, zakotvené v Listině základních práv a svobod, a poukaz na „prostý“ zákon (zde o advokacii) nic na faktu, že obž. M. při uplatnění své obhajoby může vypovídat tak, jak učinil, nemůže změnit.

Ovšem ani vůči obž. K. nelze považovat výpověď obž. M. za neúčinnou, byť vztah obž. K. a obž. M. ve věci řízení motorového vozidla obž. K. v opilosti dne 2. 11. 2012 může naoko působit jako svébytný vztah mezi klientem a obhájcem, a to z pohledu svěřování údajů týkajících se posuzované trestné činnosti již před udělením plné moci, jak byla v mezidobí mezi oběma popisovanými schůzkami v kanceláři obž. H. dne 7. 11. 2012 podepsána. Materiálně však o takový vztah nejde, nelze hledat ochranu v zákoně o advokacii, podle něhož bez zproštění mlčenlivosti je advokát povinen k ochraně práv zastoupené osoby zachovávat mlčenlivost o všem, co se v této souvislosti dozvěděl. Pokud totiž advokát se svým klientem páchají společně trestnou činnost – o čemž nelze pochybovat v případě ovlivňování výsledku trestní kauzy skrze úplatek soudci intervenujícímu u státního zástupce – pak se vůbec nejedná poskytování právních služeb, tedy o výkon advokacie. Naopak se jedná o akt bezpráví, vybočující už z primárního účelu a smyslu skutečné činnosti advokáta, kterýžto akt se toliko se za výkon práva vydává a zákonem o advokacii maskuje. Při objektivním pohledu na tuto problematiku tedy soud v žádném případě nemůže pokrývat trestnou činnost páchanou advokátem spolu s jeho klientem mechanickou aplikací ustanovení zákona o advokacii o povinné mlčenlivosti bez ohledu na konkrétní obsah vztahu advokáta a klienta, k čemuž i státní zástupkyně v závěrečném návrhu adekvátně poukázala na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 1637/2014. Na této tezi nemění nic ani posun obhajoby, která v závěrečné řeči již nehovořila o nepoužitelnosti celé výpovědi obž. M., ale vymezila předěl dnem 7. 11. 2012, jímž je datována plná moc obž. K. obž. M..

Navíc i z dalších důkazů nad rámec výpovědi obž. M. je nábledni, že se obž. K. dopustil stíhané trestné činnosti tak, jak byla popsána ve výroku tohoto rozsudku. Vždyť jednání obž. M. v kanceláři obž. H. je zaznamenáno audiovizuálně, a tak i bez jeho výpovědi je z nahrávek patrné, kdo byl zadavatelem požadavku na právní „urovnání“ jednání obž. K., který dne 2. 11. 2012 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. I při položení si elementární otázky *Qui bono* je odpověď jednoznačná - jediné obž. K. mohlo jednání všech

ostatních zainteresovaných osob sloužit ku prospěchu, neboť právě on z něj těžil (odhlédne-li se od majetkového prospěchu uplácených osob, příp. obž. M. v podobě zaplacené odměny) a sotva si představit, že by např. sám obž. M. či v podstatě kdokoli jiný o své vlastní vůli, bez vědomí obž. K., vynakládal desetitisíce korun za to, aby obž. K. altruisticky pomohl z jeho několikatého konfliktu se zákonem. Ani na tomto modelu řešení advokacie vystavěna není. Lze ještě zdůraznit, že jen díky obsahu výpovědi obž. M. ohledně toho, že i obž. K. poskytoval úplatek pro obž. H. jako poděkování, nikoli za účelem uplacení obž. F., je obž. K. stíhán toliko pro trestnou činnost dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku, nikoli pro trestný čin podplacení dle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku s trojnásobně přísnou horní hranicí zákonné trestní sazby odnětí svobody. Zde tedy soud rovněž musí konstatovat, že obž. M. nevypovídal způsobem, který by naznačoval, že vůči obž. K. vypovídá křivě. Tím by ani ničeho nedosáhl, jelikož i při hypotéze, že nevypovídal pravdu proto, aby sám eventuálně docílil co nejpříznivějšího výsledku pro sebe, mohl se obž. M. omezovat na usvědčování další přítomné osoby, patrně J. Z., což neučinil a k jehož pouhé identifikaci se rozhodl až po jeho úmrtí. Výpověď obž. M. nebyla znevěrohodněna ani předložením plné moci pro advokáta P. ve věci obž. K. projednávané dříve před Okresním soudem v Břeclavi. Obž. M. byl zjevně s okolnostmi breclavské kauzy obeznámen, přičemž pramenem těchto informací mohl být jen obž. K..

Rovněž obž. F. byl usvědčen krom nepřímých důkazů i důkazem přímým, a to výpovědí obž. H.. Soud se neztotožnil s obhajobou obž. F., podle níž obž. H. takto vypovídal pod tlakem hrozby vzetí do vazby. Pokud by se obž. H. chtěl komukoli zavděčit, nepochybně by toho k vypovídání měl daleko větší spoustu, než jen aby izolovaně nepravdivě, i přes hrozbu dalšího trestního stíhání pro křivé obvinění s trestní sazbou s horní hranicí až osmi let odnětí svobody, označoval obž. F. za příjemce poloviny z peněz inkasovaných ve druhé obálce od obž. M., resp. primárně od obž. K.. Provedené důkazy totiž svědčí o celé řadě různých nezákonností (od intenzity odpovídající spíše kárnému provinění po trestnou činnost kladenou mu za vinu, ale i co do dalších domlouvaných úliteb spravedlnosti, které řešil např. s obž. Š. či M., svědkem Š. a dalšími osobami z advokacie i mimo systém právnických profesí) obž. H., o nichž se sám nezdržal hovořit či jsou přímo předmětem tohoto trestního řízení. Nadto pokud jde o případnou tíhu situace před hrozícím vzetím do vazby, tu by bylo možno vyzorovat spíše ve vazebním zasedání, kde se obž. H. paušálně, bez podrobností, doznal i k těm skutkům, které vlastně za trestnou činnost nepovažuje a u nichž poukázal na to, že šlo o nevázně míněná slova o úplatcích. Kdykoli v přípravném řízení či v důkazním řízení před soudem pak obž. H. s vědomím, že jeho výpověď vzetí do vazby nezabránila, mohl situaci okolo obž. F. alespoň relativizovat, když ne uvést zcela na pravou míru, pokud by jeho výpověď po zadržení nebyla pravdivou. A předně – tím, že obž. H. vypověděl, že polovinu z obsahu druhé obálky předal obž. F. v souvislosti s jeho rozhodnutím ve prospěch obž. K., jen potvrdil důvody pro právní kvalifikaci jeho vlastního jednání s dvojnásob přísnou právní kvalifikací, než kdyby svou výpověď omezil na to, že peníze užil výhradně sám. Při zvážení těchto konsekvencí pak jen stěží mohl soud nahlížet na výpověď obž. H., již usvědčuje obž. F., jako na fantazijní produkci.

V souvislosti s tematikou fantazijní produkce a způsobu vyjadřování obž. H., což bylo frekventovanou součástí obhajoby nejen jej samotného a obž. F., ale promítalo se i do otázek obhajobou uplatňovaných vůči jednotlivým svědkům či obžalovaným (např. svědci H., S. či S. nebo obž. B.), soud na tomto místě plošně pro všechny body, v nichž byla uplatněna obhajoba o svéráznosti myšlení či vyjadřování, příp. jeho psychického stavu, uvádí následující.

Psychický stav obž. H. byl podvkráte, na konci přípravného řízení a v počátcích řízení soudního, zkoumán znalci-psychiatry a jako jediná abnormalita, která se týká jeho psychického stavu a tohoto řízení, byl zjištěn úzkostně-depresivní stav, nevztahující se ale už k době skutku. Svědci K. a H., kteří se s obž. H. střetávali pravidelně v pracovním procesu, potvrdili, že ve služebních věcech byl obž. H. plně racionálním. Pokud obhajoba argumentovala např. s poukazem na výpověď obž. B. v tom smyslu, že má mít obž. H. specifický způsob vyjadřování, kterému nemuselo být jasně rozumět, v souladu s jeho skutečnou vůlí (příp. obž. H. své korupční požadavky popisoval jako za pouhé prázdné řeči), pak je třeba vyzdvihnout, že soud jeho vyjádření podstatná pro tuto kauzu nepovažuje za pouhé žertovné, nadnesené či obsahově vyprázdněné vyjadřování, byť jde o osobu se značně expresivním vyjadřováním. A zjevně je nepovažovali za taková ani aktéři rozhovorů s ním, neboť *nikdy se nikdo* ani náznakem nepozastavil nad tím, co obž. H. sděloval, nevyjádřil údiv, překvapení, odmítnutí. Naopak všichni ti, kdož do rozhovorů s obž. H. vstupovali (a kdož jej v průběhu řízení měli tendenci vykreslovat jako jakéhosi nečitelného podivína, který se nebyl s to vyjadřovat přijatelným způsobem) v rozhovorech s ním plynule pokračovali, navazovali na jeho sdělení, rozvíjeli je, u některých bylo zdokumentováno, že podle nich přímo jednali (např. obž. S.). Tento způsob obhajoby, kýmkoli vč. obž. F. uplatňovaný, tedy nebyl způsobilý ovlivnit rozhodnutí ve smyslu fatálního znevěrohodnění vyjádření obž. H. v odposleších, prostorových odposleších, potažmo v rámci jeho obhajoby.

Podstatnou částí obhajoby obž. F. byla snaha, aby soud uvěřil, že pojem „prospekty“, který obž. H. s konkretizací o Thajsko či Phuket užil i v souvislosti s předáním peněz obž. F., představoval skutečně prospekty v jejich původním slova smyslu. Za tímto účelem např. obž. F. předkládal svůj cestovní pas, že skutečně v minulosti do Thajska cestoval, zajistil, aby totéž předložil i svědek M., a doplňoval, proč i koncem r. 2012 mělo jít o tentýž zcela legální důvod pro užití pojmu prospekty. Úsilí obž. F. se ovšem minulo z několika důvodů účinkem. Jednak už v přípravném řízení obž. F. vypovídal, že s ohledem na zdravotní obtíže svědka M. potřebovali zájezd do Thajska zrušit. Jenže ke zrušení již objednané služby cestovní kanceláře či přepravce z povahy věci vůbec prospektů zapotřebí není, aby bylo třeba je obstarávat či na jejich dodání lpět. Obž. F. v tomto směru navíc vypovídal rozporuplně, když jednou k dotazu soudu prospekty popsal jako nějaké nabídky letů, později při výslechu je popsal zase jako skutečné katalogy. Prospekty byly předmětem hovorů obž. H. a obž. F. vícekrát, měl je dostat už dne 7. 11. 2012, tak není zřejmé, proč by je měl dostávat ještě dne 28. 11. 2012 – i dle obž. F. přeci doručení „opravdových prospektů“ selhalo jen v srpnu 2012, kdy navíc měly být doručeny během několika dní, ne až v listopadu po několika měsících. Obž. F. opakovaně poukazoval na to, že měl prospekty dle odposlechu dostat dne 7. 11. 2012, tedy ještě před tím, než obž. M. vůbec měl dát obálku s penězi obž. H.. To ale zcela smlčel o tom, že prospekty byly v jeho případě zmiňovány právě i dne 28. 11. 2012, což je datum, kdy lze dovozovat trestnost jeho jednání ve vztahu k penězům od obž. K., protože právě až v tomto dni bylo rozhodnutí v jeho trestní věci ze strany obž. F. vypracováno.

Příznačné je, že peníze byly obž. F. ze strany obž. H. předány právě až v okamžiku, kdy rozhodl požadovaným nelegálním způsobem, a poté, kdy – což i připustil – obž. H. předal stejnopis svého rozhodnutí. Pro což by jinak absolutně nebyl žádný důvod, jestliže by se tak nedělo po ovlivnění obž. H. s anticipací protiplnění. stejně pro údajné rozpravy např. za účelem přípravy obž. H. na to, že bude obž. K. uložena delší zkušební doba. Ostatně trestné je přijetí úplatku v souvislosti s obstaráváním věci veřejného zájmu, nikoli striktně po výslovné a přesné dohodě a/nebo předem.

Je zřejmé, že pojem prospekty byl obž. H. užíván stabilněji, a to nejen vůči obž. F., a

vždy v kontextu zakrývání nelegálního plnění odvíjejícího se od rozhodovací činnosti obž. H. či státních zástupců OSZ P2 na základě jeho intervence. Stalo se tak i v případě svědka S., jemuž měl obž. H. předat prospekty dne 14. 1. 2013, přičemž však i tato eventualita byla vyvrácena (viz níže v odůvodnění bodu 6/ rozsudku). A stejně tak byl pojem prospekty použit obž. H. i ve vztahu k obž. M., jemuž měl také dávat jakési prospekty (v tomto případě požadované rozhodnutí), což obž. M. přímo vyloučil s tím, že samozřejmě o žádné prospekty ve skutečnosti vůbec nešlo. I formulační techniku užitou obž. H. opakovaně vůči různým osobám v různých situacích, vždy však v totožném kontextu protizákonného jednání téže povahy, soud považuje za důkaz svědčící i obž. F. v neprospěch. Jestliže obhajoba obž. F. poukazovala na to, že rovněž svědkyni K. (u níž v žádném případě podíl na nezákonné činnosti nelze ani okrajově předpokládat) nabízel obž. H. nějaké prospekty, pak obhajoba neinterpretovala výpověď této svědkyně v souladu s jejím skutečným zněním, když svědkyni K. nenabízel obž. H. prospekty nebo katalogy, ale možnost zajistit lacinější dovolenou, kterou svědkyně z principiálních důvodů odmítla.

K předání „prospektů“ došlo u obž. F. obdobně, do značné míry i co do konkrétního způsobu předání, jako k tomu, jež soud shledal v případě pobízení svědka S. obž. H. v bodu 6/ rozsudku. Došlo k němu totiž mimo budovu soudu v jeho blízkosti, kdy za účelem setkání s obž. H. obě dotyčné osoby do uvedených míst přišly, resp. přijely, obratem po telefonické dohodě s obž. H. na tomto typu setkání. V obou případech se přitom jednalo o přesun finančních prostředků již od obž. H. směrem k jejich koncovým příjemcům, čímž odpadá možnost srovnání se situací, kdy s penězi přišel naopak obž. M. za obž. H. Společně těmito situacím je, že došlo i to k rozdělení peněz přesně na díly odpovídající počtu zainteresovaných osob, kdy v případě peněz od obž. K. bylo nejen výpovědí obž. H., ale i vizuálně seznatelným způsobem zdokumentováno, že obratem po jejich obdržení už je obž. H. na podíl rozdělil.

Že k předání peněz nazývaných prospekty skutečně došlo, nasvědčuje i časová a věcná souvislost sledu událostí ve dnech 26. až 28. 11. 2012, jak byla zachycena v odposleších telekomunikačního provozu mezi obž. M. a obž. H. a obž. F. a obž. H. Dne 26. 11. 2012, po opakovaném dotazování ze strany obž. M., se spojil telefonicky obž. H. s obž. F. a informoval jej, že je „uháněn“, na což mu obž. F. sdělil, že „to má“. Obratem o obsahu této komunikace pak podal informaci obž. H. zpět obž. M. s tím, že má být klidný, bude to OK, „má to (obž. F.) u sebe a přijde a budou o tom mluvit“. Dne 27. 11. 2012 se obž. H. telefonicky zajímal, kdy obž. F. přijde k němu, že pro něj má ten prospekt na Thajsko (později v hovoru prospekt na Phuket) a obž. F. ať mu zase vezme s sebou „ten“. Tato část komunikace značí, že obž. H. a obž. F., oba se značným zdráháním pojmenovat věci pravými slovy (navíc obž. H., a nejen on, při hovorech o úplatcích a jiných nezákonných záležitostech opakovaně šeptal, což oboje nenasvědčuje tomu, že by se bavili o čemkoli běžném a legálním), se smlouvali v návaznosti na aktivitu obž. M., kdy se sejdou, přičemž na této schůzce má dojít k výměně „prospektu“ od obž. H. za protiplnění od obž. F.. Ještě téhož dne pak obž. F. o jeden den uspíšil původně dohodnutý termín schůzky již na 28. 11. 2012. Tohoto dne v 11:45 hod. telefonoval obž. H. obž. F., kde je, a ten se ohlásil cca za 20 minut, načež obž. H. uvedl, že na obž. F. bude čekat před budovou (OS P2, jak je patrné nejen z obsahu domluv, ale i lokalizační buňky telekomunikačního provozu). V 11:58 hod. se obž. F. ohlásil, že parkuje na místě pro invalidy naproti za rohem, a obž. H. potvrdil, že už jde.

A v bezprostřední návaznosti na to (se zohledněním doby přesunu obž. H. a nutné doby pro alespoň krátký hovor s obž. F.), již ve 12:09 hod. obž. H. telefonicky oznámil obž. M., že má pro něj „prospekt“, který mu pošlou zřejmě i normální cestou. Výměnný obchod tedy byl završen, neboť se obž. H. s obž. M. domluvili, že se setkají za deset minut, a „zaslání

i normální cestou“ zřetelně vypovídá o tom, že šlo o výměnu za úřední písemnost, v tomto případě ovšem neúřední cestou.

I soud ve shodě s obž. F. shledal, že v obžalobě uvedený čas předání kolem 11:40 hod. v budově soudu, kdy obžaloba v této parciální otázce vycházela nikoli z odposlechů, ale výpovědi obž. H. přibližně konkretizujícího setkání, patrně neodpovídá skutečnosti. Onen dvacetiminutový posun však soud rozhodně, to již na rozdíl od obhajoby obž. F., nehodnotí jako zásadní nesouvislost časové osy, která by měla mít vliv na podstatu věci. V důsledcích je nerozhodné, v jakém přesně čase se setkání obž. H. a obž. F. událo, jde o upřesňující údaj, který doplňuje to skutečně podstatné zjištění, a sice že vůbec a kdo se s kým setkával, co bylo předmětem jejich zájmu a v jakých časových souvislostech následovaly reakce na tu kterou schůzku. V daném případě je jasné, že obž. H. získal od obž. F. rozhodnutí ve věci obž. K., což ani obž. F. nezastíral, jednalo se nikoli o jednostranný přesun komodity, jak potvrdil obž. H. (úplatek obž. F.), završený urychleným přenosem získaného rozhodnutí jako potvrzení proběhnuvší transakce směrem k obž. M., a tím pádem i obž. K. Nic zásadního, nepřekonatelného na znění obžaloby či časové souslednosti posuzovaného děje tak soud nespáčil. Naopak fakt zjištěný z dozorového trestního spisu, že obž. K. zrovna v tomto případě už po pár dnech (mezi nimiž byly sobota a neděle) od předání rozhodnutí obž. M. osobně na OSZ P2 přebíral stejnopis rozhodnutí, nasvědčuje smluvenému postupu za účelem co nejrychlejšího vyřízení věci a urychleného nabytí právní moci nezákonného usnesení.

Skutečnost, že se u obž. F. při ovlivnění osobami zvenčí nejednalo o ojedinělý postup, je dokládána výpovědí svědka V. a jím předloženým usnesením podepsaným obž. F. bez atributů oficiální povahy (podpis státního zástupce, příp. spolu s otiskem úředního razítka podpis osoby odpovídající za písemné vyhotovení rozhodnutí). Svědek V. v každém případě disponoval neoficiálním stejnopisem rozhodnutí, jímž byla jeho vlastní trestní věc skončena odklonem, o němž rozhodl obž. F. Tím je jednak objektivizována jeho výpověď a jednak se tedy jednalo o stejný postup jako v případě obž. K., kdy po dopředu známém postupu a vytyčeném cíli osoba, v jejíž prospěch je rozhodnutí zaměřeno, dopředu dostává do ruky jako určité potvrzení o završení nezákonného úředního postupu ono výsledné pozitivní rozhodnutí. A to shodně po intervenci osoby, s níž je obž. F. v přátelském vztahu. V případě svědka V. tedy po intervenci svědka M., o jehož účast na věcech řídičských průkazů nelze mít pochybnosti poté, co v prostorách jeho společnosti byly nalezeny i rozhodnutí ve věcech dalších osob, pocházející z oblasti rozhodování justičních orgánů Prahy 2. Od toho se svědek M. snažil distancovat, nicméně i v zajištěné počítačové technice zjistil a zálohoval znalec soubory ukládané obž. F. a týkající se osob z okruhu společnosti svědka M. – např. jeho nevlastního bratra svědka V. či řidiče D. J.

Svědka V. ostatně na záznamech zachycených svědkem V. hovoří v tom smyslu, že je mu kooperace obž. F. se svědkem M. zcela známa, a totéž vyplynulo i z výpovědi svědka V., který potvrdil autenticitu rozhovoru na totéž téma se svědkem V., který byl ve spisu zachycen pouze v písemné podobě. Sepjetí obž. F. se svědkem M. je tedy těsné a zřetelně obsahující i pracovní rovinu výkonu funkce obž. F. v tom smyslu, v jakém byl nyní postaven před soud. Výpověď svědka M., který se snažil vypovídat ve prospěch obž. F., soud za relevantní důkaz nepovažuje – svědek se totiž snažil až tak, že částečně používal úplně stejné obraty jako obž. F., a to i když na ně vůbec nebyl v danou chvíli dotazován (v části týkající se Thajska); či např. přišel k hlavnímu líčení vybaven fotografiemi reagujícími na výsledky z jednoho z předešlých jednacích dní, jemuž vůbec nebyl přítomen, což svědčí o důkladné předchozí přípravě na svědkovu výpověď v hlavním líčení a sladování údajů s obhajobou obž. F. O spontánnosti výpovědi svědka M., který se např. ohledně zajišťování cesty do Thajska do

své výpovědi, byl-li dotazován na podrobnosti, jichž by měl být znalý a které měly odpovídat výpovědi obž. F., rozpačitě zaplétal, nebyl s to doplňující dotazy zodpovědět či vypovídal v rozporu s očekávatelnou logikou věci (kupř. trval na cestě s přáteli právě do Thajska, ale do Thajska tehdy ani nikdy potom až do doby hlavního líčení neodletěl, přestože se jeho zdravotní stav zlepšil, a doporučený pobyt u moře nevyužil ani v době, kdy se v přímořském státě fakticky vyskytoval, neboť sem byl zaveden pracovními povinnostmi).

Svědka M. dále evidentně odvracel pozornost od toho, že ztráta řidičských průkazů, příp. dalších osob, spadající do oblasti trestního řízení, nebyla ve spojitosti s jeho společností ničím ojedinělým, o čemž svědčí nálezy úředních listin v sídle jeho společnosti. A pokoušel se v míře neumožňující pochopení minimalizovat i svou spolupráci s obž. F. natolik, že se spolu o pracovních věcech vůbec nebalili, pouze o motorismu – zatímco ovšem ještě v přítomnosti svědka M. v hlavním líčení fakticky potvrdil opak paradoxně sám obž. F., který opravil svědka M. v tom, jak zodpověděl otázku soudu na počet dispečerů v jeho společnosti. Což tedy o tom, že tyto dvě osoby spolu o svých pracovních věcech vůbec nehovořily, v žádném případě nesvědčí, na rozdíl od prvoplánové snahy svědka M. zamlčet údaje poukazující na obž. F. Svědek M. pak vypovídal neuceleně i stran dopravní nehody svědka V. na Slovensku, kdy trestní stíhání svědka V. bylo nakonec podmíněně zastaveno na OSZ P2 obž. F.. Nejdříve se svědek M. snažil prosadit, že neví, jak se dozvěděl o rozhodnutí ve prospěch svědka V. (které bylo obž. F. dle výpovědi svědka V. učiněno po obdobném průběhu jako trestná činnost v bodu 4/ rozsudku – předchozí instruktáž svědka V. zprostředkovatelem svědkem M., placení nadací, dopředné obdržení rozhodnutí). A krátce nato, v jiné souvislosti, při níž si svou předchozí výpověď zjevně neuvědomil, nedůvěryhodně uvedl opak, že mu o rozhodnutí říkal svědek V..

V poměru k výpovědi svědka V. – která byla podporována dalšími uvedenými důkazy a byla prosta zásadních rozporů (pokud za takové obhajoba např. nepovažuje to, do kolika má otevřeno restaurace, již svědek M. navštěvoval), nenese atributy celkové smyšlenosti a je konzistentní, dokonce v ní i svědek V. připouští vlastní činnost na hraně zákona (odnesení části dokumentace ze společnosti svědka M., byt' pro policejní účely), což není znak svědeckví předem připravovaného za účelem diskreditace jiného svědka – soud výpověď svědka M. podporující obž. F. za kvalitní podklad pro rozhodnutí nepovažuje. Už proto, že ač se obhajoba obž. F. snažila svědku M. vnuknout, že má sdělit, že důvodem výpovědi svědka V. je jeho msta svědku M., skutečnost je taková, že mstít se v době kontaktu svědka V. s policejními orgány nebylo za co, jelikož v té době ještě žádná řízení proti svědku V., iniciovaná svědkem M., fakticky neprobíhala (mj. proto, že svědek M. podával na svědka V. trestní oznámení zejména se značným odstupem času v řádu dlouhých měsíců, i v době, kdy už bylo zřejmé, že výpověď svědka V. není z pohledu obhajoby obž. F. ideální).

Za výpověď značné důležitosti soud naopak považuje výpověď svědkyně D., nadřízené obž. F. na OSZ P2. Ta jednak potvrdila, že několik měsíců v inkriminované době obž. F. vykonával její pravomoci čítající i rozdělování kauz, čímž potvrdila předpoklad obž. H., že si obž. F. vytipovanou trestní věc může sám přidělit, ev. ji přidělit jinému vybranému státnímu zástupci, což mělo vést k úspěšnému dokončení trestné činnosti. Obž. F. navíc sám připustil, že si jednu-dvě-tři kauzy skutečně sám takto přidělil, což by postrádalo smyslu, pokud by tím nesledoval zistný účel. Dále svědkyně D. potvrdila, že důvody pro rozdělování kauz jednotlivým státním zástupcům OSZ P2, které vyjmenoval obž. F., ve skutečnosti nemohly rozhodovat – např. to, kdo je podezřelým ze spáchání trestné činnosti, slovy obž. F. „VIP“, protože jediným rozhodujícím kritériem bylo rovnovážné vytížení jednotlivých státních zástupců. V tomto smyslu vypovídal i svědek S..

Ale za nejzásadnější část výpovědi svědkyně D. soud považuje informaci, že krátce před svým zadržením (tedy v době, kdy již nemohl o přidělování kauz rozhodovat) za ní obž. F. přišel s tím, aby mu přidělila trestní věc podezřelé V. Z. S tímto požadavkem svědkyně D. obž. F. příkře odmítla. Sám obž. F. přitom doznal, že V. Z. zná, chtěl jí pomoci poté, co se na něj s žádostí o pomoc obrátil nějaký jejich společný známý, protože měla problém s řízením. Obž. F., u nějž byly nalezeny písemnosti s detaily k případu Z., včetně složenky dokládající připravovaný odklon od trestního řízení i v jejím případě, k tomu uvedl, že i když to nebyla jeho věc, „chtěl v rámci možností, v rámci zákona, jestli tam není možný nějaký tenhleten“. Soud se nediví, že obž. F. nenalezl ve své výpovědi adekvátní výraz pro „nějaký tenhleten“, protože trestní normy žádný možný „tenhleten“ v provedení obž. F. neupravují. Obž. F. naopak nepokrytě chtěl docílit toho, že bude právě on státním zástupcem rozhodujícím o trestní věci osoby, kterou osobně zná (k zákonným důvodům podjatosti zjevně ve svém uvažování adekvátní postoj nezaujal), jíž dopředu hodlal zajistit pomoc v otázce jejího trestního stíhání. Konkrétněji obž. F. svou otevřenost nezákonnému ovlivňování konkrétní trestní kauzy na podnět zvenčí snad už vyjádřit ani nemohl. Tím ovšem jen podtrhl marnost své obhajoby coby čestného člověka a státního zástupce rozhodujícího výhradně na základě zákona s využitím vlastního svobodného právního názoru.

Tuto vlastnost nelze vysledovat ani v jiné části obhajoby obž. F., když v přípravném řízení vypověděl, že skutečně v trestní věci obž. K. rozhodl jsa ovlivněn intervencí obž. H. (což je i názor soudu, který navíc shledal, že se jednalo o postup doprovázený finančním obohacením), což je postup sám o sobě nezákonný. V hlavním líčení pak obž. F. tuto svoji výpověď mírnil, když uvedl, že obž. H. byl ovlivněn jen co do rychlosti vyřízení věci. Jedná se tak o další z rozporuplných pasáží jeho výpovědi, které jeho obhajobu pouze znevěrohodňují a kterých bylo ovšem i více. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že úřední osoba nadaná pravomocí rozhodovat není oprávněna přijmout jakékoli plnění ani v souvislosti s korektně učiněným rozhodnutím. Proto obhajoba obž. F., rozsáhle poukazující na kvalitu jeho rozhodnutí ve věci obž. K. jako celek, nebyla efektivní. Avšak jakmile se obž. F. hájil (ve shodě s obdobným způsobem obhajoby v bodu 7/ výroku) rozbořem a důvody jeho rozhodnutí, jímž rozhodl ve věci obž. K. o odklonu, soud musí konstatovat, že tyto úvahy byly na mimořádně chabé odborné úrovni, kromě protimluvů plny až absurdních tezí a spekulací, právně naprosto nepřijatelné, vedené snahou odvrátit pozornost od pravé podstaty věci.

Některá fakta obž. F. sám připustil, ale přiřítal jim odlišný význam, než ve skutečnosti mají. Oslovení obž. H. ve věci obž. K. bral dle své výpovědi jako konzultaci, nicméně obž. H. se jej na žádný odborný názor vůbec neptal. Pojem „konzultace“ tak, jak byl vykládán obž. F., ale i obž. Š. v bodu 6/ rozsudku, je s legální stavem věci neslučitelný. Lze si představit, že spolu kolegové stejného vzdělání ryze obecně hovoří např. o neobvyklých procesních situacích, důležitých rozhodnutích nadřazených soudů apod., tak, jak o tom vypovídala svědkyně K.. Ovšem právě a jen v obecné rovině, za účelem odlišným od snahy *konkrétní osobě* v probíhající *konkrétní kauze* doslova ušít na míru *výhodné rozhodnutí*. V těchto případech se o nevinné konzultační činnosti hovořit naprosto nedá, neboť při ní už zainteresované osoby využívají svých úředních pravomocí či postavení kamarádského či přátelského vztahu k tomu, aby nezákonně, proti principům trestního řízení i konkrétním ustanovením trestního řádu, ohýbali právo ve prospěch určitého člověka, který vstoupil do konfliktu s trestní normou. Tomu odpovídá, že obž. F. slíbil obž. H. pomoc v kauze obž. K. ještě v době, kdy ani neměl k dispozici trestní spis, a rovněž to, že připustil (zjevně aniž by si uvědomoval, že tak plně pojmenovává protizákonnost svého jednání), že věděl, že obž. H. při

jeho intervenci šlo o to, aby to pro klienta obž. M. „dopadlo dobře“. Dále obž. F. opakovaně k dotazům na telefonáty od obž. H. uvedl, že věděl, že obž. H. má mnoho známých. Pak tedy muselo i obž. F. být jasné, že právě v uspokojení požadavku některého ze známých, tedy v rozporu s trestními předpisy, bude i jeho jednání tkvět. Navíc se nejednalo, jak obž. F. vypověděl, jen o nějaké technické záležitosti, typu kdy jde kdo ke komu do jednací síně, nebo zjistitelné z počítačové evidence. Vždyť obž. F. apriorně ve prospěch nějakého známého obž. H. přislíboval spolupráci na jasně vymezené trestní věci, s plným vědomím jména podezřelého a údajů konkretizující trestnou činnost, již se podezřelý dopustil.

Jiné protimluvy, nelogičnosti či rozpory v obhajobě obž. F. k bodu 4/ rozsudku (další se týkaly i bodu 7/ rozsudku) soud shledal v následujícím. Ponejprve obž. F. vypovídal o tom, jak od pachatele trestného činu dle § 274 tr. zákoníku očekává sebereflexi, avšak když zjistil, že soud nepřehlédl, že obž. K. ani nezaplatil nadaci HELP peníze ze svého, najednou by – nehledě na vyžadovanou sebereflexi – byl ochoten přijmout peníze i od zcela jiného subjektu. Totiž právnické osoby, která dle potvrzení ve spisu OSZ P2 ohledně věci obž. K. zaplatila peníze pro nadaci za něj. To vše s až kuriózním odůvodněním, že u odklonu přece prvotně jde o blaho potřebných. Obž. F. se hájil i tím, že má právo na svůj právní názor, resp. volné úvahy, ale současně své rozhodnutí o odklonu v případě obž. K. dával do souvislosti s tím, že jeden ze soudců OS P2 na vánočním večírku měl nevybíravě vyčíst tamním státním zástupcům, proč posílají k soudu věci, které mohou být už v přípravném řízení podmíněně zastaveny. Pokud takové prohlášení, i kdyby jej jakýkoli soudce učinil, mělo být pro obž. F. východiskem a motivací pro jeho rozhodovací činnost, pak není zřejmé, kde se tedy uplatňují jeho volné úvahy či vlastní názor, a už vůbec ne, jakou roli v jeho postupu hraje zákon. Analogicky pak nutno vyhodnotit i argument obž. F. o tom, že by mohl být sankcionován za to, pokud by nedostatečně nevyužíval odklonů v trestním řízení. Taková sankce je pro praxi zcela neznámá, každopádně sankcionován by obž. F. mohl být (a je) pouze za nedodržování zákona – a žádná norma nestanoví, kolik odklonů má státní zástupce v přípravném řízení vyprodukovat, neboť nelze anticipovat, v kolika případech budou veškeré zákonné podmínky pro postup nespjatý s podáním obžaloby či návrhu na potrestání splněny, natož u jednoho každého státního zástupce.

Absurdní obsah má obhajoba obž. F. o tom, že shora specifikované konzultace konkrétně s obhájci ohledně vyjednávání podmínek odklonu od standardního průběhu trestního řízení nejenže jsou normální (pro někoho normálními sice být mohou, ale poprávu se tak dít nemůže), ale jsou i zákonem přímo iniciovány v podobě ustanovení o dohodě o vině a trestu. Jenže dohoda o vině a trestu je formalizovaný postup upravený trestním řádem, který předpokládá ryze formální jednání předem zákonem předpokládaných subjektů. Což je kategorie absolutně nesrovnatelná s výkladem obž. F. o tom, že je normální, pokud jej někdo osloví po telefonu (příp. i jinak), že chce pro známého, aby se podíval na nějakou kauzu. Na obž. F. se v případě obž. K. navíc neobrátil obhájce, ale soudce, který danou kauzu ani nemohl pracovně řešit, když ještě ani státní zástupce v ní nebyl v přípravném řízení činný. Příklad obž. F. tak sahají mimo reálné obrysy posuzovaného případu.

Způsobem odtažitým od skutečného důkazního stavu obž. F. interpretoval i jinou část prostorových odposlechů, než které jsou přímým předmětem zájmu v této věci, a sice pasáž, v níž se obž. M. s obž. H. bavil o možném ovlivnění ještě zcela jiné trestní věci. Obž. F. (a v závěrečné řeči prostřednictvím obhájce i obž. K.) vyvozoval, že v případě předání 50 tis. Kč se tak mohlo jednat o úplatek v úplně jiné trestní věci než té, která se týká obž. K. a jej samého. Faktem však je, že hovory o trestní kauze obž. K., vč. souvislosti s úplatkem, a hovor o další trestní kauze jsou od sebe obsahově odděleny a jakkoli seriózně neumožňují alternaci

ohledně toho, která z nich měla být důvodem pro úplatek právě ze strany obž. K..

Nepochopitelná jsou i hodnoticí kritéria, jak je obž. F. prezentoval pro úvahy o možnosti odklonu trestního stíhání v případě obž. K.. Údajně nepodstatné je to, že pachatel trestné činnosti v dopravě, jíž se dopustil ovládním motorového vozidla pod vlivem alkoholu (obž. K.), řídil již minimálně jednou před 7 lety pod vlivem alkoholu (0,43 promile alkoholu v krvi). K tomu si obž. F. samostatně stanovil hranici 5 let, při níž by bral vážněji předešlé přestupky téhož pachatele na úseku dopravy. To ale pominul, že v mezidobí měl pachatel takovéto trestné činnosti vyslovenu sankci zákazu činnosti a ani tuto dobu nelze brát v potaz, neboť se při ní pachatel nemohl projevovat při řízení vozidla a nemohl tak být objektivně posuzován. A zejména tato teze zcela opomíjí, že se pachatel dopustil nejhoršího řidičského pochybení opakovaně, bez ponaučení a sebereflexe, jinak očekávané i obž. F.. Žádná pětiletá hranice, jak o ní obž. F. hovořil, v žádném zdroji práva stanovena či předpokládána není, a tak bylo na něm, aby se zabíral řidičskou praxí posuzované osoby jako celkem. Zde tedy u obž. K., který je zjevně řidičem neukázněným, neboť mnohokrát již sankcionovaným pro prohřešky v dopravě tak, že se zápisy o tom objevily i v evidenční kartě řidiče. Pokud obž. F. bagatelizoval druhy prohřešků, za něž byl obž. K. sankcionován, pak už ovšem opomněl sdělit, jak závažné přestupky by musely v evidenční kartě řidiče být evidovány, aby je zahrnul do svého rozhodování, a v čem má ona hranice v trestním právu původ. Předchozí odsouzení obž. K., vč. trestné činnosti v dopravě, obž. F. odmítl s poukazem na jejich zahlazení, která však v daném případě nejsou relevantními, jelikož v případě odklonu se i zahlazená odsouzení mohou do rozhodnutí promítnout. Veškeré tyto úvahy obž. F. (a obdobné argumenty zaznívající i v obhajobě k bodu 7/ rozsudku) shodně zcela ponechávají bez povšimnutí integrální součástí § 307 odst. 1 i § 179g odst. 1 tr. řádu, totiž dovětky, které dávají za povinnost hodnotit i osobu pachatele, tedy např. i jeho tendenci k protizákonnému jednání bez ohledu na zahlazení předchozích odsouzení, což byla a dle pojetí obhajoby v hlavním líčení ještě stále je pro obž. F. kategorie zcela opomenutelná, neboť brání modelu rozhodování, který uplatnil u obž. K.. Zákon totiž výslovně určuje pro odklon nejen předpoklady jako doznání či náhrada škody, jichž je schopen docílit kupř. i neponaučitelný recidivist, ale je také třeba, aby vzhledem k osobě podezřelého, s přihlédnutím k dosavadnímu životu pachatele a k okolnostem případu, bylo možno důvodně rozhodnutí o odklonu považovat za dostačující. (Toto ve své obhajobě pominul nejen obž. F., ale i obž. Š. ve vztahu k trestní věci svědka K. na dopravním úseku.)

Na základě uvedeného soud konstatuje, že ani kdyby nebylo vnějšího ovlivnění, rozhodnutí obž. F. ve věci obž. K. by nemohlo být považováno za zákonné. Takový prostor soud citovaným úvahám obž. F. zčásti věnoval proto, aby na důvody nezákonnosti rozhodnutí poukázal v rozsahu odpovídajícím rozsahu obhajoby obž. F. na toto téma, a aby osvětlil, proč také nelze než považovat obhajobu obž. F. za neakceptovatelnou a jeho výpověď za neschopnou vystupovat jako důkaz přesvědčivě prokazující čestnost jeho počínání. Soud se nadto ale ani nedomnívá, že obž. F. při jeho letité praxi, kdy i on sám se považuje za osobu odborně zdatnou, skutečně postupoval v případě obž. K. ve svých myšlenkových pochodech tak, jak se hájil. Naopak tuto obhajobu soud hodnotí jako ryze účelovou, snažící se ospravedlnit to, že obž. F. dostal verbální i materiální impulz, na jehož základě rozhodl ve věci obž. K. stejně tak účelově. Tento postoj obž. F., rozšiřovaný obdobnou obhajobou i v bodu 7/ rozsudku, pak soud šířeji rozebírá i proto, že silně opodstatňuje stávající výrok o trestu v případě tohoto obžalovaného.

Lze shrnout, že obž. F. v přípravném řízení zcela a v hlavním líčení relativizovaným způsobem neskrýval, že jednal na popud zadání obž. H., tedy v rozporu se zákonem

předpokládaným způsobem výkonu své pravomoci státního zástupce. Zásadní pro šíři trestnosti počínání obž. F. pak je otázka, zda v souvislosti s tím přijal peníze či nikoli. Na základě shora popsaných důkazů a souvisejících úvah (výpověď obž. H., paralely s jinými případy v posuzované trestní věci, výstupy z odposlechlů i prostorových odposlechlů, úvahy související s trestními věcmi svědka V. a V. Z. aj.) soud uzavřel, že se tak stalo.

K bodu 5/

Obž. H. byl v tomto bodě usvědčen z trestné činnosti na základě telefonických a prostorových odposlechlů. Z nich vyplynulo, že byl nejprve svědkem S. osloven telefonicky s žádostí o pomoc v případě další osoby, načež dne 12. 11. 2012 obž. S. navštívil obž. H. u něj v kanceláři na OS P2, kde mu sdělil, že obž. F. zastupuje na OSZ P2 nadřízenou a probíranou kauzu si sám přidělí (čímž jen potvrdil tento možný způsob ovlivnění běhu věci již na státním zastupitelství, aniž by daná trestní věc, je-li zachycena včas, vůbec musela dojít k soudu). Na této schůzce svědek S. sdělil obž. H. podrobnosti o spáchané trestné činnosti – osobní údaje svědka F., podrobnosti ke způsobené dopravní nehodě či míru jeho ovlivnění alkoholem v době spáchání trestného činu, přičemž tyto údaje odpovídají trestnímu spisu svědka F. i s odstupem času byly nalezeny v podobě ručně psaných poznámek v kanceláři obž. H.. Při vědomí, že svědek F. je lépe materiálně založen („kupuje baráky, dělal v Teplicích do fotbalu“) obž. H. svědku S. sdělil, že by to šlo vyřídit podmíněným zastavením a že by to svědka F. přišlo na 200 tis. Kč. Obž. H. také sdělil svědku S., jak dále postupovat, a uzavřel, že i s penězi pro nadaci by z toho každý měl 50 tis. Kč.

Také v tomto případě už v tomto okamžiku nelze mít o skutkové stránce věci pochybnosti, přestože obž. H. pravost svého záměru získat peníze svědka F. nedoznal a svědek S. v řízení nevypovídal – protože by si mohl přivodit trestní stíhání, s čímž soud musí jediné souhlasit. Svědek F. sám také při výpovědi před soudem nenalezl vysvětlení, jak mohl někdo znát detaily jeho trestného činu a osobních údajů, přestože je nanejvýš jasné, že bez jeho přičinění by v jeho prospěch sotva mohl někdo intervenovat. I svědek F. je osobou s neoddiskutovatelným právem odepřít výpověď, či alespoň nevypovídat v souladu se všemi svými znalostmi, neboť i on je osobou ohroženou trestním stíháním i z korupčního jednání, nikoli jen ve věci dopravní nehody způsobené v opilosti.

Každopádně fakt, že si obž. H. řekl o peníze za to, že ovlivní probíhající trestní řízení u státního zástupce, byl sám o sobě dostatečně spolehlivě prokázán odposlechy, prostorovými odposlechy i souvisejícími úvahami, zejm. plynoucími z toho, že veškeré údaje sdělované svědkem S., u něhož byla při domovní prohlídce nalezena písemnost označující lokalitu bydliště svědkyně K. (zde tedy také asi nepůjde jen o nějaké „tlachání“ s obž. H.), zapadají do údajů z trestního spisu, jak a za jakých okolností se nehoda svědka F. stala. V potaz je nutno vzít i obdobný modus operandi jako v jiných posuzovaných bodech, kdy opět osoba vně justičních orgánů, kamarád obž. H. „S.“, zcela bezděčně oslovil obž. H. se zájmem pokřivit spořádaný průběh trestního řízení ve prospěch další osoby, předpokládaného pachatele, a to s okamžitou dohodou na tom, kolik peněz to bude zájemce stát a kolik si kdo rozdělí. A stejně bezděčnou byla i v tomto případě reakce obž. H., který beze stopy zaváhání ihned plánuje všechny potřebné kroky, s nimiž přichozího kamaráda seznamuje a říká si o finanční plnění.

K bodu 6/

Vina obžalovaných H. a Š. byla v tomto bodu prokázána především na základě zaznamenaných odposlechnů a prostorových odposlechnů, přičemž k závěru o jejich vině mj. přispělo i zohlednění způsobu provedení trestné činnosti, který byl u obž. H. zjištěn i v jiných částech stíhaného jednání. Už z výpovědí obou těchto obžalovaných je patrné, že jde o dlouholeté blízké přátele, o čemž nelze pochybovat např. při zvážení, že při jednom z mnoha zachycených hovorů obž. Š. jakoby jen mimochodem nabízel obž. H., zda by neměl jeho známý J. H. zájem o „vyprání“ částky v řádu desítek miliónů korun formou obchodu s lihovarem – což je konverzační téma, které na první pohled předpokládá značně rozvinutý vztah obou účastníků hovoru, v jehož rámci ani jednoho z nich nepřekvapí možnost participace na takto závažně charakterizované zločinné činnosti.

I v tomto bodu soud musí, jako je tomu v obdobných souvislostech i v jiné části odůvodnění tohoto rozsudku, odmítnout výklad obhajoby co do pojmu „konzultace“, jak byly hovory mezi obž. H. a obž. Š., ale např. i mezi ním a svědky M. a S., interpretovány. V okamžiku, kdy se to, co obhajoba zcela nepřiměřeně označuje za pouhou konzultaci, vyznačuje klientelistickou interakcí různých osob, zaměřenou na dosažení určitého vytyčeného cíle v podobě dosažení příznivého výsledku (ať již procesního či meritorního rozhodnutí) pro přesně vymezenou osobu, proti níž se vede konkrétní trestní řízení, pak už jde o jednání za hranicí trestního zákoníku. Právě takové jednání je přitom příznačné pro kooperaci obž. Š. a obž. H., obvykle za přispění dalších osob, které často zřejmě jen v důsledku důkazní nouze vystupovaly před soudem v pozici svědků.

Ve věci zpronevěry svědka K. pro trestný čin zpronevěry, jejíž průběh byl zjištěn přímo z trestního spisu MS Praha pod sp. zn. 1 T 2/2012 (dále jen „zpronevěra“), bylo v odposleších zachyceno velké množství telefonických kontaktů mezi obž. H. a svědkem S., jenž se na žádné z kauz svědka K. jako soudce podílet neměl. Šlo o hovory jak spíše organizačního rázu při domluvách schůzek, tak věcného rázu, kdy již probírali zcela konkrétní záležitosti týkající se trestního stíhání svědka K. (ale i v jiných věcech, např. ve věci zajištění pozitivního výsledku advokátních zkoušek svědkyně S.).

Dne 1. 11. 2012 krátce po 14:40 hod. byly zaznamenány SMS z lokality působiště svědka S., Vrchního soudu v Praze, kdy si s obž. H. domluvili schůzku. Téhož dne již v 15:42 hod. a následně v 15:43 hod. informoval obž. H. o svých zjištěních telefonicky obž. Š., že ve věci K. (t. č. byla aktuálně v běhu věc zpronevěry) „ten, co to dělá, je opravdu čurák, ale co se týče té podjatosti (tj. jedné z procesních otázek, která byla následně řešena ve stížnostním řízení právě na Vrchním soudu v Praze), tak tomuto by vyhovět mohl..., a ta druhá věc půjde – s tím vrácením“ (další z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ve věci zpronevěry obž. K.). Následně obž. H. ujišťoval obž. Š., že za „ním“ zase příští týden zajede, „ted' odtud jede“ – tj. od svědka S.a. Obž. Š. reagoval, že tedy počkají na výsledky a „budou Vánoce“. Ve 22:36 hod. ještě téhož dne pak svědek S. zaslal obž. H. SMS, že „kolega P. jej velmi pozdravuje, hodlá pomoci ze všech sil a byla by potřeba rychle nějaká faktografie“. Jak je ihned z obsahu konverzací jasné, všichni tři zúčastnění tedy měli zcela jasno, že se jedná o problematiku ovlivnění řízení obž. K.. Následujícího dne obž. H. potvrdil svědku S. porozumění a sjednali si další schůzku. Ta proběhla dne 5. 11. 2012 okolo 12:00 hod. na témže místě a po jejím skončení, ve 12:44 hod., ještě obž. H. telefonicky kontaktoval svědka S.a, že na něco zapomněl, a svědek S. mu sděloval, že jedna věc (s podjatostí) „je na hovno“ a druhá věc – „tam by to mohlo jít dolů“.

Jinou schůzku v lokalitě Vrchního soudu v Praze mezi obž. H. a svědkem S. lze z odposlechnů vysledovat dne 8. 11. 2012 okolo 13:10 hod., kdy téhož dne z téhož místa

telefonoval již ve 13:31 hod. obž. H. obž. Š., že „je zrovna na schůzce a není úplně v prdeli ani ta podjatost, a to druhý bude dobrý“. V průběhu tohoto telefonátu obž. H. hovořil k další osobě, z čehož je patrné, že o žádnou jeho smyšlenku nešlo, a té se dotazoval, zda bude rozhodováno formou veřejného či neveřejného zasedání. Telefonát pak pokračuje prohlášením obž. Š., že „když jsou tam tak pohromadě, co H. Č.?“ (státní zástupkyně MS Praha), což obž. Š. odůvodnil tím, že by se k ní nepotřebovali nějak dostat. Další telefonát mezi obž. Š. a obž. H. proběhl už v 13:49 hod., kdy ještě rozebírali zjištění ze schůzky obž. H. se svědkem S., a obž. Š. upřesnil, že stran dotazu na H. Č. „jde o věc v přípravném řízení a potřebovali by ji nějakým způsobem zlikvidovat“.

I v následujícím období probíhala telefonická komunikace obž. H. a obž. Š. na toto téma, jednalo se přitom o rozebírání situace ohledně zpronevěry obž. K., kde žádné konkrétní informace, které by mohly důkazně více dokládat trestnou činnost některého z nich, nezazněly. Hovory obž. Š. a obž. H. byly zaznamenány prostorovými odposlechy zejm. kanceláře obž. H. a v souvislosti se zpronevěrou svědka K. je z nich patrné, že neustále omílají kroky k proniknutí k činným úředním osobám; co se týče obž. Š. však rovněž bez jasných důkazů aktivního podílu na trestné činnosti.

Dne 20. 11. 2012 se obž. H. ve své kanceláři zajímal u svědka H., jak se zná se soudcem MS Praha JUDr. P. N. (činným v trestní věci zpronevěry coby předseda senátu, jehož rozhodnutím byl svědek K. pro zpronevěru odsouzen), že obž. Š. chtěl pomoci ve věci, kterou N. dělá, a jestli to svědek H. umí se soudcem N. domluvit.

Dne 20. 12. 2012 se obž. H. prostředím SMS domluvil na schůzce se svědkyní M. mezi vánočními svátky. Ještě před touto schůzkou telefonovala svědkyně M. dne 22. 12. 2012 obž. H., který se během hovoru ptal na to, jak se zná se soudcem MS Praha N., a začal popisovat kauzu zpronevěry, že jde o to, aby se soudce N. „neposral“, načež svědkyně M. sdělila, že jí to obž. H. řekne na osobní schůzce. Krátce po tomto telefonátu se svědkyně M. telefonicky obž. H. zpravil obž. Š. o učiněných zjištěních.

Avizovaná schůzka mezi svědkyní M. a obž. H. proběhla dne 28. 12. 2012 v pizzerii poblíž OS P2 a jak bylo prokázáno protokolem o sledování, byla monitorována policejními orgány, avšak bez bližších obsahových zjištění. Po ní pak svědkyně M. telefonicky obž. H. vyjadřovala obavy z lidí, kteří během schůzky seděli vedle nich, a obž. H. ji uklidňoval, že je nebylo slyšet.

Dne 2. 1. 2013 v dopoledních hodinách došlo v jednacím síni č. 137 na OS P2 ke schůzce mezi obž. H. a obž. Š., v jehož průběhu obž. H. popisoval setkání se svědkyní Máchovou, na němž jí říkal, že už spolu něco udělali, ale ona říkala „O., já nic nechci, já to dělám pro tebe“. Poté obž. H. navrhl obž. Š., aby to udělali tak, že „oni“ dostanou „kilo“ a „my taky kilo“. Bavili se o věci zpronevěry svědka K. a obž. Š. uvedl, že je v tom (svědek K.) nevinně, ale že „mu o dvě kila řekne, to se nedá nic dělat“. Obž. H. odvětil, že „jí tedy řekne, že přinese dvě kila“. Debatu k tomuto tématu uzavřeli tak, že obž. Š. uvedl, že „prostě ty dvě kila dostanou a jestli je v tom nechá něco vydělat, to neví“.

Ještě dne 2. 1. 2013 se obž. H. ve 13:33 hod. ohlásil na další osobní schůzku se svědkyní M., kterou uskutečnil ihned. V 16:23 hod. téhož dne pak telefonicky popisoval obž. Š., že to probrali a říkala, že „ten od N. je drzgrešle a to, o čem se bavili, by zhltnul sám“. Pak obž. Š. řekl obž. H. „tak jí to řekni, klidně jí z toho dej půl“, na což reagoval obž. H. slovy „Jasně, pochopil jsem, dobrý“.

V den odsouzení svědka K. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve věci zpronevěry, tedy dne 8. 1. 2013, obž. Š. telefonicky sdělil obž. H., že pro ně to znamená, že „musejí udělat ten Pankrác“ (sídlo Vrchního soudu v Praze), na což obž. H. odpověděl souhlasně („No jasně, tam co je ten náš kamarád ožralej“, na schůzce obou obžalovaných dne 9. 1. 2013 konkrétně pojmenovaný znovu jako svědek S.).

Tyto skutečnosti vážící se k výroku v bodu 6/ rozsudku, věta před středníkem, soud po skutkové stránce vyhodnotil tak, že obž. H. s obž. Š. probírali opakovaně trestní věc zpronevěry obž. K. a obž. H. v souvislosti s tím oslovoval rovněž opakovaně svědka S., u něhož se snažil zjistit podrobnosti k probíhajícímu řízení o zpronevěře, ale též se snažil docílit toho, aby v řízení bylo rozhodováno tak, aby průběžné rozhodnutí o podjatosti jednoho ze soudců MS Praha i meritorní rozhodnutí dopadla ve prospěch svědka K.. Svědek S., který v přípravném řízení odepřel vypovídat a i v hlavním líčení vypovídat odmítl s odkazem na obavu z možnosti kriminalizace jeho samotného, vždy s obž. H. spolupracoval a požadované informace obstarával, zjevně i sám distribuoval soudě podle požadavku na doplnění faktografie, o čemž obž. H. obratem zpravoval obž. Š.. V jednom případě nejen ihned po schůzce se svědkem S., ale už v jejím průběhu a v přítomnosti tohoto svědka, což vyplynulo z odposlechů a lokalizace přenášených hovorů. Obž. H. tak aktivně působil na svědka S., aby dosáhl toho, aby pachatel trestného činu, svědek K., docílil příznivého rozhodnutí ve své trestní věci. A to i se zamýšleným užitím úplatku ve výši 200 tis. Kč, na čemž se s obž. Š. shodl dne 2. 1. 2013, aniž by však bylo nad rámec této dohody zjištěno, jaký byl další osud realizace této dohody.

Obdobná situace se dle odposlechů a sledování obž. H. stala i stran svědkyni Máchovou. I tuto svědkyni obž. H. s toutéž problematikou kontaktoval, ta mu rovněž byla nakloněna, zodpovídala jeho dotazy, scházela se s ním (po jedné ze schůzek byla nervózní z toho, že byli pozorováni, a obž. H. uklidňována, že je slyšet nebylo, což zcela zapadá do toho, co o jejich schůzce následně líčil obž. H. – kooperace na výsledku určeného trestního řízení, byť to svědkyně M. v hlavním líčení popřela) a po těchto setkáních o jejich obsahu začerstva obž. H. podával obž. Š. informace.

Jakkoli je zřejmé, že i obž. Š. se podílel na možnostech vyústění kauzy zpronevěry, na rozdíl od obž. H. v jeho případě soud nemohl na základě dostupných podkladů konstatovat, že jeho jednání již představuje probíhající trestnou činnost. Obž. Š. s trestní kauzou zpronevěry seznámil obž. H. zjevně již dříve, než byly v této věci nasazeny prostředky operativní techniky, ve sledovaném období byl spíše příjemcem informací od obž. H., který byl ve věci zpronevěry na dostupných záznamech samostatně činným. Jasně není ani zřejmé, jak se dále vyvíjela shoda na možné úplatě ve věci zpronevěry, nebylo nikterak důkazně zachyceno, zda někdo někomu nějakou částku alespoň slíbil, při schůzce obou obžalovaných dne 7. 1. 2012 (na níž se řešila spíše problematika dopravní nehody) obž. H. hovořil i o možnosti, že peníze neuplatní z důvodu příliš vysokého požadavku, a proto vše v této části trestné činnosti zůstalo v rovině všestranné snahy obž. H. o ovlivnění kauzy zpronevěry ve prospěch jejího pachatele bez podchycení skutečné realizace korupčního jednání, ač bylo mezi obž. Š. a obž. H. dohodnuto.

Ovšem dne 2. 1. 2013 byla schůzka obž. H. s obž. Š. obsažnější, neboť v jejím průběhu obž. Š. sdělil obž. H. podrobnosti (míra ovlivnění alkoholem apod.) o trestní věci svědka K., vedené pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, jehož se dopustil způsobením dopravní nehody při řízení motorového vozidla ve stavu opilosti (dále jen

„dopravní nehoda“) a následující dění je již důkazně zachyceno takovým způsobem, že umožnilo soudu konstatovat a vyjádřit ve výroku 6/ ve větě za středníkem, že obž. H. i nadále, a nyní již spolu s obž. Š., produkoval aktivní činnost zaměřenou na to, aby svědek K. vyvázl ze své další trestní kauzy, přičemž oba zde k dosažení mety svého jednání užíli i metody uplácení.

Po zjištění další trestné činnosti svědka K. obratem obž. H. navrhl, že tuto věc musejí zařídit už na státním zastupitelství, slovy „nejlepší by byl S.“, a začal obž. Š. instruovat, jak má svědek K. dále postupovat, aby bylo možno dosáhnout podmíněného zastavení trestního stíhání. Svědek K. má v rámci toho dát velké peníze na nadaci, a to 50 tis. Kč. Později obž. H. uvedl, že to zařídí, a obž. Š. na to sdělil, že „mu tedy řekne o dvě kila, je to super nápad a platit bude dál“. Obž. H. se poněkud zarazil, že „dá to dohromady půl melounu“, ale pokračoval, že „z toho chlastu ho vytáhne“.

Odposlechy telekomunikačního provozu bylo zjištěno, že dne 3. 1. 2013 obž. Š. do telefonu diktoval obž. H. spisovou značku 1 ZN 3465, která odpovídá označení spisové dokumentace, pod níž byl veden případ dopravní nehody svědka K. na OSZ P2. Následujícího dne v 11:17 hod. vyžadoval obž. H. tuto spisovou značku na obž. Š. ještě jednou s ubezpečením, že na tom dělá. A již ve 14:50 hod. rovněž telefonicky oznámil obž. Š., že „je to zařízení ne na sto, ale na milión procent, bude to už v prvním kole“ (tedy už ve fázi přípravného řízení). Znovu se pak baví o nadaci a obž. H. si ověřuje, jestli už ji obž. Š. dal, a opět mluví o 50 tis. Kč.

Při schůzce obž. Š. a obž. H. v kanceláři soudce dne 7. 1. 2013 pak bylo prostorovým odposlechem zachyceno, že obž. Š. sdělil obž. H., že pokud svědka K. odsoudí pro majetkovou trestnou činnost, bude muset prodat majetek a „nezbude mu ani na tohle“. Obž. H. poté obž. Š. rozvedl svou představu, že svědek K. zaplatí „dvě stě: pade nadaci, pade tobě, pade mně, pade jemu“ (logicky „jemu“ musí představovat státního zástupce, neboť již jen státní zástupce reálně mohl věc dopravní nehody v její podstatě ovlivnit, ostatně o „vhodném“ státním zástupci se obž. H. začal s obž. Š. bavit ihned po zjištění, o co jde, a konečně tento způsob vyřízení věci odpovídá modu operandi aplikovanému i v dalších případech). V dalším průběhu setkání obž. H. řekl obž. Š., že mu musí poslat tu nadaci, tedy cíleně vybral místo, kam mají být (jinak dle svobodné vůle podezřelého či obviněného) peníze svědka K. nasměrovány. Toto místo pak obž. H. i specifikoval jako nadaci HELP, o níž obž. Š. referoval, že jejím šéfem je zaměstnanec Jana H.. Schůzku obžalování zakončili tím, že obž. H. uvedl, že „holt bude muset dvě kila zaplatit, když mu udělal *favour* jako kráva“, jímž měl dle obsahu hovorů zjevně na mysli zařízení odklonu ve věci dopravní nehody.

Dne 8. 1. 2013 při zaznamenaném telefonickém hovoru žádal obž. H. obž. Š., aby mu řekl, „co jsi se dohodl, jaký postup jste zvolili - zítra u mě bude ten kolega“, obž. Š. uvedl, že „to platí“, a potvrdil, že platí „parametry, které si s obž. H. dohodli včera“.

Dne 9. 1. 2013 v dopoledních hodinách do jednací síně obž. H. dorazil i obž. Š. a obž. H. se jej ptal „Přijde sem ve dvě S., co mu mám říct?“ „Jo, platí to“, mu bylo odpovědí. V 16:32 hod. téhož dne, tedy nedlouho poté, kdy spolu byli v kontaktu v jednací síni obž. H. a svědek S., obž. H. telefonicky obž. Š. potvrdil, že vše na milión procent platí, a upřesňoval instrukce ohledně dalšího postupu svědka K. v řízení před policejním orgánem. V mezidobí, od 13:59 hod. do 15:55 hod. (tedy opět dle avíza obž. H., jak je uskutečnil v souladu se skutečným vývojem), byl prostorovým odposlechem zaznamenáván pobyt svědka S. v jednací síni obž. H., v jehož rámci obž. H. svědku S. sdělil, že „dal B. papír na nadaci a že se (zjevně

svědek K.) musí srovnat s poškozeným. Svědek S. reagoval, že se zítra na tu věc podívá. Poté obž. H. svědku S. řekl, že „platí tak, že to bodne... a mně se vrátí prachy, jak jsme udělali jeden článek“. „To je silné“, zaznamenaly prostorové odposlechy reakci svědka S..

Neboli jednoho dne se obžalovaní shodli na úplatku ve výši 200 tis. Kč poté, co se již bavili o tom, že věc by měl dozorovat státní zástupce svědek S.; o den později se obž. H. v souvislosti s plánovaným střetnutím „s tím kolegou“ ptal, zda to platí, a obž. Š. potvrdil dohodu ze dne předcházejícího, tedy o úplatku; a o další den později při osobním setkání obou obžalovaných již v téže souvislosti otevřeně zaznělo jméno svědka S. v rámci dalšího potvrzení učiněné dohody. Krátce po kontaktu obž. H. se svědkem S. pak obž. H. platnost dohody znovu potvrzoval, přičemž svědek S. jím byl jednoznačně informován o kauze svědka K., obž. H. mu líčil potřebné činěné procesní kroky a svědek S. slíbil, že se na to podívá. Jednal tedy apriorně, což naprosto neodpovídá jeho sdělení, že se mohlo jednat např. o otázku zaplacení náhrady škody, která by soudci ve věci, jež se nachází v přípravném řízení, ve všech poctivých případech musela být úplně lhotejná. A hlavně obž. H. před nikterak z míry vyvedeným svědkem S. jasně potvrdil, že svědek K. „platí, že to bodne,“ a vrátí se mu tak peníze za jeden článek. Souvislost s úplatou je tedy zřetelná, jako musela být zřetelná i svědku S., který pro tuto situaci jinou interpretaci nalézt nedokázal. Přitom z odposlechlů plyne, že po prvním vydání časopisu EURO v r. 2013, v němž vyšel hanopis na soudkyni OS P2 R., v podstatě jen opakující to, co ohledně jeho obsahu sděloval obž. H., obž. H. tímto článkem doslova žil, na potkání o něm každému říkal nebo telefonoval, hodlal jej dopravit tehdejšímu ústavnímu soudci JUDr. V., označoval jej za popravu soudkyně R., následkem jejíhož svědectví byl předtím kárně trestán a kterou opakovaně označoval těmi nejuvulgárnějšími výrazy. Nutno tak konstatovat, že ani narážka na navrácení peněz investovaných do „článku, který udělali“ nebyla postavena na vodě.

Do kanceláře obž. H. dle prostorových odposlechlů dorazil obž. Š. i dne 5. 2. 2013 za situace – jak vyplynulo z jejich monitorovaných kontaktů a rovněž z vyšetřovacího spisu ohledně šetření dopravní nehody svědka K. – kdy nebylo vyloučeno, že svědek K. byl v době dopravní nehody vzhledem ke svému vztahu k alkoholu nepřičetným (zákonným důsledkem takového zjištění je zastavení trestního stíhání s podobným efektem jako při eventualitě jeho podmíněného zastavení, avšak navíc s definitivou, neboť bez jakékoli zkušební doby). Obžalovaní řešili, že znalec-toxikolog Z. uvedl (nutno dodat, že takové vyjádření toxikologa zachází mimo jeho kompetence), že by svědek K. neměl být ani souzen, a dále probírali, že ve věci byl přibrán znalec T., což je primář psychiatrického oddělení Ústřední vojenské nemocnice v Praze (na něhož se obžalovaní nikterak viditelněji dostat nesnažili a s úplatkářskou kauzou jinak nemá co do činění). Tuto eventualitu s nepřičetností, která pro případ vynaložení peněz na úplatky znamenala, že byly tyto peníze vydány zbytečně, obž. H. komentoval slovy „no jo, my už ale všechno rozdali“, následně obž. Š. v krátké, méně srozumitelné pasáži hovořil o svědku S., na což obž. H. reagoval „všichni to dostali a já to neumím vytáhnout nazpátek, to jsme teda uspěli“. Obž. Š. reagoval slovy, že „po S. nemůžeme chtít, aby to vrátil, toho budeme potřebovat“, obž. H. s pobavením odvětil, že „po nás taky ne“, a neméně pobaveně reagoval i obž. Š. slovy „no to vůbec“. (V rámci této schůzky obž. H. také popsal, že pracuje na tom, aby „ta svině K., kterou sestřelí“, měla své bydliště od někoho zalepené od výkalů).

Na tomtéž místě mezi stejnými osobami proběhla schůzka i dne 7. 2. 2013. Během ní v situaci, která se vyvinula tak, že svědek K. sám nastupoval protialkoholní léčeni, obž. Š. nabádal obž. H., ať tuto skutečnost sdělí svědku S.. Obž. H. souhlasil s tím, že svědek S. by „to pak mohl zastavit“.

Dne 14. 1. 2013 záznamy telekomunikačního provozu dokládají, že ve 12:42 hod. telefonoval obž. Š. obž. H., že by se teď zastavil, obž. H. se ptá, zda je to akutní, protože chce odejít, a obž. Š. oznámil, že „to má“. Obž. H. si poté odchod rozmyslel, že tedy počká na obž. Š., a dali si schůzku za 10 minut u auta. Ve 13:11 hod. telefonoval obž. H. obž. Š., řešili, kde je, a obž. H. popsals, kde parkuje a že obž. Š. „vytápí sedadlo“. Již ve 13:22 hod. pak obž. H. ze stejné lokality zatelefonoval svědku S.: „Pavličku, kdy půjdeš ke mně na soud, mám pro tebe ty *prospekty* na to Suzuki“. Svědek S. sdělil, že je na soudu teď, obž. H. jej vyzval, ať za ním vyběhne na parkoviště, svědek S. potvrdil, že může přijít.

Soud je přesvědčen, že tato situace má jasné a zcela logické interpretační východisko. Obž. H. a obž. Š. neustále směřovali situaci ohledně dopravní nehody svědka K. k jejímu skončení v přípravném řízení přes svědka S., opakovaně přitom hovořili o padesáti tisících korun jako o rovnoměrném podílu na penězích svědka K.. Dne 14. 1. 2013 si obž. H. rozmyslel odchod z pracoviště po zjištění, že svědek Š. „to pro něj má“, o *prospektech* na jakési Suzuki v jejich tehdejší komunikaci ani v žádné z výpovědí v přípravném řízení či hlavním líčení nepadlo pochopitelně ani slovo. Vyčkal na něj i dle lokalizační buňky telekomunikačního provozu skutečně v okolí OS P2 a jen velmi krátce poté, což byla doba odpovídající tomu, aby se oba obžalovaní setkali a „něco“ si předali, obž. H. vyzval svědka S., ať si na totéž místo přijde pro „*prospekty*“ (což nápadně připomíná postup při předání „*prospektů*“ obž. F. v bodu 4/ rozsudku). Tedy pro něco, co i svědek S. vyloučil, že by od něj měl dostat, naprosto nesouvisejícího s tím, že obž. H. byl vlastně na odjezdu a zůstal jen proto, že mu v akutní situaci přivezl svědek Š. určitou komoditu. Pozornosti soudu neuniklo, že svědek S. sám tvrdil, že jedině, s čím mu obž. H. pomáhal, byla otázka přidělení registrační značky - tedy nikoli koupě dopravního prostředku konkrétní zn. Suzuki; a že na parkovišti byl s obž. H. jen tehdy, pokud jej popovážel na nám. Míru. Zde jej ale nikam nepopovážel, nýbrž si sem svědek S. odskočil ze soudní budovy. Očividně se nejednalo ani o situaci, že obž. H. dával přečíst svědku S. ústavní stížnost, což mohl učinit kdykoli jindy než namísto svého odjezdu, a v budově soudu, nikoli na parkovišti, kam jej kvůli tomu odvolal ze soudní budovy.

Zcela výmluvně pak působí opětovné použití pojmu „*prospekty*“, který byl obž. H., jak soud již v odůvodnění rozsudku rozebral, stabilně používán jako synonymum nezákonného (proti)plnění. Svědek S. byl přitom, jak i obž. H. obž. Š. potvrzoval a spolu se o tom bavili jako o hotové věci, zpraven o faktu, že ve hře jsou peníze od svědka K.. Pokud tedy vypovídal tak, že si na nic obdobného nepamatuje, soud podotýká, že ohledně situace na parkovišti dne 14. 1. 2013 nevypovídal v souladu se skutečností. Důkazní situace totiž je takové síly, že dovoluje závěr o tom, že obž. H. svědku S. dle obsahu jejich komunikace nejen nejpozději dne 7. 1. 2013 nabídl, ale na parkovišti dne 14. 1. 2013 ze svého pohledu i poskytl úplatek (jeho odevzdáním do sféry svědka S., kupř. i způsobem, který nemusí automaticky předpokládat jeho uschování svědkem S., tedy např. položením před něj, zastrčením do oděvu nebo zavazadla apod.). A to peněz s největší pravděpodobností v částce opakovaně avizovaných 50 tis. Kč, ovšem zcela vyloučit nelze ani jiné rozdělení úplatku, což ovšem nehraje roli za situace, kdy samotný fakt předávání úplatku z provedeného dokazování vyplývá. Jedním dechem je však třeba dodat, že z odposlechů a prostorových odposlechů sice lze vyvodit, že úplatek putoval od obž. H. ke svědku S., ale již nebylo zaznamenáno, jak ten s celou situací naložil (mohl např. peníze ze své sféry vrátit).

Absence prokázání přesné částky úplatku nebyla bezpečně překonána ani obsahem záznamu dění v kanceláři obž. H. dne 22. 1. 2013, kdy obž. H. nepokrytě sdělil osobě označované ve spisu jako P. M. (jejíž identita však nehraje zásadnější roli, jde předně o

bezděčné potvrzení faktu poskytnutí úplatku), že „S., státní zástupce, byl můj komplic, dostal ode mě minulý týden *pade* jako pozdrav“. Toto prohlášení, stejně jako v podstatě všechna věci se týkající prohlášení, soud *ohledně skutečnosti, že obž. H. skutečně úplatek poskytl*, nepovažuje za již uváděné „tlachání“, čehož je jasným důkazem vyšetřovací spis v kauze dopravní nehody svědka K., jehož obsah je přesným odrazem toho, co obž. H. po celou dobu sjednával, avizoval či podněcoval; to vše za aktivní účasti obž. Š., který i zprostředkoval poskytnutí úplatku, ale kromě toho zjevně i zprostředkoval pohyb instrukcí obž. H. směrem ke svědku K. (v jednom z hovorů obž. Š. obž. H. přímo potvrdil, že svědek K. to nechává na něm), neboť ten je evidentně s maximální přesností plnil. Není tak oproti argumentaci obhajoby důvodu pochybovat, že tyto základní skutečnosti obž. H. podával věrně. Což platí i o dodatku, který obž. H. učinil při hovoru s M.: „Já jsem spravedlivej, já nejsem jako jinej, já se dělím spravedlivě, půl na půl“. Tento způsob dělení úplatků odpovídá jak – slovy obž. H. řečeno – „spravedlivému“ rozdělení peněz od obž. K., tak i od obž. K., jak bylo prokázáno též o padesátitisícovém úplatku v bodu 4/ rozsudku.

Úplatek ze strany svědka K. z pochopitelných důvodů nepotvrdil ani on sám, když využil svého práva a z důvodu hrozby vlastního trestního stíhání odepřel věcně vypovídat. Z výpovědi jeho manželky, svědkyně K., soud zjistil, že s penězi v jejich rodině až do jeho odsouzení pro zpronevěru skutečně problémy nebyly, měli vysoké úspory a vždy, když jí došly na účtu peníze, svědek K. jednoduše poslal další. Ani samotný zdroj úplatku se tak v jeho případě nereálným určitě nejeví. Jinak výpověď svědkyně K. žádné zásadní poznatky, které by mohly ovlivnit podstatu věci, nepřinesla. Svědkyně nevypovídala o podstatě problému v souladu se skutečným stavem věci – údajně kontakt na soudce se svědkem K. neměli, postup podmíněného zastavení trestního stíhání údajně měl vymyslet svědek K. aj., což může značit i to, že byla jen dezinformována, ovšem znale její výpověď k věci určitě nevyznívala.

Kromě dalších telefonických rozhovorů dokreslujících stále probíhající komunikaci o obou trestních věcech svědka K. proběhl mezi obž. H. a soudním znalcem-toxikologem ing. J. Z. ještě telefonický hovor ze dne 5. 2. 2013, který svým obsahem již přesahuje hranici zákona jakožto jedno z dílčích jednání v souhrnu představujících nadržování svědka K.. Jak jinak si vyložit, pokud bylo v odposleších zaznamenáno, že obž. H. ve stále probíhající trestní věci dopravní nehody telefonoval soudnímu znalci, jenž v této kauze byl formálně přibrán k podání znaleckého posudku ohledně míry ovlivnění svědka K. alkoholem, a výslovně jej žádal, „aby to bylo hezky udělaný“, oslovil jej „zlatíčko“ s tím, že mu tu záležitost chtěl vysvětlit. I tímto jednáním obž. H. aktivně působil ve prospěch svědka K., neboť požadoval, aby jeden z rozhodujících důkazů měl takovou podobu, aby mohlo dojít k uhlazení celé kauzy.

K bodu 7/

Obž. F. byl v tomto případě usvědčen uzavřeným řetězcem nepřímých důkazů, který jako celek dává přesvědčivý obraz o jeho trestné činnosti.

Ve značné míře lze k tomuto bodu výroku rozsudku uvést totéž co k bodu 4/ rozsudku, neboť obhajoba obžalovaného byla vystavěna na stejných principech a soud ji shodně s bodem 4/ rozsudku považuje za zcela neakceptovatelnou, kterážto tedy nemůže představovat spolehlivý základ pro tvorbu rozsudku. Obž. F. vystavěl svou obhajobu na přesvědčování o tom, že a proč bylo jeho rozhodnutí odevzdat věc svědka K. do správního řízení v souladu se

zákonem. Svou obhajobu obž. F. ovšem přizpůsobil zamýšlenému výsledku, tj. postavit vlastní rozhodnutí do lepšího světla, a soud se neztotožnil s tím, že ve skutečnosti opravdu zvažoval to, čím se u soudu hájil, a na základě svobodného rozhodnutí dospěl k závěru o tom, že trestní věc svědka K. nemůže být předložena soudu k rozhodnutí.

V první řadě není-li stíhané jednání z trestnosti z některého ze zákonných důvodů vyloučeno, trestní řád směřuje k postavení podezřelé/obviněné osoby před soud. Tzn. i důvodné podezření ze spáchání trestného činu, bylo-li založeno na dostupném důkazním materiálu, bylo zákonným důvodem pro to, aby ve věci svědka K. byl podán návrh na potrestání, příp. obžaloba. Podezření bylo přitom v tomto případě více než důvodné a důkazní materiál více než pevný. Svědek K. byl z vlastní trestné činnosti, řízení motorového vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost k této činnosti pro zásadní ovlivnění alkoholem, usvědčován celou řadou důkazů. Jak plyne z příslušného spisu, svědek K. se podrobil dechové zkoušce, která stanovila orientační míru alkoholu v jeho krvi po přepočtu – 2,26 promile. Při vyšetření lékařem byl svědek K. exaltovaný, měl překrvené spojivky, jeho dech páchl alkoholem a svědek K. dle lékaře celkově jevil známky požití alkoholu. Není pak divu, že způsob ovládnutí vozidla svědka K. v tomto stavu zaujal policejní hlídku, která jej kontrolovala, protože jím řízené vozidlo jelo neobvykle pomalu a na vozovce kličkovalo. Není s podivem ani to, že svědek K. dle zasahujících policistů těžce artikuloval, nemohl stát rovně na nohou a musel se opírat o své vozidlo, silně z něj byl cítit alkohol.

Všechny tyto okolnosti jednoznačně svědčí o tom, že trestná činnost byla ze strany svědka K. spáchána, přestože se obž. F. snažil přesvědčit o opaku. Výsledek dechové zkoušky je toho sám o sobě důkazem, byť byla provedena jen jedna, neboť není možné nedat ji do souvislosti s dalšími zjištěními ohledně stavu svědka K. v době, kdy manévroval motorovým vozidlem. Přesah hranice 1 promile alkoholu v krvi je v tomto případě natolik značný, že ani možná odchylka dechového analyzátoru Dräger nemůže stlačit možný výsledek případné krevní zkoušky pod tuto hranici, která je dle dlouhodobé judikatury považována za mez, při jejímž dosažení je bez dalšího naplněn znak skutkové podstaty trestného činu, spočívající ve *stavu vylučujícím způsobilost* pro činnost řidiče motorového vozidla. Dlouhodobá a notoricky známá, v praxi standardně a vzhledem k rozšířenosti trestné činnosti dle § 274 tr. zákoníku i *každodenně* aplikovaná soudní praxe vystavená na judikatorní činnosti Nejvyššího soudu ČR přitom spočívá v tom, že stav vylučující způsobilost může být zjištěn i za pomoci jiných důkazních prostředků – důkaz může přinést typicky výpověď svědků, a to vč. policistů, kteří řidiče motorového vozidla kontrolovali, příp. i lékaře provádějícího vyšetření svědka K..

Nic z toho, přestože jde o skutečné notoriety, obž. F. nerespektoval a věc svědka K. uměle vyvedl ze sféry trestního práva do správního řízení, kde věc skončila po téměř stěží uvěřitelném průběhu opravňujícím k úvahám o tom, zda se příslušná úřední osoba nedopustila přinejmenším nedbalostního trestného činu (správní orgán několikrát bezdůvodně akceptoval opakované omluvy svědka K. z nařízených jednání, přestože už v poučení již dopředu označil omluvy svědkem K. uplatněného typu za nezpůsobilé, a když už se správní orgán nacházel v situaci, že jednal i v nepřítomnosti svědka K., nevynesl rozhodnutí a jednání odročil za účelem správní úvahy, aniž by v řízení, jemuž nebyl nikdo přítomen, zjistil cokoli dalšího, než co už bylo známo na jeho počátku), prekluzí přestupku po uplynutí jednorocní lhůty k jeho projednání. Svědek K., který se zjevně dopustil jednání kvalifikovatelného jako trestný čin, tedy i v důsledku postupu obž. F. nebyl sankcionován ani v rovině správní, jeho protizákonné jednání vůči němu nemělo naprosto žádný sankční důsledek. Tomuto selhání veřejnoprávních instrumentů měl svým úředním postupem obž. F. předejít, nikoli je umožnit.

Pokud se obž. F. hájil tím, že takto postupoval, neboť jej k tomu vedla judikatura, pak je třeba vidět, že argumentoval judikaturou dopadající na úplně jiný skutkový stav, již si vytiskl z internetu až v době probíhajícího řízení, byla novějšího data než posuzovaná trestná činnost, a kterou dopravní úsek OSZ P2 a ani jiné příslušné orgány vč. soudů v praxi v případech podobných kauze svědka K. neaplikují. Policisté, kteří na silnicích konají hlídkovou činnost, jsou regulárními svědky toho, co v této souvislosti spatří či jinak zaznamenají. Nevystupují pak totiž jako orgány činné v trestním řízení, nezpracovávají vyšetřovací spis, nekonají výslechy ve věci, v níž podávají svědectví. Jedině tehdy by byl jejich výslech ke zjištění během tvorby spisové dokumentace, kterým by byl obcházen trestní řád co do zákonnosti obstarávání důkazů, vyloučen. I obž. F. sám vypověděl, že byl přítomen hlavním líčením, kde policisté vypovídali, že mají obdobných případů hodně a nepamatují se. Z toho přeci ale jasně vyplývá, že policisté jako svědci navrhováni a vyslýcháni jsou a jejich svědectví je jedním z důkazů, které lze v soudním řízení využít. Zvláště pokud v tomto případě byl podezřelým z trestné činnosti olympijský vítěz v hokeji, svědek F. K., s nímž v automobilu seděl olympijský reprezentant a medailista z mistrovství světa v témže sportu R. Ž. Tím vším pravděpodobnost, že si policisté, popř. lékař provádějící vyšetření, k dané věci budou pamatovat potřebné informace, podstatně vzrůstala, a tím více i očekávání adekvátního výsledku jejich svědectví.

Obž. F. také argumentoval v tom smyslu, že dechová zkouška má být prováděna s dostatečným časovým odstupem od konzumace alkoholu, aby výsledek nebyl zkreslený. K tomu nelze než říci, že jde o argument v tomto případě naprosto marný, protože jednak krátké době po konzumaci alkoholu projevy řidiče nenasvědčovaly, stejně jako to, že určitou dobu muselo trvat pozorování vozidla hlídkujícími policisty, jeho následné zastavení, identifikační úkony a až následně mohla být dechová zkouška prováděna. A i kdyby v tomto smyslu byly pochybnosti, na místě se nacházel spolujezdec R. Ž., a byl tedy k dispozici důkazní prostředek, který mohl i váhající státní zástupce k rozptýlení svých pochybností využít.

Tato obhajoba obž. F. ovšem nebyla jedinou spekulací v rámci jeho výpovědi, když také uvedl, že lékaři v noci (ve formulářích popisujících stav posuzované osoby předvedené policisty k vyšetření při ovlivnění alkoholem) jen „zaškrťávají *jeví, jeví, jeví*“ (známky opilsti). Tím ovšem obžalovaný dehonestoval všechny lékaře sloužící noční službu charakteristikou neschopných a ledabylých figur mechanicky vyplňujících lékařskou dokumentaci zaujatým způsobem, což pochopitelně není možno takto paušalizovat; a už vůbec soud nevěří tomu, že za svou praxi nikdy obžalovaný lékařskou zprávu vypracovanou ve večerních či ranních hodinách nebral v potaz a neargumentoval jí (zvláště na úseku dopravní kriminality).

Obhajobu obžalovaného – který navíc odbyl i písemné vyhotovení odůvodnění rozhodnutí o odevzdání věci do správního řízení, stejně jako odbyl i odůvodnění usnesení ve věci v bodu 4/ rozsudku, v nichž obou neutralizujícími frázemi dezinterpretoval obsah spisu, aby nebyly jeho nezákonné postupy na první pohled odhalitelné (v prvním případě nadto rozhodl dle špatného ustanovení aktuálně účinného trestního řádu, což však skutečně lze přičíst novelizaci trestního řádu nedlouho před skutkem) – tak soud nemohl považovat za svou. Též proto, že v hlavním líčení obžalovaný vypovídal v tom smyslu, že neprůchodnost důkazních materiálů ve věci svědka K. mu byla přímo jasná. V přípravném řízení v písemném prohlášení, jímž obž. F. nahradil svou výpověď k tomuto bodu, však vyslovil pouhý předpoklad, že zřejmě v inkriminované době pro něj nebyly dostupné důkazy dostatečně průkazné. Úbytek paměťové stopy z jistoty na pravděpodobnost však u důvěryhodných

výpovědi nastává v opačném pořadí, tj. nejdříve jistota, až poté pravděpodobnost.

Potud tedy k tomu, že i kdyby obž. F. postupoval v souladu se svým nejlepším vědomím a svědomím, jednal by v případě svědka K. protizákonně. Ovšem v daném případě tím není usvědčující důkazní materiál vyčerpán, neboť byly prokázány další skutečnosti, které signalizují, že obž. F. i v tomto případě jednal vědomě a cíleně ve prospěch svědka K. na základě impulsu od obž. H..

I v případě svědka K. lze hovořit o stejném modu operandi jako v bodu 4/ rozsudku, kdy obž. F. účelově a zcela nezákonně po obdržení podnětu rozhodl ve prospěch podezřelého z trestné činnosti. Tímto podnětem byl dle přesvědčení soudu kontakt ze strany obž. H. navazující na to, že dne 4. 10. 2012 v 1:04 hod., tedy necelou půlhodinu po přistižení svědka K. opilého za volantem motorového vozidla, poslal svědek Š. obž. H. SMS ve znění „Ondro, SOS, cinkni, jestli ještě nespíš“. Téhož dne v 8:18 hod. svědek Š. kontaktoval obž. H. telefonicky a popsal mu podstatu věci. Byly tedy sneseny důkazy pro to, že obž. F. nebyla kooperace s obž. H. na nezákonném ovlivňování konkrétní trestní kauzy cizí (nad rámec bodu 4/ zde soud může spíše již jen na okraj zmínit i zaznamenaný rozhovor mezi obž. H. a obž. M. ze dne 8. 11. 2012, v němž obž. H. hovořil v tom smyslu, že „to dostane Franta F. a zatím všechno, co jsem s ním dělal, klaplo“). Rozhodnutí obž. F. byla opakovaně frapantně nezákonná a co do jejich písemných zpracování v reálném čase i při obhajobě v nynější trestní věci naprosto nevyargumentovaná (resp. podporovaná obž. F. takovým způsobem, že to jen posílilo přesvědčení soudu o tom, že obž. F. jen účelově za každou cenu snáší tvrzení naprosto nepřijatelné povahy, což svědčí o tom, že si byl plně vědom nezákonnosti svého počínání a že nyní jen hledá cestu, jak ze sebe vinu setřást). Tato zjištění v kombinaci se skutečností, že k rozhodnutí ohledně svědka K. došlo poté, co svědek Š. ihned po přistižení svědka K. při nezákonné činnosti vyslal osobě způsobilé ovlivnit pracovní postupy obž. F. opakované signály, které nelze logicky vyložit jinak než jako podněty k nezákonnému postupu ve prospěch svědka K., jsou pevnou součástí okruhu důkazů svědčících o vině obž. F. úmyslnou trestnou činností.

Rovněž vystupování svědků Š. a K. lze považovat za signifikantní ve smyslu vědomého postupu zaměřeného na nezákonné vyřízení hrožících důsledků jízdy svědka K. pod vlivem alkoholu. V době řešení kauzy svědka K. nikdy nebyla do policejního ani správního spisu založena plná moc udělená svědkem Kučerou svědku Šebkovi k zastupování v této věci. V hlavním líčení svědek K., který jinak odmítl věcně vypovídat příznačně s poněkud složitě sdělovaným odkazem na hrozbu vlastního trestního stíhání, uvedl, že svědka Š. tehdy neoslovil jako advokáta, ale jako svého kamaráda. Přesto svědek Š. dodatečně založil do spisu plnou moc datovanou dnem 10. 10. 2012, kterou v žádném typu řízení nikdy neuplatnil, ač byla udělena pro „trestní-přestupkové řízení zahájené 4. 10. 2012“. Uvažovat cca týden po projednávání jednání svědka K., že by se vůbec mohlo jednat o přestupek, bylo ovšem při vědomí všech známých informací možné jedině tehdy, pokud byl ten, kdo takto smýšlel, obeznámen s nezákonným vývojem kauzy.

I motivace k takovému postupu je z provedených důkazů zřetelná. V době činu byla u svědka K. v běhu zkušební doba podmíněného odložení návrhu na potrestání, která mu byla uložena rozhodnutím státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 ZK 126/2012 pro trestný čin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, jak plyne z opisu z evidence Rejstříku trestů. Důsledkem spáchání úmyslného trestného činu ve zkušební době citovaného rozhodnutí by při spravedlivém běhu věci bylo pokračování v trestním řízení a postavení svědka K. před soud i v jeho předchozí trestní kauze. Obhajoba

obž. K., že by i dopravní přešůpek byl během zkušební doby podmíněného odložení návrhu na potrestání důvodem pro jeho dodatečné podání, se nezakládá zcela na skutečnosti, protože přešůpek by nemusel být projednán včas nebo vůbec, což se i stalo, a ani nemusel být Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 10 vůbec zaznamenán, neboť u trestného činu poškozování cizí věci evidenční karta řidiče předmětem zájmu vskutku nebývá. A i kdyby byla, je přeci na první pohled patrný rozdíl v intenzitě porušení zkušební doby spácháním nestejnorodého přešůpku, či spácháním dalšího úmyslného trestného činu.

Celkem tak měl být svědek K. postaven před soud ve dvou trestních věcech a hrozil by mu i přísnější trest zákazu činnosti, řízení motorových vozidel, než v přešůpkovém řízení, v němž je maximální možná výměra sankce zákazu činnosti pětina než v řízení trestním v případě de facto nevyhnutelného uložení tohoto druhu trestu. To se ovšem po zásahu obž. F. nestalo.

K bodu 8/

Skutečnost, že obž. H. vlastnil střelnou zbraň bez povolení, je částečně dokládána už výpovědí samotného obžalovaného, který potvrdil, že zbraň si pořídil už coby diplomat, pak si ji přivezl domů, uložil u rodičů a zapomněl na ni. Dalším důkazem trestné činnosti obžalovaného, nad rámec absence úředního povolení k držení zajištěné zbraně, jejíž charakter jako střelbyschopné krátké palné zbraně byl zjištěn a prokázán znaleckým zkoumáním z odvětví balistiky, je protokol o domovní prohlídce v bytě užívaném i obž. H. v Praze-Střešovicích, v němž bydlí jeho matka. Obž. H. byl v rámci zahájení domovní prohlídky vyzván k vydání věcí důležitých pro trestní řízení, takto byla zajištěna posuzovaná zbraň a její umístění bylo zachyceno i ve fotodokumentaci. O trestné činnosti obž. H. v tomto bodě tak nelze mít pochybnosti již na základě právě uvedených důkazů. Avšak existuje i další důkaz, který obhajobu obž. H. staví do roviny účelové nepravdy, a tím je prostorový odposlech z jednací síně obž. H. na OS P2, kde obž. H. dne 4. 1. 2013 výslovně svědku H. sdělil, že má u své matky uloženu „pistoli s vostrejma“, že mu „propadl zbrojní pas, ten vrátil, ale pistoli ne“. Je tak patrné nejen to, že obž. H. objektivně měl v držení zbraň s náboji, aniž k tomu byl dle zákona oprávněn, ale byl si toho – na rozdíl od toho, jak se hájil – velmi dobře vědom.

Dále k bodům 2/ až 7/

Několik aspektů případu mělo společného jmenovatele napříč jednotlivými skutky.

V tomto ohledu soud na prvním místě poukazuje na výraznou roli nadace HELP, personálně propojenou, jak v prostorových odposleších bezděčně potvrdil i sám obž. H., ale v hlavním líčení např. i svědek H., přes svědka K. s J. H., blízkým přítelem obž. H.. Z celé škály nabízejících se subjektů, které mohly být příjemci finančních částek určených zjednodušeně řečeno na dobročinné účely, však v zaznamenaných trestních věcech podezřelí či obvinění poměrně koncentrovaně skládali peníze právě na účet nadace HELP, kterou dokonce nevidaně „propagovali“ i (někteří) soudci OS P2. Letáky připravené přímo v jednací síni budiž prvním příkladem, dále i svědkyně K. potvrdila zprostředkovanou povědomost o tom, že obž. H. přímo při hlavním líčení vnuknul jednomu z obžalovaných svou představu o tom, kterému subjektu má peníze zaplatit. To odpovídá tomu, že obž. H. opakovaně o tom, že nadaci vybere, v odposleších či prostorových odposleších hovořil – např. ve věci svědka K. či skrze svědka F., kdy obž. H. obž. Š. i svědku S. konkrétně nadaci HELP přímo jmenoval. Jak

vyplývalo z vyšetřovacích trestních spisů v jednotlivých dopravních kauzách, peníze na účet právě této nadace složili svědek K. a rovněž i obž. K. (prostřednictvím své společnosti, což obž. F. v daný okamžik vůbec neřešil, stejně jako nezákonnosti výslechu podezřelého K. pro nezachování práva na obhajobu, což také dokládá, že skutečný přezkum zákonnosti tohoto řízení nebyl u obž. F. na prvním místě). O nadaci HELP obž. H. nepokrytě dle zaznamenaných prostorových odposlechů ze dne 7. 1. 2013 směrem k obž. Š. prohlásil, že „časem uděláme nějakou fakturaci, to zas pro sebe umíme vytáhnout“, což vše dokládá, že nadace HELP byla součástí účelového ovlivňování kauz v nikoli izolovaných případech, ovšem v širším měřítku.

Rozsáhlejší korupční systém, jak byl v jeho části zachycen v tomto případě, potvrzuje i nechuť obž. H. při úvahách, že by OSZ P2 a OS P2 mohly přijít legislativní změnou o svou stávající specializaci na trestnou činnost v dopravě. Tu potvrdil již v přípravném řízení svědek H., dále o ní referovala svědkyně K., která ji zaznamenala coby tehdejší funkcionářka OS P2 poté, co sama tuto změnu podpořila. Obž. H. se v několika případech otevřeně vyjadřoval tak, že přidělení právě k OS P2 je pro něj významným zdrojem vedlejších příjmů. Obž. S. potvrdil, že „občas někomu pomůže s chlastem“, svědkyni S. k jejímu dotazu na finanční výhodnost trestního práva sdělil, že „to umí bravurně, když chce někdo zastavit stíhání pro chlast, domluví se se státním zástupcem“, při rozhovoru s ing. N. dne 17. 1. 2013 ve své kanceláři poté, kdy se pochlubil, jak po intervenci mj. opět J. H. účelově zprostil obžaloby K. B., také uvedl, že tu má zlatý důl a měsíčně si tu bokem přijde tak na 50 tis. Kč; a více než výmluvně obž. H. i obž. Š. vystihovali problematiku při vzájemných rozhovorech.

Dne 30. 10. 2012 poté, co obž. H. řekl obž. Š. o svém možném přidělení k Vrchnímu soudu v Praze, ihned obž. H. hovořil o tom, že „tam by teprve udělali prachy“. A že nemá na mysli legální zdroje, je patrné z toho, že obratem poukázal na svědka S., který dle obž. H. měl na Vrchním soudu v Praze vydělat milióny bokem. Poté dne 12. 11. 2012 oba obžalovaní vedli hovor, z něhož vyplývá, že obž. H. přemítal, že „se sice odstříhne tady s těmi řidičáky, ale tam (na Vrchním soudu v Praze) se berou melouny“, čemuž obž. Š. sekundoval tím, že „tady bereš šušně, ale (tam) bereš jednou za rok, ale podstatně víc“. I pokud se odhlédne jednak od částek či místa, kde měly úplatky být přijímány, a jednak i od toho, že samy o sobě jistě tyto formulace trestné nejsou, pro tuto trestní kauzu je podstatnějším poznáním, že téma korupce bylo pro obž. H. (a zde i pro obž. Š.) běžnou součástí pracovního života. Navíc ještě téhož dne se oba obžalovaní bavili o nestandardním postupu v jiné trestní kauze, kterou obž. Š. v rámci své práce řešil a k níž poznamenal, že „tam taky nějaký drobný budou“. Dne 7. 2. 2013 bylo zase v prostorových odposleších zachyceno, jak obž. H. uvádí obž. Š., že kdyby byly „dopravky a chlast rozhozeny po celé Praze, tak to tady ztrácí smysl, to know-how s tím zastavením (trestního stíhání) by padlo, takže všichni rozumní jsou tady nasraní“. Opět jde tedy o signál, o jak běžnou součást profesního života obž. H. se jednalo, a také že i pro obž. Š. se jednalo o zcela běžný postup při možném řešení vybraných případů. Vysvětlení obž. Š., že se nebavil o úplatcích, ale hovořil o platu a prémiech soudce, pokud byla řeč o miliónech na Vrchním soudu v Praze, soud považuje za bizarní, a to i pokud by řeč nebyla o období všemožného zmrazování a jiného umělého snižování platů soudců. Neboť milióny na vrchním soudu nikdy nebyly, nejsou a lze dosti dobře očekávat, že ani nebudou ekvivalentem desetitisíců dosažitelných na okresním/obvodním soudu, alespoň pokud jde o příjmy vymezené zákonem. Pojem „prémie“ je pak v systému odměňování soudců pojmem od dob komunismu neznámým.

Pokud byla výše citována zaznamenaná snaha obž. Š. dostat se ke státní zástupkyni Č., jednalo se o jednu z dalších živých trestních kauz, u níž obžalovaní H. a Š. vyvíjeli snahu

nijak neupravenou v trestním řádu. Obž. H. sám pak v telefonickém hovoru dne 10. 1. 2013 na žádost advokáta P. Z. o pomoc „známému známého s řízením pod vlivem alkoholu“ potvrdil užitím termínu know-how svoji zaužívanou praxi. Určil čas, kdy se pachatel má dostavit k němu do jednací síně i s podklady, a uvedl rovněž, ať se volající advokát nebojí - že to onoho pachatele bude něco stát. Advokát se očividně nebál, neboť tuto informaci přijal stejně vyrovnaně, jak vyrovnaně se svou žádostí obž. H. oslovoval. Se stejnou samozřejmostí oslovil obž. H. dle prostorového odposlechu ze dne 4. 2. 2013 i kolegyni, soudkyni OS P2, která měla přidělenou kauzu obv. P. R. (dalšího zástupce hokejového prostředí, jemuž obž. H. svým působením pomáhal), jestli by jeho věc nešla podmíněně zastavit. I z těchto příkladů je zřetelné, že protizákonné postupy a klientelistické intervence řešené v nynější kauze nebyly ničím raritním či vybájeným v řečech obž. H., jak mu také přičítala obhajoba. Sklon obž. H. ke snahám o nezákonné metody a obohacení se je naopak patrný také z nabídky, kterou učinil dne 18. 10. 2012 kolegovi z civilního úseku OS P2. Za situace, kdy obž. H. počítal s tím, že bude úspěšnou jeho ústavní stížnost do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kárné žalobě proti němu, totiž oznámil jinému soudci, že hodlá žalovat stát o náhradu nemajetkové újmy ve výši 800 tis. Kč, a pokud ten by mu ji přiznal, dostal by z toho 300 tis. Kč.

Po právní stránce soud hodnotil jednání obž. B. v bodu 1/ jako pokus trestného činu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a trestný čin vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obž. B. pod smyšlenkou možnosti ovlivnit trestní věc svědka J. hodlal na něm vylákat částku 50 tis. Kč, o níž si řekl, čímž by způsobil tzv. větší škodu dle § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Fakticky obž. B. inkasoval částku pouze ve výši 10 tis. Kč, k dokonání trestného činu ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty (§ 209 odst. 3 tr. zákoníku) tak nedošlo, přesto o to obž. B. v reálu již svým jednáním usiloval. Svou snahu získat peněžní obnos alespoň do částky 25 tis. Kč navíc podporoval tím, že svědku N. hrozil uvězněním, které zařídí (s ním údajně kooperující) obž. H.; ale předně hrozil tímtéž, a dle své výpovědi i uložením přísnějších alternativních trestů, svědku J.. Neboli pohružkou těžké újmy jiné nutil, aby konali, jak sám chce, přičemž za těžkou újmu lze bez dalšího považovat nejen hrozící věznění coby vůbec nejpřísnější formu trestního postihu, ale i zpřísnění trestů nespojených s odnětím svobody, neboť i ty závažným způsobem zasahují do osobní sféry člověka (např. co do délky doby, po níž je zakázáno pachateli řídit motorové vozidlo, které je integrální součástí života většiny dospělé populace, či co do výše peněžitého trestu, který zasahuje pachatele ve sféře obživy sebe sama, příp. dalších osob na výživu pachatele odkázaných, či co do délky zkušební doby podmíněného odsouzení, s níž souvisí i doba budoucího zahlazení trestu a výmaz trestu z výpisu z evidence Rejstříku trestů).

V bodu 2/ hodnotil soud jednání obž. H. jako trestný čin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, jelikož obž. H. vyžadoval úplatek za to, že bude z pozice kamaráda, tedy svým reálným vlivem, působit na výkon pravomoci svědka H. vystupujícího zde v pozici soudce. Tedy v pozici úřední osoby, jak ji přímo charakterizuje § 127 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Pokud jde o úplatek, tím se dle § 334 odst. 1 tr. zákoníku rozumí mj. jakákoli neoprávněná výhoda spočívající v přímém majetkovém obohacení, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě a na kterou není nárok. Tuto definici peněžní plnění bezesporu naplňuje, a to jako nejtypičtější způsob poskytnutí neoprávněného prospěchu.

V bodu 3/ spočívá právní kvalifikace jednání obž. H. v trestných činech zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, když obž. H. s cílem sobě samému i dalším osobám (intervenujícímu státnímu zástupci a zjevně ještě i obž. S., byť ten již finanční obnos

inkasoval – „stáhni od Fandy ty prachy a domluvíme se my dva“, „a Franta dostane, ale ode mě a od tebe“) opatřit bezprávný finanční zisk vykonával svou pravomoc soudce způsobem odporujícím zákonu. V konkretizaci porušených právních norem se soud ztotožnil s jejich příležitým vymezením uvedeným již v obžalobě. Obž. H. totiž porušil § 2 odst. 5 tr. řádu, obsahově odkazující na § 1 odst. 1 tr. řádu, podle nichž měl jednat v souladu se svými povinnostmi dle trestního řádu (aby byly trestné činy náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni) tak, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav v rozsahu důležitém pro rozhodnutí. Dle § 2 odst. 6 tr. řádu měl obž. H. hodnotit důkazy dle svého vnitřního přesvědčení po pečlivém uvážení všech okolností případu, čemuž se svévolí rovněž zpronevěřil. Dále postupoval obž. H. v rozporu s povinnostmi soudce, uloženými mu v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, podle nichž je povinností soudce, jenž je při výkonu své funkce nezávislý a je vázán pouze zákonem, vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem; jakož je povinností soudce i vykonávat svou funkci svědomitě a při výkonu funkce se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce či ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, a soudce je povinen prosazovat a obhajovat nezávislost soudnictví a jeho dobrou pověst i odmítnout jakýkoliv vliv, přání nebo žádost, jejichž důsledkem by mohlo být ohrožení nezávislosti soudnictví. Trestného činu dle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku se obž. H. dopustil tím, že prostřednictvím obž. S. v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, již je zákonný výkon funkce soudce a s ním spjatý spořádaný chod soudnictví a výkonu spravedlnosti v prvé řadě, požadoval pro sebe coby soudce rozhodujícího konkrétní trestní věc úplatek (v podrobnostech k pojmům úplatek a úřední osoba, a to i v souvislosti s dalšími pasážemi právního hodnocení, viz výše).

Obž. S. se pak v bodu 3/ dopustil trestných činů nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku a nadržování dle § 336 odst. 1 tr. zákoníku. Jednak totiž přímo přijal úplatek za to, že prostřednictvím obž. H. bude působit (a skutečně i působil) na výkon úřední osoby-soudce, jednak svým jednáním pomáhal pachateli trestného činu, svědku V., v úmyslu umožnit mu uniknutí trestu, který by jej bez jeho intervence postihl. V tomto směru postačuje k trestnosti již to, že záměr obž. S. byl takový, aby se svědku V. dostalo lepšího postavení, který i aktivně (na rozdíl od obž. H.) prosazoval tím, že intervenoval u osoby způsobilé zamýšlený cíl naplnit.

Soud ještě k otázce právní kvalifikace v bodu 3/ výroku rozsudku doplňuje, že se zabýval i eventualitou, že obž. S. byl v podstatě prostředníkem při převádění peněz od nikoli bezpečně zjištěné osoby z okruhu svědka V. ke státnímu zástupci, obž. F. Prokázání tohoto jednání by bylo důvodem pro užití přísnější právní kvalifikace ve smyslu § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, podle okolností eventuálně jako účastenství na této trestné činnosti ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Z momentálního důkazního stavu ale soud neshledal, že by nastíněná situace, byť ji v žádném případě nelze rovnou vyloučit, byla prokázána, a tak užil kvalifikaci dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku s tím, že peníze, které obž. S. předal svědku M., měly sloužit k motivaci právě svědka M., aby se do věci svědka V. svým vlivem vložil, a neměly tedy v představách obž. S. být určeny přímo pro obž. F., jemuž by byly svědkem M. toliko doručeny.

Po právní stránce hodnotil soud jednání obž. H. v bodu 4/ jako první z útoků tvořících spolu s útokem pod bodem 6/ rozsudku pokračující trestný čin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující trestný čin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, v bodu 4/ ještě v souběhu s návodem k trestnému činu zneužití pravomoci úřední

osoby dle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Co se týče trestného činu nadřzování, jehož se obž. H. dopustil aktivní pomocí obž. K., motivovanou snahou, aby se obž. K. vyhnul trestu (ač lze předpokládat, že i trestnímu stíhání samotnému, trestu však každopádně) za řízení motorového vozidla pod zásadním vlivem alkoholu – soud vzal v potaz vývoj judikatorní činnosti Nejvyššího soudu ČR v otázce právní kvalifikace takového jednání sbíhajícího se s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 tr. zákoníku a zcela v souladu se svým přesvědčením aplikoval rozhodnutí velkého senátu trestního kolegia ze dne 26. 3. 2014 pod sp. zn. 15 Tdo 190/2014 o tom, že souběh těchto trestných činů, oproti právnímu názoru do té doby publikovanému, nejenže je možný, ale v případě jeho shledání co do užití právní kvalifikace i vhodný k vystižení celého rozsahu spáchané trestné činnosti. Toto sjednocující rozhodnutí lze dle názoru soudu aplikovat i v případě souběhu trestného činu nadřzování s trestným činem podplacení, který je povahově obdobný především co do objektu trestného činu. Trestného činu podplacení se obž. H. dopustil tím, že obž. F. coby úřední osobě rozhodující v souvislosti s tehdy probíhající trestní kauzou obž. K. poskytl úplatek ve výši 25 tis. Kč za to, že rozhodne kýženým, předem sjednaným způsobem. A vzhledem k tomu, že obž. H. v obž. F. současně vzbudil myšlenku, aby jako úřední osoba postupoval v rozporu se svými zákonnými povinnostmi, dopustil se i návodu k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby.

Jednání obž. M. bylo ze stejného důvodu jako jednání obž. H. právně kvalifikováno jako trestný čin nadřzování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a dále jako trestný čin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku, protože poskytl obž. H. úplatek ve výši celkem 53 tis. Kč jako odměnu za to, že bude svým vlivem působit (a také již i působil) na činného státního zástupce, obž. F., aby rozhodl nastíněným způsobem ve prospěch obž. K. v jeho poslední trestní kauze na úseku dopravy.

Obž. F. spáchal v bodu 4/ první z útoků pokračujícího trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a prvního z útoků pokračujícího přečinu nadřzování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku (oboje spolu s jednáním v bodu 7/ rozsudku), v bodu 4/ ještě v souběhu s trestným činem přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Svou pravomoc obž. F. zneužil tím, že v pozici státního zástupce, tedy úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, vykonával svou pravomoc v rozporu s výše citovanými právními předpisy, a to veden záměrem opatřit neoprávněný prospěch jak sobě – v podobě finančního plnění, tak jinému – obž. K. v podobě absence trestu za jeho aktuální trestnou činnost v dopravě. Konkrétně obž. F. porušil stejně jako obž. H., jak bylo i v tomto případě vhodně vystiženo už v obžalobě, § 2 odst. 5 tr. řádu, obsahově odkazující na § 1 odst. 1 tr. řádu, podle nichž měl jednat v souladu se svými povinnostmi dle trestního řádu (aby byly trestné činy náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni) tak, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav v rozsahu důležitém pro rozhodnutí. Dle § 2 odst. 6 tr. řádu měl obž. F. hodnotit důkazy dle svého vnitřního přesvědčení po pečlivém uvážení všech okolností případu, čemuž se i on svévolí rovněž zpronevěřil. Dále postupoval obž. F. v rozporu s povinnostmi státního zástupce, uloženými mu v § 24 zákona o státním zastupitelství. Tedy rezignoval na povinnosti odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví; zejména postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně, spravedlivě, přičemž jakýkoli vnější zásah nebo jiný vliv, jehož důsledkem by mohlo být porušení některé z těchto povinností, musel odmítnout. Obž. F. nerespektoval ani to, že státní zástupce je při výkonu své funkce povinen vyvarovat se všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování jeho povinností a ohrozit důvěru v nestranný a odborný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce, a že státní zástupce nesmí umožnit, aby jeho funkce byla zneužita k prosazování soukromých zájmů (§ 24 odst. 1, § 24 odst. 2 věta první a věta druhá

písm. c/ zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství).

K trestnému činu nadřování i v tomto případě platí totéž co u obž. H. a M. A konečně trestného činu přijetí úplatku se obž. F. dopustil, jelikož přijal v souvislosti s výkonem pravomoci činného státního zástupce úplatek v podobě částky 25 tis. Kč.

Po právní stránce pak soud v tomto bodu hodnotil jednání obž. K. jako trestný čin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 2 tr. zákoníku, jelikož ve prospěch obž. H. prostřednictvím obž. M. poskytl úplatek ve výši 50 tis. Kč za to, aby působil na obž. F. při výkonu jeho pravomoci státního zástupce při rozhodování trestní věci dopravní nehody obž. K..

Vzhledem k tomu, že jednání obžalovaných se v případě skutku pod bodem 4/ rozsudku ne zcela kryjí, nýbrž i doplňují, soud připomíná, že i v takovémto jednání je třeba spatřovat spolupachatelství ve smyslu § 23 tr. zákoníku. Spolupachatelství předpokládá po objektivní stránce spáchání trestného činu společným jednáním a po subjektivní stránce úmysl k tomu směřující. O společné jednání zde jde tím, že každý z obžalovaných uskutečnil některé z dílčích jednání tak, jak jsou ve skutkové větě rozsudku uvedena, a jež jsou součástí řetězce, jehož jednotlivé články (činnosti) současným působením směřují k přímému vykonání trestného činu a ve svém souhrnu naplňují jeho skutkovou podstatu. K naplnění zákonných podmínek spolupachatelství postačilo částečné přispění toho kterého z obžalovaných, bylo-li vedeno stejným úmyslem jako činnost druhého z nich a je-li tak po objektivní i subjektivní stránce složkou děje tvořícího v souhrnu trestné jednání. Výslovná předchozí dohoda obžalovaných není ani požadována, postačí shoda konkludentní.

V bodu 5/ soud po právní stránce hodnotil jednání obž. H. jako trestný čin nepřímého úplatkářství dle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, jelikož obž. H. vyžadoval úplatek za to, že bude svým reálným vlivem působit na výkon pravomoci obž. F., vystupujícího v pozici státního zástupce. Tedy v pozici úřední osoby, jak ji vymezuje § 127 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Soud se před konečným právním posouzením jednání obž. H. a obž. Š. pod bodem 6/ rozsudku zabýval i možností, zda se spíše nejedná o dva skutky: první ohledně trestní věci svědka K. rozsouzené MS v Praze pod sp. zn. 1 T 2/2012, druhý ohledně trestní kauzy téhož svědka na základě jeho dopravní nehody, kterou způsobil při řízení motorového vozidla při podstatném ovlivnění alkoholem. K této úvaze vedla okolnost, že se jednalo o dvě různé trestní věci, a úřední osoby, které měly být v konečné fázi ovlivněny v rozhodovací činnosti, byly rovněž odlišné. Soud však nakonec věc posoudil ve shodě s obžalobou jako jeden skutek, jehož se cele dopustil obž. H., který svědku K. nadřoval ve snaze mu pomoci v obou trestních věcech, přičemž jeho dílčí jednání měla vůči všem zainteresovaným osobám obdobnou povahu; a nejenže na sebe časově navazovala, ale také se prolínala a v relaci k obž. Š. splývala, pročež se soud v konečné fázi rozhodování přiklonil k posouzení věci ve smyslu jediného skutku. Až v jeho průběhu, konkrétně přinejmenším ode dne 2. 1. 2013, se k probíhající a rozvíjející se trestné činnosti obž. H. ohledně věci zpronevěry přidal jako spolupachatel ve věci dopravní nehody i obž. Š. (přesněji řečeno obž. Š. trestné činnosti obž. H. sekundoval již i ve fázi nezákonného ovlivňování věci zpronevěry, avšak jeho jednání soud v této fázi s ohledem na nedostatek důkazů neshledal ještě trestným – to až stran protizákonného ovlivňování věci dopravní nehody).

I na základě těchto úvah soud posoudil jednání obž. H. v bodu 6/ po právní stránce jako druhý dílčí útok trestného činu nadřování (ve vztahu k prvnímu z nich, popsanému

v bodu 4/ rozsudku) dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jelikož obž. H. – svým působením na soudního znalce, soudce a státní zástupkyni, tedy osoby způsobilé v konečném důsledku podílet se na procesu pozitivního rozhodování ve prospěch obž. K. v obou jeho trestních věcech – jednal cíleně tak, aby mu umožnil uniknout v obou kauzách trestu. Totéž platí co do právního hodnocení jednání obž. Š., avšak s tím rozdílem, že nadřezování svědka K. u něj soud považuje za prokázané až od fáze intenzivního řešení kauzy dopravní nehody (v tomto rozsudku výrok 6/ věta za středníkem), vč. participace na obstarání a předávání úplatku, kdy již i obž. Š. nebyl jen pouhým příjemcem informací o výsledcích snahy obž. H. (alespoň pokud jde o prokázaný skutkový stav) či účastníkem hovorů, které toliko dokreslují snahu o ovlivnění, ale nepředstavují samy o sobě aktivní působení, resp. opomenutí takového jednání, k němuž by byl obž. Š. povinován. Na právní kvalifikaci dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku toto „opožděné“ přistoupení obž. Š. k již probíhající trestné činnosti obž. H. nemá vliv.

Oba obžalovaní pak shodně spáchali i trestný čin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, jelikož v souvislosti s trestním řízením proti svědka K. stran jeho dopravní nehody státnímu zástupci, formálně tedy úřední osobě, poskytli úplatek. Z eventualit uvedených v § 332 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož lze tento trestný čin spáchat poskytnutím, nabídkou nebo slibem úplatku, soud do právní věty výroku rozsudku promítl tu nejzávažnější z těchto eventualit, tedy poskytnutí úplatku coby konečnou fázi realizace korupčního jednání ve vztahu k uplácené osobě. Oba obžalovaní se v tomto bodu dle názoru soudu, který jednání obž. Š. posoudil přísněji než obžaloba podaná pro účastenství na tomto trestném činu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, dopustili trestného jednání již jako spolupachatelé, když i obž. Š. se kromě organizování jednání svědka K. vůči policejnímu orgánu přímo podílel na poskytnutí úplatku – od jeho zajištění od svědka K. přes jeho doručení obž. H., který věc se svědkem S. sjednával a byl s ním v tomto směru v kontaktu, to vše s vědomím, k čemu a pro koho je úplatek určen. Dílčí jednání toho kterého z obžalovaných tak tvoří sjednocený celek ve smyslu § 23 tr. zákoníku (viz právní hodnocení jednání v bodu 4/ *in fine*).

V bodu 7/ hodnotil soud jednání obž. F. po právní stránce jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a pokračujícího trestného činu nadřezování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku (ve vztahu k právní kvalifikaci uvedené v bodu 4/ rozsudku), a to z týchž důvodů, jak byly vymezeny v části odůvodnění zabývající se právním hodnocením jednání obž. F. popsáno v bodu 4/ výroku tohoto rozsudku (jen nikoli ve vztahu k obž. K., ale ve vztahu k rozhodnutí o odevzdání věci svědka K. do přestupkového řízení).

V bodu 8/ po právní stránce kvalifikoval soud jednání obž. H. jako trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, protože obž. H. přechovával střelnou zbraň, konkrétně pistolí, aniž k tomu byl oprávněn v souladu s právními předpisy tuto oblast upravujícími.

Při úvahách o **druhu a výši trestu** soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu.

Obž. B., jenž porušil společenský zájem na ochraně majetku a na ochraně svobody rozhodování osob, přitěžuje, že se trestného činu vydírání dopustil vůči dvěma osobám a dopustil se celkem dvou trestných činů. Na druhou stranu mu polehčuje, že trestný čin dle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku dospěl toliko do stadia pokusu a obž. B. se k jeho spáchání zcela doznal (byť celkově vzato jeho doznání jako úplné soud zhodnotit nemohl, neboť

nezahrnovalo trestný čin dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku). Za této situace soud shledal, že je možno uložit obž. B. úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, tedy ještě při dolní hranici zákonné trestní sazby, již byl ohrožen, i přes jistou tendenci obžalovaného k páčání trestné činnosti, kterou při hodnocení jeho osoby při zvážení mnoha trestných činů zachycených v opisu z evidence Rejstříku trestů nešlo přehlédnout. Tento sklon obžalovaného, ač jde především o trestnou činnost staršího data, soud zohlednil při výměře zkušební doby, která je svým trváním již relativně delší, tříletá. Přestože je obž. B. zdravotně handicapován na zraku, soud v hlavním líčení ani při předchozím seznamování se s obsahem odposlechlů nemohl nepostřehnout, že verbální schopnosti, v nichž tkví podstata jeho trestné činnosti, nejsou u obž. B. zasaženy vůbec a i při uváděném zdravotním oslabení není zdaleka vyloučeno jejich uplatnění v obdobných souvislostech, pro něž byl obž. B. shledán vinným. I proto výměra zkušební doby musí soudu umožnit dostatečně dlouhé sledování jeho chování po právní moci rozsudku.

Peněžitý trest, který byl obž. B. navržen státní zástupkyní, s ohledem na charakter trestné činnosti i reálné obohacení se jejím spácháním, se skutečně nabízí jako vhodný prostředek trestní represe, nicméně v daném případě přistoupil k rozhodovacímu procesu fakt, že obž. B. prochází oddlužením po tzv. osobním bankrotu, a uložením peněžitého trestu by byl tento postup zasažen v neprospěch stávajících věřitelů. A prokazatelná majetková situace obtížně výdělků schopného obžalovaného současně není taková, aby uložení peněžitého trestu nebylo spjato se značným rizikem jeho nedobytnosti, čímž by se soud dostal při případném ukládání tohoto druhu trestu do kolize s § 68 odst. 6 tr. zákoníku.

Obž. H. – jenž porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu před korupcí, zájem na potlačování zločinnosti, zájem na řádném výkonu pravomoci úředních osob a zájem na kontrolovaném oběhu střelných zbraní a střeliva a s tím související ochraně bezpečnosti lidí – kvalifikovaně nepolehčuje prakticky žádná okolnost případu. K jednání v bodu 4/ rozsudku se sice obž. H., jsa v tomto bodu drtivě usvědčován, doznal, nicméně v kontextu celé trestné činnosti se jedná o doznání pouze dílčí, ač před soudkyní rozhodující o vazbě obž. H. paušálně i k dalším bodům obžaloby uváděl, že se doznává. To však soud přičítá spíše tíze situace již těsně před samotným rozhodnutím o vazbě než bezvýhradnému doznání, jelikož jen nedlouho předtím při prvotním výslechu po sdělení obvinění obž. H. (kromě nynějšího bodu 4/ rozsudku, kde trestnou činnost doznal) sice připustil určitá jednání, rozhodně ale ne trestnou činnost korupčního charakteru. Taková výpověď obžalovaného tak má k úplnému doznání dosti daleko a nelze jí při posuzování polehčujících okolností připisovat větší než částečný (ve vztahu k celku menšinový) význam. V této souvislosti soud připomíná znění § 41 písm. l) tr. zákoníku, podle něž je polehčující okolností napomáhání při objasňování vlastní trestné činnosti nebo významné přispění k objasnění trestné činnosti jiného. S ohledem na rozsah spáchané trestné činnosti o jakémkoli skutečně významnějším příspěvku či nápomoci ve smyslu § 41 písm. l) tr. zákoníku nelze hovořit.

Ač obž. H. slovně vyjádřil nad svým jednáním lítost, faktický odraz lítosti *upřímné*, aby bylo možno reálně uvažovat o polehčující okolnosti dle § 41 písm. n) tr. zákoníku, soud rovněž nezaznamenal. To souvisí nejen s předešlým rozebraným ustanovením § 41 písm. l) tr. zákoníku, jehož naplněním obžalovaný svou lítost, byla-li by upřímná, mohl zřetelně demonstrovat, ale např. také s tím, že i přes své (opět jen slovně, nikoli fakticky vyjádřené) údajné odhodlání rezignovat okamžitě na funkci soudce, které obž. H. uvedl při svém prvním výslechu po sdělení obvinění, tak obž. H. po dobu dvou a půl roku neučinil. Což nebylo jeho povinností (snad jediné morální, avšak vyšší stupeň morálních kvalit obž. H. nikterak

viditelně najevo nedával ani v dostupných podkladech) a soud jej k takovému kroku nemůže a nechce jakkoli nutit, nicméně z toho, jak se obž. H. k celé problematice postavil (tedy že přes vědomí, že i to, co doznal, představuje důvod pro zánik jeho funkce v okamžiku právní moci odsuzujícího rozhodnutí, upřednostňuje vlastní zájmy, lpí na svém postavení zaručujícím stále se prodlužující setrvání ve funkci, stabilní příjem z pozice soudce „pouze“ dočasně zproštěného funkce, blokování místa soudce v systému), soud neshledává kvalifikovanou polehčující okolnost upřímné lítosti nad spáchanou trestnou činností, ale spíše lítostí nad sebou sama a nad situací, v níž se obž. H. vlastním zaviněním ocitl.

Ani polehčující okolnost dle § 41 písm. o) tr. zákoníku soud neshledal, byť by se mohlo zdát, že při dosavadní trestní bezúhonnosti by se dalo obž. H. vedení řádného života přičítat. Evidence Rejstříku trestů však není jediným zdrojem poznání, zda pachatel trestného činu před jeho spáchaním žil řádným životem, a v daném případě soud musel zohlednit i to, že obž. H. byl nedlouho před trestnou činností shledán vinným a sankcionován za kárné provinění. Tedy protizákonné jednání také bezprostředně související s výkonem funkce soudce, navíc spáchané jednáním ne vzdáleným tomu, pro co nyní obž. H. stanul před soudem. Vedení řádného života také soud může jen stěží spatřovat u osoby, jejíž charakteristika je takového rázu, jako bude rozebráno níže.

Už typová škodlivost posuzované trestné činnosti je vysoká, což o to více platí pro konkrétní škodlivost trestného jednání obž. H. při zvážení následujících okolností. Obž. H. totiž přitěžuje, že se svým jednáním dopustil hned osmi trestných činů (přitěžující okolnost dle § 42 písm. n/ tr. zákoníku; z toho dvou pokračujících trestných činů a jednoho tzv. zvlášť závažného zločinu), a to v pozici soudce, jejíž celospolečenský význam a funkci svým prospěchářstvím zcela devalvoval. Svého postavení soudce obž. H. při páchaní trestné činnosti zneužíval, když mu její spáchaní funkce soudce přinejmenším usnadnila, což mu soud jako přitěžující okolnost dle § 42 písm. f) tr. zákoníku klade k tíži u těch trestných činů, kde zneužití formálního postavení obž. H. není přímo znakem skutkové podstaty daného trestného činu. Soud se v tomto směru zcela ztotožnil s podrobným rozbořem škodlivosti spáchané trestné činnosti ve vztahu k faktu, že se jí obž. H. dopustil jako soudce, jak byl formulován již v obžalobě. Úředních osob je celá škála a jejich postavení ve veřejné sféře se různí. Funkce soudce coby ústavního činitele v této hierarchii stojí na čelném místě, což se odráží i v systematickém výkladu ustanovení § 127 odst. 1 tr. zákoníku, který pro účely trestního práva vymezuje úřední osoby a soudce řadí na čelní pozici.

Soudní moc je jednou ze tří složek dělby moci v demokratickém státě, soudce v rámci rozhodovací činnosti disponuje značným vlivem na životy ostatních osob, požívá důvěry v uplatňování principů spravedlnosti, cti a morálky. Obž. H. ve všech těchto ohledech naprosto selhal, ze své funkce učinil prostředek pro majetkové obohacení jiných osob i sebe sama, jakož i prostředek posilování vlastní vlivové sféry, postupoval rozsáhle klientelisticky, zcela bez ohledu na význam a účel svého postavení, bez ohledu na to, jaké hodnoty mají být soudci při výkonu funkce vlastní. Osoby, které jej kontaktovaly v zájmu nezákonného postupu zejm. v případech pachatelů trestné činnosti v dopravě, obž. H. kontaktovaly zcela suverénně, tedy dobře z dřívějšíka znalí možností, které se jim u obž. H. otvíraly, bez obav z odmítnutí či dokonce hrozby vlastního trestního stíhání. A stejně bezostyšně a cílevědomě se následně choval i obž. H.. Přitom se nejednalo se o žádné nahodilé, situační selhání, ale déledobé, soustavné (v tentýž pracovní den bylo ve schopnostech obž. H. pracovat na nezákonném ovlivnění i tří trestních kauz současně) upřednostňování vlastních zájmů, či přeneseně zájmů dalších osob – pachatelů trestné činnosti (!) a zprostředkovatelů těchto „služeb“, obvykle z řad nečestných zástupců advokacie. Veškeré trestné činnosti obž. H. je pak vlastní, že se jí

dopustil s rozmyslem (§ 42 písm a/ tr. zákoníku) a v nejtěžší formě zavinění, tj. v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jelikož nejenže si coby právně vzdělaná osoba s letitou praxí soudce byl vědom možného ohrožení či porušení zájmů chráněných zákonem, ale obž. H. tyto chráněné zájmy porušovat chtěl. Trestná činnost pod bodem 8/ rozsudku pak ještě byla páchána dlouhodobě ve smyslu přitěžující okolnosti dle § 42 písm. n) tr. zákoníku.

Pominout nelze ani kontext, v němž se obž. H. posuzované trestné činnosti dopouštěl. Stalo se tak v době, kdy i bez jeho „příspěvní“ byla víra v řádný výkon justice ve vnímání veřejnosti ne pouze zanedbatelně – ač v naprosté většině případů nikoli z objektivních příčin – narušena, a z výstupů z důkazního řízení lze konstatovat, že v jeho případě šlo o součást ještě rozsáhlejšího bezprávného jednání (ne nezbytně vždy v rozporu přímo s trestním zákoníkem), neboť i v dalších případech, než které byly předmětem tohoto řízení, byla jeho otevřenost nestandardní spolupráci s osobami zvenčí systému seznatelná. Obž. H. byl ze skupiny obžalovaných jediným jejím „stálým členem“, jímž nebo i skrze něhož byla trestná činnost páchána.

(Nutno k tomu poznamenat, že stávající a snad již přežitý systém velmi široké specializace, kdy jen několika málo osobám na OS P2 a na OSZ P2 je právní úpravou svěřena problematika trestné činnosti v dopravě v tom nejširším rozsahu na celém území Prahy, nejen při způsobení některé z forem ublížení na zdraví, byl podstatným faktorem pro rozvinutí nyní posuzované trestné činnosti a hrozí tímž i kdykoli v budoucnu, ocitne-li se v systému osoba s podobně nízkým prahem morálních kvalit jako obž. H.).

Obžalovaný pak nese takovou osobní charakteristiku, že také proto jakékoli výraznější vstřícnosti ze strany soudu nezasluhuje. Jak jinak totiž hodnotit osobu pachatele, který i při svém právnickém vzdělání a praxi soudce (a to jen co je k němu známo z tohoto trestního spisu, který se zabýval pouze poměrně krátkou výsečí života obžalovaného): pomstychtivě chce znečistit výkaly bydliště jeho kolegyně-soudkyně, jejíž profesní vidění je od toho jeho zcela odlišné, tj. takové, jakým by být mělo; jednáním ne příliš vzdáleným vydírání se snaží přimět svého dlužníka ke splacení dluhu – např. pomocí již vytištěných anonymních cedulí zamýšlených umístit je v domě dlužníka, hrozbou znevážení jeho dětí mezi jejich vrstevníky; opakovaně zjednává novináře, aby publikovali články sledující jeho vlastní zájmy, či příp. zájmy Jana H., a dehonestující jiné osoby; radí potencionálnímu pachateli trestného činu, který stojí před jiným soudem, že nejlepší je „zatloukat a zatloukat“, a pokud by to nevyšlo, slibuje mu zkusit pomoci v odvolacím řízení; domlouvá se soudcem vrchního soudu coby členem zkušební komise protekční postavení své známé při advokátních zkouškách tak, aby u nich v každém případě obstála; sděluje osobám zvnějšku detaily vztahující se k činnosti soudu, vč. toho, že detailně popisuje, jak zprostil exponovaného politika obžaloby pod příslibem zisku pozice v diplomacii a pod příslibem dalších výhod pro zprostředkovatele (i při případné úvaze, že právě takto se věci neměly, by šlo o nevídané vybočení z normálu očekávatelného zvláště u soudce, bezpochyby znalého obsahu zákona o soudech a soudcích).

Za daného stavu věci soud shledal, že pro jakékoli výchovné působení na obž. H. v podobě obhajobou či zájmovým sdružením navrhovaného podmíněně odloženého trestu odnětí svobody (příp. v kombinaci s dalšími tresty, z nichž však obhajobou navrhované uložení trestu domácího vězení vedle podmíněně odloženého trestu odnětí svobody přímo vylučuje ustanovení § 53 odst. 1 tr. zákoníku) absolutně není dán prostor a uložený trest musí nutně spočívat v ničím nepodmíněném odnětí svobody. Převaha přitěžujících okolností a jejich negativní význam jsou mimořádně výrazné, zatímco k dobru obž. H. není téměř čeho přičítat - krom čistého opisu z evidence Rejstříku trestů (nikoli však vedení řádného života

coby polehčující okolnosti, jak bylo uvedeno výše) a částečného doznání k malé části jednání, která ovšem už v té době byla podrobně důkazně zmapována, a tak z pohledu ukládání trestu doznání k části podstatně většího celku není možno přeceňovat. Popsané situaci odpovídá uložení úhrnného trestu dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku za veškerou sbíhající se trestnou činnost, vyměřeného v polovině zákonné trestní sazby, již byl obžalovaný ohrožen, tedy ve výměře 6 roků a 6 měsíců.

Uložením trestu ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby by soud při závažnosti učiněných zjištění rezignoval na výrazně zvýšenou konkrétní škodlivost jednání obžalovaného, zejm. pokud jde o jeho postavení, v němž spáchal neobvykle velké množství trestných činů. K úvahám obhajoby, vymezujícím se k návrhu uložení trestu ze strany státní zástupkyně, že jde o návrh nepřiměřený, soud poznamenává, že za nepřiměřený je nutno považovat spíše návrh na uložení trestu odnětí svobody na samé dolní hranici trestní sazby, jak jej navrhovala obžaloba, a ještě podmíněně odložený. Argumentovala-li obhajoba v tomto směru zdravotním stavem obž. H. a pokročilým věkem jeho matky, nelze než připomenout, že řadu zdravotních obtíží měl obžalovaný již v době páchaní trestné činnosti, v níž jej však evidentně nelimitovaly. I věk matky obžalovaného byl vysoký již v době trestné činnosti, aniž by to na obžalovaného mělo vliv. Uvědomit si veškeré konsekvence si tedy obžalovaný mohl a měl již v době, kdy zhusta překračoval trestní normy.

Pro výkon trestu mohl být obž. H. v souladu s primárními zákonnými parametry (dle § 56 odst. 2 písm. c/ tr. zákoníku) zařazen do věznice s ostrahou. Nicméně soud vzal v potaz fakt, že obžalovaný dosud vězněn nikdy nebyl, jakož i skladbu odsouzených v jednotlivých typech věznic, a využil moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, na jehož základě zařadil obžalovaného do mírnější věznice s dozorem.

Dle § 39 odst. 7 tr. zákoníku získal-li nebo snažil-li se získat pachatel trestným činem majetkový prospěch, přihlédne k tomu soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry; jestliže to nevyklučují jeho majetkové nebo osobní poměry, uloží mu s přihlédnutím k výši takového majetkového prospěchu některý z trestů, který ho postihne na majetku (což je ustanovení, které implikovalo ukládání trestu i u dalších obžalovaných). Zcela namístě je tak v případě obž. H. i uložení trestu peněžitého, a to v počtu 350 denních sazeb, také přibližně kolem poloviny zákonného rozpětí, po 1000 Kč s ohledem na přibližné denní výdělků obžalovaného (§ 68 odst. 3 tr. zákoníku) a jeho celkovou majetkovou situaci, evidentně způsobilou pro uložení takto stanoveného trestu vzhledem ke složené peněžité záruce ve výši 0,5 mil. Kč.

S uložení peněžitého trestu je spjato i uložení náhradního trestu odnětí svobody pro případ jeho nevykonání, což soud učinil (15 měsíců odnětí svobody), avšak realisticky nelze u obž. H. očekávat právě díky možnému použití kauce i pro účely úhrady peněžitého trestu.

Obžalovanému byl uložen také trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty dle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném v době spáchání trestného činu, a to zajištěné pistole i s náboji. Vzhledem k tomu, že náležejí osobě bez příslušného dispozičního oprávnění, a věci bylo užito ke spáchání trestné činnosti, je namístě vyřazení z oběhu, aby se obdobná situace nemohla opakovat.

Vzhledem k této podobě výroku o trestu není možno uvažovat o tom, že by obž. H. mohl kdykoli v budoucnu ještě splňovat podmínky pro výkon funkce soudce, mezi něž se řadí mj. bezúhonnost, morální předpoklady a věk do 70 let (kumulativně). Proto se soud formálně ani materiálně nezabýval úvahami nad uložení trestu zákazu činnosti, navrhovaného státní

zástupkyní, jelikož tohoto efektu bude dosaženo bez dalšího.

Obž. S. svým jednáním porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu před korupcí a zájem na potlačování zločinnosti. Spáchal v nyní projednávané věci dva trestné činy a trest mu je ukládán celkem za tři trestné činy, jelikož se jedná o trest souhrnný dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, neboť nyní posuzované trestné činnosti se dopustil dříve, než bylo vyhlášeno odsuzující rozhodnutí v trestní věci Okresního soudu Praha-východ ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 264/2014 (výrok o trestu z uvedeného odsouzení byl současně zrušen a nahrazen jediným výrokem o trestu). Všechny těchto trestných činů se obžalovaný dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, a to pro trestnou činnost mj. dle § 214 tr. zákoníku, tedy totožnou, pro niž je mu i v tento okamžik ukládán trest souhrnný. Už jen proto je nezbytné ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, jelikož obž. S. nedbal, že i přes jeho trestní historii svědčící o tom, že i on už má nepochybnou tendenci k protizákonnému jednání, mu byl v minulosti ukládán ještě benevolentní trest nespojený přímo s odnětím svobody. Naopak běh zkušební doby jej ponechal dosti apatickým, když se v ní dopustil jednak speciální recidivy, a předně korupčního jednání, na jehož základě mělo být u orgánu činného v trestním řízení ovlivněno trestní řízení jiné osoby, z čehož sám měl finanční prospěch.

Obž. S. byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody až na 4 léta a i v jeho případě, při zohlednění jeho sklonů k různorodé trestné činnosti zaměřené na zisk, bez ohledu na předchozí varovná rozhodnutí soudu jednal s rozmyslem, v přímém úmyslu porušit chráněné zájmy více trestnými činy; a zároveň při absenci polehčujících okolností dospěl soud k závěru, že přílehavou je výměra trestu v polovině zákonné trestní sazby, tedy ve výměře dvou roků.

I obž. S. mohl být zařazen do věznice s ostrahou dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jelikož trest je mu ukládán za úmyslnou trestnou činnost, přičemž ve výkonu trestu odnětí svobody už se pro úmyslnou trestnou činnost nacházel. Stalo se tak však naposledy před více než 30 lety, což je doba natolik dlouhá, aby i v tomto případě došlo k využití moderačního ustanovení dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku a zařazení obž. S. do věznice s dozorem.

Vzhledem k finančnímu zisku obž. S. z trestné činnosti mu byl uložen i trest peněžité, a to vzhledem k jeho horším majetkovým poměrům, které však nejsou beznadějně ve vztahu k vykonání tohoto druhu trestu (obž. S. deklaroval alespoň nižší příjem, z něhož úhrada trestu přichází v úvahu). Nebude-li peněžité trest v celkové výměře 25 tis. Kč (100 denních sazeb po 250 Kč) vykonán řádně a včas, byl soudem stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, který by v tom případě musel obžalovaný vykonat v příslušné věznici.

Také obž. K., který svým jednáním porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu před korupcí, už projevil viditelnou neúctu k dodržování zákonných a morálních pravidel, kterou soud při hodnocení jeho osoby, při zohlednění opisu z evidence Rejstříku trestů, nemohl přehlédnout. Částka 53 tis. Kč na úplatcích přitom pocházela z jeho vlastních zdrojů a hodlal jí zamezit řádnému potrestání vlastní recidivní trestné činnosti. K tomu alibisticky použil dalších dvou osob (obž. M. a další osobu, dle obž. M. již zesnulého J. Z). To tedy osobnostní kvality obž. K. staví do špatného světla, k čemuž soud také při ukládání trestu přihlédl. Nadto i obž. K. jednal v tzv. přímém úmyslu coby nejtěžší formě zavinění a jednal po předchozím uvážení ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky „vykoupení se“ z důsledků spáchané trestné činnosti (přítěžující okolnosti dle § 42 písm. a/, b/ tr. zákoníku). V situaci, kdy způsob obhajoby obž. K. zapříčinil absenci alespoň

některé z nabízejících se polehčujících okolností, soud obž. K. ukládal již nepodmíněný trest odnětí svobody, a to vzhledem k tomu, že tímto druhem trestu na něj soud dosud nepůsobil, ještě pod polovinou zákonné trestní sazby až dvou let odnětí svobody, již byl ohrožen – ve výměře 10 měsíců.

Dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl obž. K. pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem, jelikož se jedná o prvovězňného pachatele úmyslné trestné činnosti, jemuž byl trest uložen ve výměře ne delší tři roků.

I obž. K. svým jednáním, jímž jinému přivodil majetkový prospěch, naplňuje všechny podmínky, aby byl potrestán peněžitým trestem. Počet denních sazeb 100 byl vyměřen při dolní hranici zákonného rozpětí, denní sazba 2400 Kč vychází z odhadu učiněného dle § 68 odst. 4 tr. zákoníku (snadné obstarání vyšší částky je u obž. K. zřejmé už ze spáchané trestné činnosti, a tak výměra celkem 240 tis. Kč nikterak nepřiměřeně nepůsobí). Nebude-li peněžitý trest vykonán řádně a ve stanoveném termínu, vykoná obž. K. ještě náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců.

V případě obž. M., jenž svým jednáním porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu před korupcí a zájem na potlačování zločinnosti, soud konstatuje převahu významu okolností polehčujících nad přitěžujícími. Finanční prostředky poskytnuté obž. M. obž. H. nebyly jeho vlastními penězi. Obž. M. je z pohledu polehčující okolnosti dle § 41 písm. o) tr. zákoníku osobou vedoucí do spáchaní trestné činnosti řádný život, jejího spáchaní dle názoru soudu dostatečně přesvědčivě litoval (§ 41 písm. n/ tr. zákoníku) a rovněž jeho doznání soud hodnotí jako významnou polehčující okolnost případu (§ 41 písm. l/ tr. zákoníku). Obž. M. také jako jeden z mála obžalovaných projevil vůči své trestné činnosti v hlavním líčení zcela racionální přístup, který soud při využití zásady bezprostřednosti rovněž zohlednil. Těmito faktory svědčícími obž. M. ku prospěchu byly do značné míry eliminovány (nikoli neutralizovány) okolnosti jdoucí obž. M. k tíži, kdy i on jednal plánovitě, jsa podvkráte dopředu vybaven peněžními prostředky na ovlivnění jednání soudce přímo v jeho kanceláři (byť poprvé je z příručního zavazadla vytáhla jiná osoba, leč na základě aktivity obž. M., a předně při jeho celkové znalosti věci). Jednal tedy rovněž v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a svým jednáním se dopustil hned dvou trestných činů.

Avizované polehčující okolnosti umožnily ukládat obž. M. mírnější druhy a výměry trestu, které mají obžalovaného vyvarovat další trestné činnosti hrozbou nepodmíněného trestu odnětí svobody, a rovněž jej i represivně zasáhnout, a to na majetku. Obžalovanému tak byl uložen sedmiměsíční úhrnný trest odnětí svobody výrazněji v dolní polovině zákonné trestní sazby, již byl ohrožen, a výkon trestu byl podmíněně odložen na spíše kratší zkušební dobu v trvání dvou roků. K tomu byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře celkem 100 tis. Kč (nižší výměra počtu 100 denních sazeb a adekvátní výše 1000 Kč co do každé denní sazby, určená i za využití § 68 odst. 4 tr. zákoníku). Pro případ nezaplacení peněžitého trestu dle rozhodnutí soudu by se obž. M. ohrožoval výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 5 měsíců.

Uložením alternativního způsobu potrestání – rozuměno alternativního ve vztahu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, jímž byl i obž. M. rozhodně potencionálně ohrožen – soud zohlednil vše, co při ukládání trestu ve prospěch obž. M. zohlednit mohl, a neztotožnil se s jeho návrhem na podmíněné zastavení trestního stíhání. Tento postup je možno aplikovat za podmínek uvedených v § 307 odst. 1, ev. odst. 2 tr. řádu, mezi nimiž ovšem figuruje i

podmínka, že s přihlédnutím k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Tak tomu však v tomto případě není. Vždyť obž. M. coby právně vzdělaný člověk s dlouholetou praxí v oboru aktivně působil na soudce ve formě dvou peněžních částek, jimiž se snažil ovlivnit řádné vyřešení případu pachatele trestné činnosti, jejíž parametry velmi dobře znal, a svým jednáním spáchal dva trestné činy. To ovšem nejsou okolnosti, které by soud mohl přehlížet a opomíjet při hodnocení možnosti ukládání trestu či aplikace eventuálního odklonu. Naopak jde o okolnosti zvýšené závažnosti a jediné adekvátním přístupem k trestnímu řízení se obž. M. vystříhal uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, čímž vzhledem k okolnostem spáchání trestné činnosti a její zvýšené škodlivosti dosáhl maxima možného, neboť o bagatelní záležitost se rozhodně nejednalo.

U obž. M. daný výrok o trestu rovněž znamená nemožnost výkonu profese, v níž se dopustil tak výrazného selhání. S ohledem na to, že toliko omezenou dobu trvání tohoto – z pohledu obž. M. neblahého, nicméně zcela adekvátního – důsledku spáchání trestné činnosti soud považuje za dostatečnou již při stávající formulaci výroku o trestu, nezabýval se již dále úvahami o případných možnostech ukládání trestu zákazu činnosti. To i při vědomí, že na rozdíl od zákona o soudech a soudcích i zákona o státním zastupitelství neobsahuje zákon o advokacii ve svých ustanoveních o tom, kdo se může stát advokátem a za jakých podmínek, explicitní požadavek na morální čistotu uchazeče o tuto profesi.

Obž. F. svým jednáním porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věcí obecného zájmu před korupcí, zájem na potlačování zločinnosti a zájem na řádném výkonu pravomoci úředních osob. Polehčuje mu jeho bezúhonnost, čímž je však v důsledku jím zvoleného způsobu obhajoby výčet polehčujících okolností vyčerpán (soud tím ani obž. F. neupírá jeho právo na takový způsob obhajoby, který uzná za vhodný, pokud jím jiného křivě neobviňuje z trestného činu, nicméně současně soud poznamenává, že je právem a povinností soudu zároveň na uplatněnou obhajobu a její konkrétní podobu adekvátně reagovat). Obž. F. se v pozici státního zástupce dopustil celkem tří trestných činů, z toho dvou pokračujících více útoky a jednoho tzv. zvláště závažného zločinu. I on jednal v přímém úmyslu veškerou stíhanou trestnou činnost spáchat, a tedy i u něj se jedná o nejtěžší formu zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Trestné činnosti se dopustil po předchozím uvážení, zjevně nikoli situačním selháním. Také jemu nutno v části trestné činnosti, kde nejde o znak skutkové podstaty trestného činu, klást za vinu to, že k trestné činnosti zneužil své funkce. Jedná se přitom o trestnou činnost významné typové závažnosti a konkrétní škodlivost jeho jednání je již velmi výrazně zvýšena. Rovněž obž. F. postupoval v naprosto zásadním rozporu s trestními normami, které sám měl ctít a prosazovat. Trestným jednáním navíc obž. F. dosáhl i reálného zisku. I v tomto ohledu soud připomíná již v obžalobě zcela výstižně popsany význam pozice státního zástupce, důvěru v něj kladenou, pravomoci ovlivňující zásadním způsobem osudy jiných lidí. Ve všech těchto směrech obž. F. zklamal a svůj post zneužil ve prospěch kriminální činnosti, již se zařadil mezi ty, které pro jejich vlastní trestnou činnost stíhal.

Přísnýma očima pak soud pohlíží na přístup obž. F. k věci jako takové, z něhož je obecně možno vyčíst, zda vůbec, příp. do jaké míry, si ten který obžalovaný vzal z konfrontace s důsledky spáchání trestné činnosti ponaučení, jaká je míra jeho sebereflexe a co z učiněných poznatků možno vyvozovat do budoucna, zejm. z pohledu faktorů rozhodných pro ukládání trestu. Nelze pak než konstatovat, že obž. F. se projevil jako osoba zcela nekritická, bez elementárně soudného náhledu na vyvstalou situaci a na možná východiska, která mu měla/musela být jako praktikovi v oboru více než jasná. Tím ovšem obž. F. zcela vyloučil jakékoli (byť v jeho případě, při zvážení všech okolností případu, spíše jen

teoretické) úvahy o ukládání trestu nespojeného přímo s odnětím svobody, příp. mírnějších výrocích o trestech v rámci těch druhů trestu, které byly zvoleny, neboť alternativní trest má smysl pouze tehdy, pokud již jen hrozba odnětí svobody bude dostatečným elementem opravňujícím uvěřit tomu, že proběhnuvší řízení a vstřícný způsob aplikace prvků trestní represe měly na obžalovaného dostatečný vliv.

V této situaci, kdy soubor faktorů jdoucích obž. F. v neprospěch výrazně převažuje nad tím, co je možno obž. F. přičíst k dobru, nelze u tohoto obžalovaného uvažovat o jiné variantě než o nezbytném uložení již nepodmíněného úhrnného trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby za nejpřísněji trestný ze sbíhajících se trestných činů. Tato trestní sazba začíná na třech letech odnětí svobody, což je současně maximální možná výměra trestu odnětí svobody, při níž ještě může být výkon tohoto trestu odložen. Ovšem už výměru trestu soud nemohl volit na samotné dolní hranici zákonného rozpětí, protože by zcela pominul pluralitu trestných činů spáchaných obž. F. a jejich závažnost, stejně jako hodnocení osoby obžalovaného. Přesto soud trest vyměřil výrazně při dolní hranici zákonné trestní sazby, v čemž promítl fakt, který nelze pominout, jímž je dosavadní celková bezúhonnost obž. F..

Pro výkon trestu mohl být i obž. F. dle § 56 odst. 2 písm. c/ tr. zákoníku zařazen do věznic s ostrahou. Nicméně stejně jako v případě obž. H. vzal soud v úvahu, že ani tento obžalovaný dosud vězněn nikdy nebyl, jakož i skladbu odsouzených v jednotlivých typech věznic, a využil moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, na jehož základě zařadil obž. F. do mírnějšího typu věznic s dozorem.

Rovněž obž. F. svým jednáním, jímž sám získal majetkový prospěch, naplňuje všechny podmínky, aby byl potrestán peněžitým trestem. Počet denních sazeb 100 byl vyměřen při dolní hranici zákonného rozpětí, denní sazba 1000 Kč s ohledem na přibližné denní výdělek obžalovaného (§ 68 odst. 3 tr. zákoníku) a jeho obecnou majetkovou situaci.

S uložením peněžitého trestu souvisí i uložení náhradního trestu odnětí svobody pro případ jeho nevykonání, což soud učinil v podobě osmiměsíční výměry trestu.

Při této podobě výroku o trestu lze považovat za jisté, že v budoucnu již obž. F. nebude splňovat podmínky pro výkon funkce státního zástupce, mezi něž se jako v případě soudců řadí mj. bezúhonnost, morální předpoklady a věk do 70 let. Proto se soud též v tomto případě ani nezabýval úvahami nad navrhovaným uložení trestu zákazu činnosti, jelikož stejného důsledku bude bez dalšího dosaženo.

I obž. Š. porušil společenský zájem na ochraně řádného a zákonného obstarávání věci obecného zájmu před korupcí, jakož i zájem na potlačování zločinnosti. Přitěžuje mu, že se dopustil dvou trestných činů, z toho v jednom případě zločinu, rovněž on jednal v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a po předchozím uvážení. Přitom se jedná o osobu s právnickým vzděláním a rovněž mnohaletou praxí na různých pozicích, v nichž ji uplatňoval. Za těchto okolností již obž. Š. reálně mohl být potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody. Přesto soud postupoval ve vztahu k obž. Š. ještě se značnou měrou benevolence, když mu zejména na základě jeho celkové bezúhonnosti (a z menší části také proto, že finanční prostředky určené na úplatek nebyly jeho, ani jimi nebyla nezákonně ovlivňována jeho vlastní trestní kauza a jeho podíl na trestné činnosti byl menší než u obž. H.) uložil ještě podmíněně odložený úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 roků a 6 měsíců, tedy ve výměře již vzdálenější od dolní hranice zákonné trestní sazby, již byl ohrožen. V horní polovině zákonného rozpětí, v trvání blízcím se maximální výměře, pak byla vyměřena

čtyřletá zkušební doba podmíněného odkladu výkonu uloženého trestu, v čemž soud odráží fakt, že šlo o případ skutečně těsně hraničící s ukládáním nepodmíněného trestu odnětí svobody, a také nutnost o to pečlivějšího zkoumání budoucího chování obžalovaného na svobodě.

K tomu byl obž. Š. také uložen peněžitý trest ve výměře celkem 150 tis. Kč (stále relativně nižší výměra počtu 150 denních sazeb a adekvátní výše 1000 Kč co do každé denní sazby, určení i za využití § 68 odst. 4 tr. zákoníku). Pro případ nezaplacení peněžitého trestu dle rozhodnutí soudu by se obžalovaný ohrožoval výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 8 měsíců.

Ani obž. Š. soud neukládal trest zákazu činnosti navrhovaný státní zástupkyní, avšak nikoli s odkazem na zákonné podmínky výkonu pracovní pozice advokátního koncipienta. S tímto zaměstnáním totiž trestná činnost popsaná v bodu 6/ rozsudku ani bezprostředně nesouvisela, obž. Š. jednal s obž. H. z pozice dlouholetých přátel, nikoli jako formálně vystupující zástupce advokátní kanceláře.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v prospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Kladně dne 30. července 2015

Mgr. Petr Sedlařík, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Urbanová